MORGAN RICE

"Nefes kesen yeni bir epik, fantastik seri."

Allegra Skye

FELSEFE YÜZÜĞÜ 2

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ

ruki

BİRİNCİ BÖLÜM

İçkiyi fazla kaçırdığı için Kral MacGil odasına sendeleyerek girdi. Oda etrafında dönüyor ve başı zonkluyordu. Adını bilmediği yarı çıplak bir kadın koluna girmiş, elini beline sarmış, kıkırdayarak onu yatağına götürüyordu. İki hizmetli arkalarından kapıyı kapayıp sessizce uzaklaştılar.

MacGil kraliçesinin nerede olduğunu bilmiyordu ve bu gece bu umurunda da değildi. Artık nadiren aynı yatakta yatıyorlardı. Özellikle yemeğin uzun sürdüğü festival gecelerinde kraliçe kendi odasına gidiyordu. Kocasının ne işler karıştırdığını biliyordu ama bu umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Sonuçta o kraldı ve MacGil kralları hep hakimiyetle hüküm sürerlerdi.

Ama MacGil yatağa gitmeye çalışırken başı çok fena döndü ve kadını fırlattı. Artık o havada değildi.

"Beni yalnız bırak!" dedi ve onu kendinden uzaklaştırdı.

Kadın donmuş ve canı acımış bir şekilde orada kalakaldı. Kapılar açıldı ve hizmetliler içeri girdi. Birer koluna girdiler ve onu dışarı çıkardılar. Bağırıp çağırıyordu ama arkalarından kapıyı kapattıklarında sesi bir süre sonra kesildi.

MacGil yatağının kenarına oturdu ve başını tuttu. Baş ağrısını geçirmeye çalışıyordu. İçkinin etkisinin azalacağı kadar zaman geçtikten sonra hala başının ağrıması normal değildi ama bu gece farklıydı. Her şey çok çabuk değişmişti. Ziyafette her şey yolundaydı; Thor çıkıp her şeyi mahvedene kadar önünde özenle seçilmiş et ve variller dolusu sert şarap vardı. Önce saçma rüyasını bahane edip kendisine müdahalede bulunmuştu; sonra da kadehi ellerinden düşürtmüştü.

Sonra bir köpek çıkagelmiş ve yerdeki şaraptan içince herkesin önünde ölmüştü. MacGil o andan beri sarsılmış bir haldeydi. Farkındalık kafasına bir çekiç gibi dank etmişti; birisi onu zehirlemeye çalışmıştı. Onu öldürmeye. Bunu zar zor sindirebiliyordu. Birisi muhafızlarını ve çeşnicibaşını aşmıştı. Ölmesine ramak kalmıştı ve hala bunun etkisindeydi.

Aklına Thor'un zindana götürülmesi geldi ve bir kez daha bunun doğru bir karar olup olmadığını düşündü. Bir yandan Thor'un kendisi yapmamış ya da en azından suça ortak olmamış olsa şarabına zehir katıldığını bilmesi mümkün değildi. Diğer yandan Thor'un derin ve gizemli güçleri vardı, hem de çok gizemli. Belki de doğruyu söylüyordu; belki de gerçekten bunu rüyasında görmüştü. Belki Thor gerçekten hayatını kurtarmış ve MacGil de onu, kendisine tamamen sadık olan tek kişiyi zindana atmıştı.

Bunu düşününce MacGil'in başı zonklamaya başladı ve çizgileri çoğalmış alnını ovup bir çözüm bulmaya çalıştı. Ama bu gece çok içmişti ve aklı pusluydu. Başı dönüyordu ve işin içinden çıkamıyordu. Bu boğucu yaz gecesi çok sıcaktı ve saatlerdir yemek ve içkiyle ısınmış vücudunun terlediğini hissetti.

Üstünde sadece atleti kalana kadar her şeyi çıkardı. Kaşındaki ve sakalındaki terleri sildi. Arkasına yaslanıp kocaman ve ağır botlarını çıkardı. Ayaklarını ileri uzatıp parmaklarını büktü. Dinginleşinceye kadar oturup nefes alıp verdi. Bu gece karnı şişmişti ve ağır geliyordu. Uzandı ve başını yastığa koydu. İçini çekti ve yukarı baktı. Dört resme dikkat etmeden bakışlarını tavana dikti ve baş dönmesini durdurmaya çalıştı.

Onu kim öldürmek isteyebilirdi? Tekrar bunu merak etti. Thor'u kendi çocuğu gibi sevmişti ve içten içe bunu yapanın o olamayacağını düşünüyordu. Başka kim olabilirdi? Bunu yapmak için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Ve en önemlisi de bunu yapmayı tekrar deneyecek miydi? Güvende miydi? Argon'un dedikleri doğru muydu?

Cevabı bulabilecekken bulamadığı için gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Biraz daha berrak düşünebiliyor olsaydı belki çözebilirdi. Ama aklı uçmuştu. Danışmanlarını çağırıp soruşturma başlatması için sabahı beklemesi gerekiyordu. Aklındaki soru onun ölmesini kimin istediği değildi; onun ölmesini kimin istemediğiydi. Biliyordu ki erkanı tahtı arzulayan in-

sanlarla doluydu. Hırslı generaller; gizli işler çeviren konsey üyeleri; güce aç asiller ve lordlar; casuslar; eski düşmanlar: McCloud'ların suikastçileri; belki Dış Dünya'nınkiler bile. Belki hepsinden daha yakın birileri...

MacGil'in gözleri kapanıyordu ama dikkatini çeken bir şey vardı. Odanın içinde hareket sezdi ve baktığında hizmetlilerin orada olmadığını gördü. Gözlerini kırptı. Kafası karışmıştı. Hizmetlileri onu hiç yalnız bırakmazlardı. Gerçekten de odasında en son ne zaman yalnız kaldığını hatırlamıyordu. Onlara çıkmalarını emretmemişti. Daha garip olan şeyse kapı açıktı.

Aynı anda MacGil odanın uzak köşesinden bir ses duydu. Dönüp baktı. Orada gölgelerin içinden meşalenin ışığına doğru siyah bir kukuleta ve pelerin giyen uzun ve sıska bir adam çıktı. Suratı kapalıydı. MacGil gözlerini kırpıştırıp hayal görüp görmediğini merak etti. İlk başta meşalenin ışığının ona bir gölge oyunu oynadığını düşündü.

Ama kısa bir süre sonra o figür yatağına yaklaşmıştı. MacGil loş ışıkta kim olduğunu görebilmek için odaklanmaya çalıştı; içgüdüsel olarak doğruldu. Eski bir savaşçı olan MacGil elini beline atıp bir kılıç aradı, ya da en azından bir hançer. Ama uzun süre önce soyunmuştu ve etrafta silah yoktu. Silahsızca yatağında bekledi.

Gece hareket eden bir yılan gibi figür gittikçe yaklaşıyordu ve MacGil oturur pozisyon aldığında suratını görebildi. Oda hala etrafında dönüyordu ve içki net görmesini engelliyordu ama bir an için oğlunun yüzünü gördüğüne yemin edebilirdi.

Gareth.

MacGil'in kalbi panikle doldu ve haber vermeden oğlunun gecenin bu saatinde burada ne yapıyor olabileceğini düşündü.

"Oğlum?" diye seslendi.

MacGil oğlunun gözlerindeki ölümcül niyeti gördü ve bu yeterliydi; yataktan zıplamaya hazırlandı.

Ama figür çok hızlı hareket ediyordu. MacGil elini savunma amaçlı kaldıramadan meşale ışığında metal parladı ve havada çok hızlı bir şekilde kalkıp indi; kalbine girdi.

MacGil acı içinde çığlık attı ve kendi çığlığının sesine şaşırdı. Daha önce çok kereler duyduğu savaş çığlığı gibiydi. Ölümcül bir şekilde yaralanmış bir savaşçının çığlığıydı.

MacGil kaburgalarını kıran, kasları yırtan ve kanıyla karışan, sürekli daha derine giren soğuk metalin acısının tahmin ettiğinden çok daha yoğun olduğunu hissetti. Hançer durmuyordu. Ağzına sıcak ve tuzlu kanın dolduğunu hissetti ve nefes alması zorlaştı. Kukuletanın altındaki suratı görmek için kendisini zorladı. Şaşırdı: Yanılmıştı. Oğlunun suratı değildi. Başka birisiydi. Tanıdığı birisi. Kim olduğunu hatırlayamıyordu ama kendisine yakın biri olduğunu biliyordu ve oğluna benziyordu.

İsmi aklına getirmeye çalışıp kendisini zorluyordu.

Figür elinde bıçakla dururken, MacGil bir şekilde elini kaldırıp onu durdurmak için adamın omzunu itmeyi başardı.

İçinde eski savaşçının gücünün yükseldiğini hissetti. Onu kral yapan ve kolay kolay pes etmeyecek atalarının gücünü hissetti. Bütün haşmeti ve gücüyle suikastçiyi geri itmeyi başardı.

Adam MacGil'in zannettiğinden daha zayıf ve daha kırılgandı. Odada tökezleyerek geriledi ve bağırdı. MacGil kendini zorlayarak ayağa kalkıp bıçağı göğsünden çıkarmayı başardı. Bıçağı odanın diğer tarafına fırlattı ve yere çarpıp ses çıkardı. Sonra kayarak uzaktaki duvara çarptı.

Kukuletası düşen adam ayağa kalktı ve arkasına baktı. Gözleri dehşetle açılmıştı çünkü MacGil üzerine geliyordu. Adam dönüp odadan koşarak çıkmadan önce sadece yerdeki hançeri almak için durdu.

MacGil onu kovalamaya çalıştı ama adam çok hızlıydı ve birden acısı yükselmiş ve göğsüne saplanmıştı. Zayıf düştüğünü hissetti.

MacGil odada yalnız başına durdu ve göğsünden açık avuçlarına akan kana baktı. Dizleri üzerine çöktü.

Vücudunun ısı kaybettiğini hissetti. Arkaya yaslanıp yardım çağırmaya çalıştı.

Zayıf bir sesle "Muhafızlar," diye bağırdı.

Derin bir nefes aldı ve acı içinde olmasına rağmen sesini kalın çıkartmayı başardı. Bir zamanlar kral olan birisinin sesi gibi.

"MUHAFIZLAR!" diye bağırdı.

Uzak bir holden gittikçe yaklaşan ayak sesleri duydu. Bir

yerlerde bir kapının açıldığını ona yaklaşan kişileri sezdi. Oda hala dönüyordu ama bu sefer içkiden değildi.

Gördüğü son şey suratının hemen dibindeki soğuk, taş zemindi.

İKİNCİ BÖLÜM

Thor önündeki devasa kapının demir kulpuna asılıp bütün gücüyle çekti. Kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı ve Thor kralın odasını gördü. İçeri bir adım attı ve eşiği geçerken kollarındaki tüyler diken diken oldu. İçeride havada sis gibi asılı çok büyük bir karanlık sezdi.

Thor içeri doğru girmeye devam etti. Duvardaki meşalelerin çıtırtısını duyabiliyordu. Yerde bir yığın ve içinde de bir ceset vardı. Bunun kral olduğunu ve öldürüldüğünü sezdi ve kendisinin geç kalmış olduğunu. Thor muhafızların nerede olduğunu, onu kurtarmak için neden kimsenin bulunmadığını merak etti.

Thor cesede yaklaştıkça dizleri güçsuzleşiyordu; taşın üstünde diz çöktü, çoktan soğumuş cesedi omzundan tuttu ve çevirdi.

Göğsüne bir bıçak saplanmış eski kral MacGil gözleri açık bir şekilde önünde yatıyordu. Bıçak taşa saplanmış gibi göğsünde duruyordu.

Thor kafasını çevirdi ve kralın yaverini gördü. Elinde kralın ziyafette kullandığı altından yapılmış ve yakut ve safirlerle bezenmiş kadeh vardı. Gözleri Thor'un üzerindeyken uzanıp kadehi tavaşça kralın göğsüne döktü. Şarap Thor'un suratına sıçradı.

Thor tiz bir çığlık duydu ve tekrar krala baktığında kartalı Ephistopheles'in kralın omzuna tünemiş olduğunu gördü; yanağındaki şarabı yalıyordu.

Thor bir ses duyup arkasını döndüğünde Argon'u gördü. Etrafını keskin bakışlarla süzüyordu. Bir eliyle parlak tacı tutuyordu, diğeriyle de asasını.

Argon yaklaştı ve tacı Thor'un başına yerleştirdi. Thor ağırlığını, metal bezemelerinin şakaklarındaki baskısını ve tacın başına rahatça yerleştiğini hissedebiliyordu.

"Artık Kral sesin," dedi Argon.

Thor gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini açtığında Lejyon'un ve Gümüşler'in bütün üyelerini, yüzlerce adam ve çocuğun odanın içinde olduğunu gördü. Herkes ona bakıyordu. Aynı anda diz çöktüler ve selam verdiler. Yüzleri yere bakıyordu.

Topluca "Kralımız," diye bağırdılar.

Thor sıçrayarak uyandı. Nefes nefese gözlerini açtı ve etrafına baktı. İçerisi karanlık ve nemliydi ve sırtını duvara vermiş taş zeminde oturuyordu. Gözlerini kıstı ve ilerideki

demir parmaklıkları, onların da arkasında titreşen meşale ateşini gördü. Sonra hatırladı: Zindan. Ziyafetten sonra buraya atılmıştı.

Suratına yumruk atan muhafız aklına geldi ve şimdiye kadar çıkmış olduğunu düşündü. Ne zamandır yalnız olduğunu bilmiyordu. Kabusun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Hepsi gerçek gibiydi. Kralın ölmemiş, bunların hiç yaşanmamış olmasını diledi. Aklına kralın göğsüne saplanmış hançerin görüntüsü geldi. Thor gerçekten bir şey görmüş müydü? Yoksa hepsi hayal ürünü müydü?

Thor birisinin ayağının tabanına vurduğunu hissetti ve kafasını kaldırdığında birisinin ona bakıyor olduğunu gördü.

"Uyanma zamanın geldi. Saatlerdir seni bekliyorum."

Loş ışıkta Thor bu kişinin kendi yaşlarında bir genç çocuğun suratına sahip olduğunu gördü. İnce, kısa, göçük yanaklı ve cildi çiçek bozuğuydu. Yine de yeşil gözlerinin ardında nezaket ve zeka vardı.

"Benim adım Merek," dedi. "Hücre arkadaşınım. Sen ne yaptın da buraya geldin?"

Thor doğruldu ve kendine gelmeye çalıştı. Sırtını duvara yasladı, eliyle saçını taradı ve parçaları birleştirerek her şeyi hatırlamaya çalıştı.

"Kralı öldürmeye çalıştığını söylüyorlar."

"Bunu gerçekten denedi ve eğer bu parmaklıkların ardına çıkarsa onu paramparça edeceğiz," dedi bir ses.

Teneke kupalar metal parmaklıklara çarpmaya ve yüksek bir ses çıkmaya başladı. Thor koridora baktığında koridordaki bütün hücrelerden yüzleri taşlaşmış mahkumların başlarını parmaklıklardan çıkarıp ona sinirli bir şekilde baktıklarını gördü. Çoğu traşsızdı ve dişleri eksikti. Bazıları sanki senelerdir oradaymış gibi duruyordu. Bu berbat bir görüntüydü ve Thor kendisini kafasını çevirmeye zorladı. Gerçekten burada mıydı? Bu insanlarla sonsuza kadar burada kısılı mı kalacaktı?

"Onları kafana takma," dedi Merek. "Bu hücrede sadece sen ve ben varız. İçeri giremezler. Kralı zehirlemeye çalışmışsın falan, benim hiç umurumda değil. Elimde olsa onu ben zehirlerim."

"Ben Kralı zehirlemedim," dedi Thor öfkeli bir şekilde. "Kimseyi zehirlemedim. Onu kurtarmaya çalışıyordum. Tek yaptığım kadehini elinden düşürtmekti."

"Peki kadehte zehir olduğunu nereden biliyordun?" diye bir ses geldi koridordan. "Herhalde sihirle?"

Koridorun her tarafından alaycı kahkahalar yükseldi.

"Psişik güçleri var," diye bağırdı biri alay ederek.

Diğerleri de güldü.

"Hayır, tahmini doğru çıktı!" diye haykırdı bir tanesi. Herkes Thor'la eğleniyordu.

Thor suçlamalar karşısında gücendi ve öfkelendi. Hepsine hadlerini bildirmek istiyordu. Ama bunun bir zaman kaybı olacağını biliyordu. Ayrıca kendisini bu suçlulara karşı savunmak zorunda değildi.

Merek onu diğerleri kadar şüpheci olmayan bir şekilde inceledi. Bir şey düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

"Sana inanıyorum," dedi sessizce.

"Gerçekten mi?" diye sordu Thor.

Merek omzunu silkti.

"Sonuçta gerçekten Kralı zehirleyeceksen bunu ona söyleyecek kadar aptal olamazsın."

Merek arkasını döndü ve uzaklaştı. Hücrenin diğer ucuna gidip sırtını duvara verdi ve suratı Thor'a dönük bir şekilde oturdu.

Şimdi de Thor meraklanmıştı.

"Peki sen neden buradasın?" diye sordu.

"Ben bir hırsızım," diye cevap verdi Merek. Sanki bundan gurur duyuyormuş gibiydi.

Thor afalladı; daha önce hiç gerçek bir hırsız görmemişti. Thor bir şey çalmayı hiç aklına bile getirmemişti ve bazılarının bunu yapabilmesi onu çok şaşırtıyordu.

"Neden hırsızlık yapıyorsun?" diye sordu Thor.

Merek omzunu silkti.

"Ailemin yiyecek yemeği yok. Yemek yemeleri gerekiyor. Benim de ne bir eğitimim var ne de herhangi bir

becerim. Tek bildiğim şey hırsızlık. Büyük çaplı şeyler yapmıyorum. Genelde sadece yemek çalıyorum. Yıllardır yaptığım yanıma kar kalıyordu. Sonra yakalandım. Aslında bu üçüncü kez yakalanışım. Üçüncü kez en fenasıdır."

"Neden?" diye sordu Thor.

Merek sessizce başını iki yana salladı. Thor gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyordu.

"Kralın kanunu kesindir. İstisnalar yapılmaz. Üçüncü seferde elini keserler."

Thor dehşete düşmüştü. Merek'in ellerine baktı; ikisi de yerindeydi.

"Beni almaya daha gelmediler," dedi Merek. "Ama gelecekler."

Thor kendini berbat hissetti. Merek sanki utanmış gibi kafasını çevirdi. Thor da aynısını yaptı. Bunu düşünmek istemiyordu.

Thor baş ağrısına rağmen düşüncelerini düzenlemeye çalışıyordu. Başını ellerinin arasına aldı. Son bir kaç gün rüzgar gibi geçmişti; bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şeyin olduğuna inanamıyordu. Bir açıdan başarı kazanmış ve haklı çıkmış olduğunu hissediyordu; geleceği, MacGil'in zehirlendiğini görmüş ve onu kurtarmıştı. Belki de kader her şeye rağmen değiştirilebiliyordu, yazgı bükülebiliyordu. Thor kendisiyle gurur duydu; kralı kurtarmıştı.

Diğer yandan ismi lekelenmişti ve bu konuda bir şey

yapamayacağı bir halde zindandaydı. Lejyon'a katılma şansı dahil bütün umutları ve hayalleri sarsılmıştı. Artık hayatının sonuna kadar burada kalmak zorunda olmaması bir şans olurdu. Thor'u bir baba gibi bağrına basan MacGil'in onun kendisini öldürmeye çalıştığını düşünmesi acı vericiydi. MacGil onun sahip olduğu tek gerçek babaydı. En iyi arkadaşı Reese'in onun babasını öldürmeye çalıştığını düşünmesi acı vericiydi. Daha da kötüsü, Gwendolyn de böyle düşünüyor olabilirdi. Son karşılaşmalarını düşündü. Kız onun genelevleri ziyaret ettiğini söylediğinde hayatındaki her güzel şeyin elinden alındığını düşünmüştü. Bütün bunların neden onun başına geldiğini merak ediyordu. Sonuçta sadece iyilik yapmak istemişti.

Thor başına ne geleceğini bilmiyordu; umurunda da değildi. Şimdi tek yapmak istediği insanların onun krala zarar vermek istemediğini öğrenmesi ve böylece ismini temizlemekti; içten gelen bir gücü olduğunu ve geleceği gördüğünü bilmelerini istiyordu. Başına ne geleceğini bilmiyordu ama bir şeyden emindi: Bir şekilde buradan çıkmalıydı.

Thor bunları düşünürken taş koridorlarda ayak sesleri duydu. Ağır botlar giymiş birileri geliyordu; anahtarların şıngırtısını duydu ve kısa bir süre sonra koridorda iri yarı bir gardiyan gördü. Thor'u buraya sürükleyip suratına vuran adam buydu. Onu görünce Thor yanağının sızladığını duyumsadı ve ilk defa bu yumruğun fiziksel etkisini hissettiğinin farkına vardı.

Gardiyan "bak bak, bu bizim Kralı öldürmeye çalışan afacan değil mi," deyip ona baktı. Demir anahtarı kilide sokup çevirdi. Anahtar kilidin içinde bir kaç kez döndü. Sonra gardiyan uzandı ve hücrenin kapısını açtı. Bir elinde kelepçe ve belinde de küçük bir balta vardı.

"Sen de zamanı gelince göreceksin," dedi Thor'a ve Merek'e döndü. "Ama şimdi senin sıran seni küçük hırsız. Üçüncü kez," dedi ve sinsice güldü, "istisna yok."

Birden Merek'e doğru atıldı ve onu sıkıca kavradı. Merek'in bir kolunu arkaya kıvırdı ve kelepçeyi taktı. Diğer ucunu da duvardaki bir kancaya geçirdi. Merek bağırıyor ve kelepçeye asılıyordu. Kurtulmaya çalışıyordu ama nafile. Gardiyan arkasına geçip onu tuttu. Merek'in boştaki elini alıp taştaki bir çıkıntıya koydu.

"Bu sana hırsızlık yapmamayı öğretir," dedi.

Baltasını çıkardı ve başının üzerine kadar kaldırdı. Ağzı bir karış açıktı ve pis pis güldükçe çirkin dişleri görülüyordu.

Merek "HAYIR!" diye bağırdı.

Thor dehşete düşmüş, gardiyanın baltasını Merek'in bileğine doğrultmasına kilitlenmişti. Thor anlar içinde bu zavallı çocuğun elini sonsuza kadar kaybedeceğinin farkına vardı. Yaptığı sadece ailesine yemek bulmak için yaptığı minik hırsızlıklardı. Bu durumun adaletsizliği içini yaktı ve buna izin veremeyeceğini biliyordu. Bu adil değildi.

Thor bütün vücudunun ısındığını hissetti. Sonra içinde ayaklarından başlayıp avuç içlerine kadar akan bir yanma hissetti. Ne olduğunu bilmiyordu ama zamanın yavaşladığını ve adamdan daha hızlı hareket ettiğini hissetti. Adamın baltası havada asılıydı. Thor avucunda bir enerji topunun yandığını hissetti ve arkasına yaslanıp bunu gardiyana fırlattı.

Avuç içinden fırlayan sarı bir topun havada uçarak karanlıkta bir iz bırakmasını ve doğruca gardiyanın suratına çarpmasını hayretle izledi. Kafasına sert bir şekilde çarpmıştı ve gardiyan baltasını düşürüp odanın duvarına çarptı. Yere yığılmıştı. Thor Merek'i baltanın bileğini koparmasına ramak kala kurtarmıştı.

Merek gözlerini fal taşı gibi açmış Thor'a bakıyordu.

Gardiyan başını sallayıp kendine gelmeye çalıştı. Ayağa kalkıp Thor'a yönelmeye başlamıştı. Ama Thor içinde gücün yandığını hissetti ve gardiyan ayağa kalkıp karşısına dikildiğinde Thor ileri atıldı, havaya zıpladı ve göğsüne tekme attı. Daha önce farkında olmadığı bir gücün damarlarında aktığını hissediyordu. Adam uçarak duvara çarpmıştı ve bir kırılma sesi gelmişti. Bu sefer baygın bir şekilde yerde yatıyordu.

Merek şok olmuştu. Thor ne yapması gerektiğini biliyordu. Baltayı aldı ve gidip Merek'in kelepçesini kırmaya başladı. Kelepçenin bağı çözülürken büyük bir kıvılcım oluşmuştu. Merek suratını korudu ve tekrar kafasını çevirip ayağının dibinde kelepçeyi gördüğünde artık özgür olduğunu fark etti.

Ağzı açık bir şekilde Thor'a bakıyordu.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi Merek.

"O her ne idiyse onu nasıl yaptığını, ya da senin kim ya da ne olduğunu bilmiyorum ama hayatımı kurtardın. Sana borçlandım. Ben sözümün eriyimdir."

"Bana borçlu falan değilsin," dedi Thor.

"Hayır," dedi Merek ve uzanıp Thor'un kolunun ön kısmını tuttu. "Artık kardeşimsin. Ve sana borcumu ödeyeceğim. Bir şekilde. Bir gün."

Bunları dedikten sonra Merek açık hücre kapısından aceleyle çıktı ve koridor boyunca koştu. Bu sırada diğer mahkumlar bağırıyorlardı.

Thor baygın gardiyana ve açık hücre kapısına baktı. Kendisinin de gitmesi gerektiğini biliyordu. Mahkumların bağırışları gitgide çoğalıyordu.

Kapıdan çıktı ve sağına soluna bakıp Merek'in aksi yönüne gitmeye karar verdi. Sonuçta ikisini birden yakalayamazlardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor Kral'ın Sarayının sokakları boyunca koştu. Gece olmuştu ve etrafındaki karmaşıklığa inanamıyordu. Sokaklar her zaman olduğundan daha kalabalıktı. İnsanlar tedirgin ve heyecanlı bir şekilde sokaklarda dolaşıyorlardı. Çoğunun elinde geceyi aydınlatan ve suratlara gölge vuran meşaleler vardı ve sarayın çanları susmak bilmiyordu. Dakikada bir çalan, derinden gelen bir sesti ve Thor bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Ölüm. Ölüm çanları. Ve bu gece krallıkta çanlar tek bir kişi için çalınıyor olabilirdi: Kral için.

Thor bunu düşünürken heyecandan kalbi çarpıyordu. Rüyasındaki hançer gözlerinin önüne geldi. Doğru muydu?

Emin olmak zorundaydı. Yoldan geçenlerden bir tanesini, aksi yöne koşan bir çocuğu tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Thor emir verirmişçesine. "Bütün bu kalabalık da neyin nesi?

"Duymadın mı?" diye bağırdı çocuk, delirmiş gibiydi. "Kralımız ölüyor. Bıçaklanmış. Kral'ın Kapısı önünde oluşmaya başlayan kalabalık bir şeyler öğrenmek istiyorlar. Eğer bu doğruysa, hepimiz için çok kötü bir haber. Düşünebiliyor musun? Kralsız bir toprak?"

Bunları dedikten sonra Thor'un elini itip gecenin karanlığına doğru koşmaya devam etti.

Thor kalbi hızla çarpar bir şekilde orada durdu ve etrafındaki gerçekliği kabullenmek istemedi. Zar zor inanabiliyordu. Rüyaları, önsezileri; hayal görmüyordu. Geleceği görmüştü. İki kere. Bu onu korkuttu. Güçleri bilincinde olduğundan çok daha derindi ve her geçen gün artıyormuşa benziyordu. Bu işin sonu nereye varacaktı?

Thor durmuş şimdi nereye gideceğini düşünüyordu. Kaçmıştı ama şimdi ne yapacağı konusunda bir fikri yoktu. Kısa bir zaman içinde kraliyet muhafızları -ve büyük ihtimalle bütün Kral Divanı'nın askerleri- peşine düşeceklerdi. Thor'un kaçmış olması onu daha fazla suçlu olarak gösterecekti. Ama Thor hapisteyken MacGil'in bıçaklanmış olması; bu onu aklamaz mıydı? Yoksa komplonun bir parçası gibi görünmesine mi neden olurdu?

Thor risk alamazdı. Belli ki krallık mantıklı argümanlar dinleyecek durumda değildi; etrafındaki herkes kan istiyormuş gibiydi. Günah keçisi olarak da büyük ihtimalle o seçilecekti. Fırtına dinip adı temize çıkana kadar sığınacak bir yere ihtiyacı vardı. Bildiği en güvenli yer uzaktaydı. Kaçıp köyünde saklanmalıydı ya da belki de daha uzağa gitmeliydi. Gidebildiği kadar uzağa...

Ama Thor en güvenli yolu kullanmak istemedi; bu onun tarzı değildi. Burada kalıp ismini aklamak ve Lejyon'daki konumunu korumak istiyordu. O bir korkak değildi ve kaçmıyordu. Hepsinden önemlisi de hala hayattaysa ölmeden önce MacGil'i görmek istiyordu. Onu görmesi *gerekiyordu*. Suikasti durduramadığı için kendini suçlu hissetti. Eğer engelleyemeyecekse neden kralın ölümünü görmeyle lanetlenmişti ki? Ve neden aslında bıçaklanmış olmasına rağmen zehirlendiğini görmüştü?

Thor durmuş bunları düşünürken aklına Reese geldi. Onu yetkililere teslim etmeyecek güvenebileceği tek kişi Reese'di. Hatta belki kendisine sığınacak bir yer bile ayarlayabilirdi. Reese'in ona inanacağına ve güveneceğini sezdi. Thor'un MacGil'i bir baba gibi sevdiğini biliyordu ve Thor'un adını aklama ihtimali olan biri vardıysa bu Reese'ti. Onu bulmalıydı.

Thor arka sokaklarda koşmaya başladı. Kral'ın Kapısı'ndan uzaklaşıyor ve saraya yaklaşıyordu. Reese'in odasının nerede olduğunu biliyordu –sarayın şehrin dış duvarına yakın olan kanadındaydı- ve odasında olmasını umdu. Eğer odasındaysa bir şekilde dikkatini çekebilir ve Thor'un içeri girmesine yardım edebilirdi. Thor'un içinde sokaklarda daha fazla oyalanırsa tanınıp yakalanacağına dair bir his vardı. Bu kalabalık onu yakalasaydı linç ederdi.

Thor sokakları aşıp serin yaz gecesinde yerdeki çamurları geçti ve sonunda dış kale duvarına ulaştı. Duvara yakın durup hemen dibinden koşuyordu. Duvarın üstünde her bir kaç adımda bir bulunan askerlerin gözlerinden sakınmaya çalışıyordu.

Reese'in penceresine yaklaşınca eğildi ve eline küçük bir taş aldı. Neyse ki ondan almayı unuttukları tek şey eski, güvenilir sapanıydı ve belinden sapanını çıkarıp taşı pencereye fırlattı.

Mükemmel hedeflemişti. Taş kale duvarını aşıp Reese'in açık penceresinden içeri girdi. Thor taşın yere çarptığında çıkardığı sesi duydu ve bekledi. Sesi duyup etraflarını kolaçan eden Kralın muhafızlarına görünmemek için duvarın dibine sinmişti.

Bir kaç dakika boyunca hiç bir şey olmadı ve Thor'un cesareti kırıldı. Belki de Reese odasında değildi. Durum buysa Thor'un şehirden kaçması gerekiyordu çünkü başka türlü güvenli bir yer bulması mümkün değildi. Nefesini tuttu ve bekledi. Kalbi çok hızlı atıyordu. Reese pencerede gözüktü.

Sonsuzluk gibi geçmiş bir süreden sonra Reese başını camdan çıkarmış, ellerini pervaza koymuş şaşkın bir şekilde dışarı bakıyordu.

Thor duvardan bir kaç adım açığa çıktı ve kollarını kaldırmadan ona el salladı.

Reese aşağı baktı ve onu fark etti. Thor olduğunu anlayınca

da meşale ışığında bile belli olacak şekilde yüzü aydınlandı. Sevindiğini görmek Thor'u da sevindirmişti. Bilmesi gereken tek şey buydu: Reese onu kimseye teslim etmeyecekti.

Reese ona beklemesini bildiren bir işaret verdi ve Thor tekrar duvarın dibine gitti. Bir muhafızın bakışlarından son anda kaçabilmişti.

Thor her an muhafızlardan kaçmaya hazır bir şekilde ne kadar süre beklediğini bilmiyordu ama sonunda Reese gelmişti. Dış duvarda bir kapıyı açıp yanına geldi. Thor'u görmüş, etrafı kolaçan etmişti. Nefes nefeseydi.

Sarıldılar. Thor çok sevinmişti. Bir ses duyup aşağı baktığında Krohn da Reese'in gömleğinin içinden çıktı ve buna da çok sevindi. Reese Krohn'u Thor'a uzatırken neredeyse üzerine zıplayacaktı.

Krohn Thor'un kollarına çıktı ve Thor da ona sarıldı. Krohn ağlıyor, cıyaklıyor ve Thor'un suratını yalıyordu.

Reese gülümsedi.

"Seni götürdüklerinde takip etmeye çalıştı. Ben de güvende olsun diye onu alıp sakladım."

Thor minnettarlığını göstermek için Reese'in ön kolunu tuttu. Sonra Krohn onu yalamaya devam ettiği için güldü.

"Ben de seni özledim oğlum," dedi Thor ve Krohn'u öptü. "Şimdi sessiz ol, muhafızlar sesinizi duymasın."

Krohn ne dediğini anlamış gibi sessizleşti.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu Reese şaşkın bir şekilde.

Thor omzunu silkti. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kendisinin bile anlayamadığı güçleri hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordu. Diğerlerinin onun ucube olduğunu düşünmelerini istemiyordu.

"Herhalde şanslıydım," diye cevap verdi. "Bir fırsat yakaladım ve onu değerlendirdim."

"Kalabalığın seni linç etmemesine şaşırdım," dedi Reese.

"Hava karanlık," dedi Thor. "Beni kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. En azından şimdilik."

"Krallıktaki her askerin seni aradığını biliyor musun? Ya da babamın bıçaklandığını?"

Thor ciddi bir biçimde kafasını öne arkaya salladı. "Durumu iyi mi?"

Reese'in suratı düştü.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ölüyor."

Thor kendi babası ölüyormuş gibi yıkıldı.

"Benim bu işte parmağım olmadığını biliyorsun değil mi?" diye sordu Thor. Diğerlerinin ne düşündüğü umurunda değildi ama en iyi arkadaşı, MacGil'in en genç oğlunun onun masum olduğuna inanmasına ihtiyacı vardı.

"Tabi ki," dedi Reese. "Yoksa buraya gelmezdim."

Thor rahatladı ve minnettarlıkla Reese'in omzunu tuttu.

"Ama krallıktaki başka kimse böyle düşünmüyor," diye ekledi Reese. "Güvende olman için uzağa gitmen lazım. Sana erzak ve en hızlı atımı vereceğim. Gerçek katilin bulunup, bunların hepsi geçene kadar saklanmalısın. Şu anda kimse mantıklı bir şekilde düşünemiyor."

Thor başını iki yana salladı.

"Gidemem," dedi. "Bu beni suçlu gibi gösterir. Diğerlerinin suçlu olmadığıma inanmalarını istiyorum. Problemlerimden kaçamam. Adımı aklamam lazım."

Reese başını salladı.

"Burada kalırsan seni bulurlar. Tekrar hapse atılırsın ve bu sefer idam edilirsin. Tabi önce kalabalık seni linç etmezse."

"Bu riski almak zorundayım," dedi Thor.

Reese ona baktı ve endişeli bakışları hayranlığa döndü. Sonunda yavaşça onayladı.

"Onurlusun. Ve aptalsın, hem de çok aptal. Seni bu yüzden seviyorum."

Reese de Thor da gülümsedi.

"Babanı görmem gerek," dedi Thor. "Ona yüz yüze onu öldürmeye çalışanın ben olmadığımı açıklamalıyım. Benim bu işle alakam olmadığını bilmesi lazım. Beni cezalandırmaya karar verirse varsın olsun. Ama tek bir şans istiyorum. Bilmesini istiyorum. Senden tüm istediğim bu."

Reese ciddi bir şekilde ona bakıyor ve arkadaşını anlamaya çalışıyordu. En sonunda başıyla onayladı.

"Seni ona götürebilirim. Arkadan dolaşan bir yol biliyorum. Odasına gidiyor. Ama tehlikeli ve girer girmez kendi başına olacaksın. Çıkış olmayacak. Senin için yapabileceğim hiç bir şey olmayacak. Bu ölümün anlamına gelebilir. Bu riski almak istediğine emin misin?"

Thor çok ciddi bir biçimde başını salladı.

"Peki o zaman," dedi Reese ve birden Thor'a bir pelerin verdi.

Thor pelerini aldı ve şaşırdı; Reese bütün bunları baştan beri planlamış olmalıydı.

Reese gülümsedi.

"Kalmak isteyecek kadar aptal olduğunu biliyordum. En iyi arkadaşımdan başka bir şey beklemezdim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gareth odasında dört sönüyordu ve endişeli bir şekilde o gece olanları kafasından geçiriyordu. Ziyafette olanlara da her şeyin bu kadar yanlış olmasına da inanamıyordu. O dışarıdan gelen yabancı çocuk Thor'un nasıl kadehin zehirli olduğunu anladığını aklı almıyordu. Dahası MacGil'in kadehi içmesini bile engellemişti. Gareth Thor'un atlayıp kadehi düşürttüğü anı tekrar aklına getirdi. Taşa düşüp yere sıçrayan şarapla beraber hayalleri ve hevesleri de heba olmuştu.

Tam o anda mahvolmuştu. Uğruna yaşadığı her şey parçalanmıştı. Ve o köpek şarabı yalayıp öldüğünde işinin bittiğini biliyordu. Bütün hayatı gözlerinin önünden aktı ve ifşa olduğunu ve babasını öldürmeye çalıştığı için ömrünün kalanını zindanlarda geçireceğini düşünmüştü. Belki de idam edilirdi. Bu planı yapmamalı, cadıya hiç gitmemeliydi.

Fırsattan istifade ayağa kalkıp Thor'u suçlayan ilk kişi Ga-

reth olmuştu. Şimdi düşündüğünde bu kadar çabuk tepki verebildiği için kendiyle gurur duydu. Anlık bir esinle bunu yapmıştı ve her ne kadar böyle olmasını beklemediyse de işe yaramışa benziyordu. Thor'u götürmüşlerdi ve sonrasında ziyafet devam etmişti. Tabi ki hiç bir şey artık eskisi gibi değildi ama en azından şüphe Thor'un üzerindeydi.

Gareth işlerin böyle devam etmesini diliyordu. Bir MacGil'e suikast denemesi yapılalı on yıllar olmuştu ve Gareth bir soruşturma başlatılmasından ve daha derin bir araştırma yapılmasından korkuyordu. Şimdi geriye bakınca kralı zehirlemeye çalışmanın aptalca olduğunu düşündü. Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı. Ve şimdi tüm gözlerin ona çevrilmesinin bir an meselesi olduğunu düşünüyordu. Çok geç olmadan Thor'un suçlu olduğunu ispatlamalı ve onu idam ettirmeliydi.

Gareth en azından bir şekilde kendini kurtarmıştı: Bu başarısız girişimden sonra suikastten vazgeçmişti. Gareth rahatlamış hissediyordu. Denemenin başarısız olduğunu görünce içten içe aslında babasını öldürmek istemediğini, onun kanıyla ellerini yıkamak istemediğini fark etmişti. Kral olamayacaktı. Hiç bir zaman kral olamayabilirdi. Ama bu akşamki olaylardan sonra bunu kafasına takmıyordu. En azından özgürdü. Bunların hepsi olurken yaşadığı stresi bir daha yaşamak istemiyordu. Sırlar, örtbas etmeler, ifşa olma korkusu... Bunlar onun için çok fazlaydı.

Odasında dört dönüyordu ve saat geç olmuştu. Sonunda yavaşlamaya ve sakinleşmeye başladı. Tam kendisini yatışmış hissedecekken sert bir çarpmayla odasının kapısı açıldı. İçeriye sanki kovalanıyormuş gibi bir hızla, gözleri fal taşı gibi açık ve sanki delirmiş gibi bakan Firth girdi.

"Öldü!" diye bağırdı. "Öldü! Onu öldürdüm. Öldü!"

Firth histeri krizi geçiriyor gibiydi. Çığlık çığlığa bağırıyordu ve Gareth ne dediğini anlamıyordu. Sarhoş muydu?

Firth odayı baştan aşağı koşuyor, bağırıyor, ağlıyor ve ellerini sallıyordu. İşte o anda Gareth kana bulanmış avuç içlerini ve kırmızıya boyanmış sarı cübbesini gördü.

Gareth'in kalbi duracak gibiydi. Firth birisini öldürmüştü. Ama kimi?

"Kim öldü?" diye buyurgan bir şekilde sordu Gareth. "Kimden bahsediyorsun?"

Ama Firth kriz geçiriyordu ve odaklanamıyordu. Gareth onu omuzlarından tutup sarstı.

"Cevap ver!"

Firth gözlerini açtı ve uzun uzun, delirmiş gibi baktı.

"Babanı! Kralı! Öldü! Ben öldürdüm!"

Bunu duyunca Gareth sanki kendi kalbine bir hançer saplanmış gibi hissetti.

Donmuştu. Kocaman açtığı gözlerini uzaklara dikmiş, bütün vücudunun uyuşmuş olduğunu hissediyordu. Firth'in omuzlarını bıraktı, bir adım geriledi ve nefes aldı. Firth'in

doğruyu söylediğinin kanıtı ellerindeki kandı. Bunu anlayamıyordu. Firth mi? Seyis çocuk mu? Arkadaşlarının arasında iradesi en zayıf olan mı? Babasını mı öldürmüştü?

"Ama... bu nasıl olur?" dedi Gareth. "Ne zaman?"

"Odasında oldu," dedi Firth. "Daha demin. Onu bıçakladım."

Gareth haberin gerçekliğini sindirmeye başlamıştı ve kapının açık olduğunu fark etti. Koştu ve muhafızlar bir şey görmüş olabilirler mi diye kontrol ettikten sonra hemen kapadı. Neyse ki koridor boştu. Kapıyı sürgüledi.

Aceleyle Firth'in yanına gitti. Hala kriz geçiriyordu ve onu sakinleştirmesi lazımdı. Cevaplara ihtiyacı vardı.

Onu tekrar omuzlarından tutup çevirdi ve kolunu kıvırdı. Acı Firth'i durdurmuştu. Sonunda tekrar odaklanabilmişti.

"Bana her şeyi anlat," dedi Gareth soğukça. "Bana tam olarak neler olduğunu anlat. Bunu neden yaptın?"

"Ne demek neden?" diye sordu Firth şaşkınca. "Sen onu öldürmek istiyordun. Zehir işe yaramadı. Yardım edebileceğimi düşündüm. İstediğinin bu olduğunu zannediyordum."

Gareth başını iki yana salladı. Firth'i gömleğinden tuttu ve onu sarsarak "Bunu neden yaptın?" diye bağırmaya başladı.

Gareth bütün dünyasının başına yıkıldığını hissetti. Babasının ölümüne üzüldüğünü fark edince buna şaşırdı. Anlayamıyordu. Daha saatler önce o masada zehirlenip ölmesini her şeyden çok istiyordu. Şimdi onun öldürülmesi fikri ona acı vermişti. Bir parçası onun ölmesini istemiyormuş; özellikle de bu şekilde. Firth tarafından öldürülmesini. Bir bıçakla.

"Anlamıyorum," dedi Firth ağlayarak. "Daha saatler önce o kadehle sen kendin onu öldürmeyi denedin. Bana minnettar olursun sanıyordum."

Onu şaşırtan bir şekilde Gareth gerildi ve Firth'e bir tokat attı.

"Sana bunu yapmanı söylemedim," dedi tükürürcesine. "Sana asla böyle bir şey yapmanı söylemedim. Her yerin kan içinde. İşimiz bitti. Muhafızların bizi yakalaması sadece bir an meselesi."

"Kimse görmedi," dedi Firth. "İki vardiya arasında sızdım. Beni kimse görmedi."

"Kullandığın silah nerede?"

"Orada bırakmadım," dedi Firth gururla. "Salak değilim. Ondan kurtuldum."

"Ne tür bir bıçak kullandın peki?" diye sordu Gareth. Aklında bu olayın yaratabileceği etkiler dönüyordu. Artık üzgünlük değil endişe hissediyordu; bu salağın bırakmış olabileceği ve izinin sürülebileceği bütün ayrıntıları kafasında canlandırmaya çalışıyordu.

"İzi sürülemeyen türden bir bıçak kullandım," dedi Firth gururla. "Sıradan ve isimsiz bir bıçaktı. Ahırda buldum. Onun gibi dört tane daha vardı. İzi sürülemez," diye tekrarladı.

Gareth yıkıldı.

"Kırmızı kabzalı, keskin tarafı kıvrık kısa bir kılıç mıydı? Şu atımın yanındaki duvarda asılı olan?"

Firth onayladı. Tedirgindi.

Gareth öfkelendi.

"Seni aptal! O kılıcın izi sürülebilir!"

"Ama üzerinde hiç bir işaret yoktu!" diye karşı çıktı Firth. Korkmuştu ve sesi titriyordu.

"Keskin kısmında değil, ama kabzasında işaret var!" diye bağırdı Gareth. "Alt tarafında! Dikkatli bakmamışsın. Seni salak," dedi Gareth. Sinirden köpürüyordu. "Altında atımın amblemi işli. Kraliyet ailesini tanıyan herkes o kılıcın sahibinin ben olduğumu anlayabilir."

Şaşkın şaşkın duran Firth'e baktı. Gareth onu öldürmek istiyordu.

"Peki kılıcı ne yaptın?" diye üstüne gitti Gareth. "Lütfen üzerinde olduğunu söyle. Yanında getirdiğini söyle. Lütfen."

Firth yutkundu.

"Ondan dikkatlice kurtuldum. Kimse bulamaz."

Gareth'in suratı asıldı.

"Tam olarak nerede?"

"Taş kanaldan kalenin kanalizasyonuna attım. Onları da saatte bir toplayıp nehre döküyorlar. Endişelenmeyin lordum, şimdi çoktan nehrin dibini boylamıştır."

Aniden kalenin zilleri çalmaya başladı ve Gareth koşup pencereden dışarı baktı. Panik halindeydi. Aşağı baktığında kaleyi çevreleyen kalabalığı ve karışıklığı gördü. Çalan ziller tek bir anlama gelebilirdi: Firth yalan söylemiyordu. Babasını öldürmüştü. Buna zar zor inanabiliyordu.

Gareth vücudunun buz kestiğini hissetti. Böyle bir kötülüğü harekete geçirdiğine inanamıyordu. Ve en fenası da, bunu Firth uygulamaya geçirmişti.

Kapı birden vurulmaya başlandı ve içeri bir kaç kraliyet muhafızı girdi. Bir an için Gareth tutuklanacaklarını düşündü.

Ama onu şaşırttılar ve karşısında hazır olda durdular.

"Lordum, babanız bıçaklandı. Suikastçi hala etrafta olabilir. Güvenliğiniz için odanızdan çıkmamanızı öneririz. Babanız ağır bir yara almış."

Son cümleyi duyduğunda Gareth'in tüyleri diken diken oldu.

"Yaralanmış mı?" diye tekrarladı Gareth. Kelime boğazına yapışıyor gibiydi. "Hala hayatta mı?"

"Evet lordum. Ve umuyoruz ki hayatta kalmaya devam edip bize bu haince işi kimin yaptığını söyleyecek."

Muhafızlar kısa bir selam durup odadan aceleyle çıktılar ve arkalarından kapıyı kapadılar.

Gareth öfkeyle doldu ve Firth'i omuzlarından tutup taş duvara itti.

Firth korkmuş bir şekilde ona bakıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı Gareth. "İkimizin de işi bitti!"

"Ama... ama..." Firth kekeliyordu. "Öldüğüne emindim!"

"Pek çok şeyden eminsin sen," dedi Gareth, "ve hepsinde de yanılıyorsun!"

Gareth'in aklına bir fikir geldi.

"Şu hançer," dedi. "Çok geç olmadan onu bulmalıyız."

"Ama onu attım lordum," dedi Firth. "Şimdi nehirdedir!"

"Onu kanalizasyona atmışsın. Bu nehirde olduğu anlamına gelmez."

"Ama büyük ihtimalle öyledir!" dedi Firth.

Gareth artık bu saçmalığa dayanamıyordu. Sinirle yanından geçip odadan çıktı ama Firth peşine takıldı.

"Seninle geleceğim. Hançeri tam olarak nereye attığımı sana göstereceğim."

Gareth koridorda durdu ve dönüp Firth'e baktı. Kan içindeydi ve muhafızların bunu fark etmemiş olmasına şaşırdı. Şanslıydı. Ama şimdi kendisine her zamankinden daha çok yük oluyordu.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedi Gareth sinirle. "Hemen odama git, kıyafetlerini değiştir ve eskilerini yak. Bütün kan izlerinden kurtul. Sonra da kaleyi terk et. Bu gece benden uzak dur. Beni anlıyor musun?"

Gareth Firth'i itti ve arkasını dönüp koşmaya başladı. Koridoru geçti, dönen merdiveni indi ve hizmetçilerin bölümüne girdi.

Sonunda bodrum kata gelip girdiğinde hizmetçiler ona bakıyorlardı. Tencereleri ovuyor ve su ısıtıyorlardı. Koskoca fırınlarda ateşler yanıyordu ve lekeli önlükler giymiş hizmetçiler ter içindeydi.

Odanın diğer ucunda Gareth kanalizasyon kanallarından birinin sonunu gördü. İçi pislik doluydu ve kanaldan sürekli gelmeye de devam ediyordu.

Gareth en yakın hizmetçiye koştu ve kolunu tuttu.

"En son ne zaman değiştirildi bu?" diye sordu Gareth.

"Daha bir kaç dakika önce nehre götürüldü lordum."

Gareth döndü ve koşarak odadan çıktı. Koridorları resmen uçarak geçiyordu. Merdivenleri çıktı ve dışarı çıktığında serin gece havası onu karşıladı.

Çimleri aşıp nehre doğru koşarken nefessiz kalmıştı.

Nehre yaklaşınca kıyıya yakın büyük bir ağacın arkasına saklandı. İki hizmetçi koca bir kazanı kaldırmış, içindekileri nehrin akıntısına döküyorlardı.

Kazan tamamen ters dönüp içindekiler tamamen dökülene kadar bekledi. Hizmetçiler tekrar kaleye dönmeye başladılar.

Gareth şimdi tatmin olmuştu. Kimse kılıç falan bulmamıştı. Hançer nehirdeydi ve açığa çıkmayacaktı. Babası bu gece ölürse katili bulunamayacaktı çünkü kanıt yoktu.

Yoksa var mıydı?

ruki

BEŞİNCİ BÖLÜM

Arka geçitlerden babasının odasına giderlerken Reese'i Thor, onu da Krohn takip ediyordu. Reese onu taş duvarda saklı gizli bir kapıdan geçirmiş ve meşale tutarken dar bir alanda pek çok dönemeçten tek sıra halinde ilerlemişlerdi. Dar bir merdivenden çıktıktan sonra başka bir geçide gelmişlerdi. Her döndüklerinde karşılarına başka bir merdiven çıkıyordu. Thor bu yolun ne kadar karışık olduğuna hayret etti.

"Bu geçit kalenin içine yüzlerce yıl önce yapılmış," diye açıkladı Reese yolda ilerlerken. "Üçüncü MacGil kralı, yani babamın büyükbabası tarafından yaptırılmış. Buna bir kuşatmadan sonra bir kaçış yolu olarak ihtiyaç duyulmuş. Ne kadar ironiktir ki o zamandan beri tekrar hiç kuşatma altına alınmadık ve bu geçitler de yüzyıllardır kullanılmadı. Her yerine tahta çakılmıştı ve ben seneler önce burayı keşfettim. Zaman zaman burayı kullanmayı seviyorum. Kalenin içinde

dolanmamı ve kimsenin bundan haberi olmamasını sağlıyor. Eskiden Gwen, ben ve Godfrey buranın içinde saklambaç oynardık. Tek kuralımız vardı: Meşale kullanmak yasaktı. Zifiri karanlıkta oynardık ve bu korkutucu olurdu."

Reese ezberden büyük bir ustalıkla yolunu bulup ilerlerken Thor da ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Bu kadar dönemeci nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu Thor hayranlıkla.

"Bu kalede bir çocuksan yalnız büyüyorsun," dedi Reese, "özellikle de senin dışında herkes yaşlı ve sen Lejyon'a katılamayacak kadar gençsen. Yapacak başka bir şey yok ki. Buranın bütün deliklerini ve gizli yerlerini öğrenmeyi kendime görev edinmiştim."

Tekrar döndüler ve üç adım aşağı indiler. Sonra duvardaki alçak bir çatlaktan geçtiler ve uzun bir merdivenden indiler. Sonunda Reese onları üstü tozlu, meşe ağacından yapılmış kalın bir kapının önüne getirdi. Kulağını koyup içeriyi dinledi. Thor hemen arkasındaydı.

"Bu ne kapısı?" diye sordu Thor.

"Sessiz ol," dedi Reese.

Thor sustu ve o da eğilip kulağını kapıya yaslayıp dinlemeye başladı. Krohn arkalarında durmuş onları izliyordu.

"Bu arka kapı babamın odasına açılıyor," diye fısıldadı Reese. "İçeride onunla beraber kimin olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Thor heyecanlı bir biçimde kapının ardındaki boğuk sesleri dinlemeye devam etti.

"Görünüşe göre oda ağzına kadar dolu," dedi Reese ve dönüp Thor'a manalı bir bakış attı.

"Bir fırtınanın içine gireceksin. Generalleri, konseyi, danışmanları, ailesi herkes içeride. Ve eminim hepsi sana temkinli yaklaşacaklar, zira katilin sen olduğunu düşünüyorlar. Seni linç etmek isteyen bir kalabalığın içine girmişsin gibi olacak ve babam da hala bu işin arkasında senin olduğunu düşünüyorsa işin biter. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Thor zar zor yutkundu. Bu tek şansıydı. Boğazı kurudu ve bunun hayatındaki dönüm noktalarından biri olduğunu düşündü. Şimdi arkasını dönüp kaçmak kolay olurdu. Kral'ın Divanı'ndan uzakta bir yerde yaşamaya devam edebilirdi. Ya da bu kapıdan girip o gerzeklerle birlikte hayatının geri kalanını zindanda geçirebilirdi; hatta idam bile edilebilirdi.

Derin bir nefes alıp kararını verdi. Şeytanlarıyla yüzleşmeliydi. Kaçamazdı.

Thor başını salladı. Ağzını açsa fikrini değiştirmekten korkuyordu.

Reese de onaylar bir biçimde başını salladı ve demir kulbu tutup kapıyı omzuyla itti.

Kapı açıldığında meşale ışığı gözünü aldığından Thor gözlerini kırptı. Kralın özel odasının ortasında duruyordu ve arkasında Reese ve Krohn vardı.

İçeride en az 20 kişi vardı. Bazıları yatağında oturuyor, bazıları yanı başında duruyor, bazıları da dizleri üzerinde bekliyordu. Kralın etrafında Argon'la beraber danışmanları ve generalleri vardı. Kraliçe, Kendrick, Godfrey ve Gwendolyn de oradaydı. Ölüm nöbetindelerdi ve Thor özel bir aile meselesini bölüyordu.

Thor'un ve Reese'in ani girişine şaşıran bütün gözler onlara döndü. Thor gizli bir kapıdan geçip birden odanın ortasında belirmelerinin yarattığı şaşkınlığın farkındaydı.

"İşte bu!" diye bağırdı kalabalıktan biri. Nefretle Thor'u işaret ediyordu ve "kralı zehirlemeye çalışan çocuk bu!" dedi.

Odanın her köşesinden çıkan muhafızlar üzerine geldi. Thor ne yapacağını bilmiyordu. Bir yanı kaçıp gitmek istiyordu ama bu kızgın kalabalıkla yüzleşmek istiyordu ve kralla konuşmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir kaç muhafız onu yakalamak için hamle yaptığında buna kendini hazırladı. Krohn ise arkasında hırlıyor, ona saldıranları uyarıyordu.

Thor orada dururken içinde birden bir ısının yükseldiğini, bir gücün geldiğini hissetti; bir elini kaldırdı ve istemeden avucunu onlara doğru uzatıp enerjisini onlara yöneltti.

Havada donmuş gibi asılı kaldıklarını görünce Thor şaşırdı. Gücü içinde dolup taşıyordu ve onları uzakta tutuyordu.

"Ne cüretle buraya girip büyü kullanırsın çocuk!" diye bağırdı Brom ve kılıcını çekti. "Kralımızı bir kere öldürmeye çalışman yetmedi mi?"

Brom kılıcı çekili halde Thor'a yaklaştı; bu sırada Thor içinde daha önce hissetmediği kadar kuvvetli bir şey hissetti. Gözlerini kapadı ve odaklandı. Bir şekilde Brom'un kılıcı, şekli, ve metalindeki enerjiyi hissetti ve onlarla bir oldu. Akıl gözüyle onu durdurmak istedi.

Brom gözlerini kocaman açmış ve olduğu yerde kalakalmıştı.

"Argon," diye haykırdı Brom. "Bu büyüyü derhal durdur! Çocuğu durdur!"

Argon kalabalığın arasından sıyrıldı ve yavaşça kukuletasını indirdi. Thor'un gözlerinin içine baktı.

"Onu durdurmak için bir sebep göremiyorum," dedi. "Buraya kimseye zarar vermek için gelmemiş."

"Sen aklını mı kaybettin? Neredeyse Kralımızı öldürüyordu."

"Sen böyle zannediyorsun," dedi Argon. "Benim gördüğüm bu değil."

"Bırakın onu," diye derinden bir ses geldi.

MacGil doğrulurken herkes ona bakıyordu. Çok zayıf duruyordu. Belli ki konuşmak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Çocuğu görmek istiyorum. Beni öldüren o değil. Katilimin suratını gördüm. Thor masum."

Yavaşça diğerleri gardlarını indirdiler ve Thor da aklını gevşetti ve onları serbest bıraktı. Muhafızlar ihtiyatlı bir şekilde

Thor'a bakıyorlardı ama geri çekildiler. Ona başka bir düzlemden gelmiş gibi bakıyorlardı. Kılıçlarını kınlarına soktular.

"Onu görmek istiyorum," dedi MacGil. "Ve yalnız konuşmak istiyorum. Çıkın. Hepiniz."

"Kralım," dedi Brom. "Bunun gerçekten güvenli olduğuna emin misiniz? Yalnız kalmanızın?"

"Thor'a kimse dokunmayacak," dedi MacGil. "Şimdi çıkın. Hepiniz. Ailem de dahil."

Ne yapacaklarını bilemeyip birbirine bakan kalabalığa sessizlik çöktü. Thor olayları sindirmeye çalışıyordu.

Kral'ın ailesi dahil herkes tek tek odadan çıktı. Krohn da Reese'i takip ediyordu. Demin bir sürü insanla dolu olan oda şimdi bomboştu.

Kapı kapandı. Sessizliğin içinde sadece Thor ve Kral kalmışlardı. Buna zar zor inanabiliyordu. MacGil'i böyle soluk ve acı içinde görmek Thor'a tarifsiz bir acı veriyordu. Neden bilmiyordu ama içinden bir parça bu yatakta MacGil'le birlikte ölüyormuş gibi hissediyordu. Kralın iyi olmasını her şeyden çok diliyordu.

"Buraya gel oğlum," dedi MacGil zayıfça. Sesi çatlak ve neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu.

Thor başını eğdi ve hemen kralın yanına gidip diz çöktü. Kral elini uzattı ve Thor elini öptü.

Thor kafasını kaldırdığında kralın gülümsediğini gördü. Thor ağlıyordu.

"Hükümdarım," dedi Thor. Acele konuşuyordu "lütfen bana inanın. Sizi ben zehirlemedim. Bunu sadece rüyamda gördüm. Bilmediğim bir güç sayesinde. Sadece sizi uyarmak istemiştim. Lütfen bana inanın -"

MacGil elini havaya kaldırdı ve Thor sustu.

"Senin hakkında yanılmışım," dedi MacGil. "Senin olmadığını anlamam için başka bir insan tarafından öldürülmem gerekti. Sen sadece beni kurtarmaya çalışıyordun. Beni affet. Sen sadıktın. Belki de bana sadık tek kişisin."

"Keşke yanılsaydım," dedi Thor. "Keşke güvende olsaydınız. Keşke rüyalarım hayal ürünü olsaydı ve hiç suikaste uğramasaydınız. Belki de yanılırım. Belki yaşamaya devam edersiniz."

MacGil başını iki yana salladı.

"Zamanım geldi," dedi Thor'a.

Thor yutkundu ve bunun doğru olmadığını umsa da içten içe doğru olduğunu biliyordu.

"Bu iğrenç saldırıyı kimin yaptığını biliyor musunuz lordum?" Thor rüyayı gördüğünden beri aklına takılmış bu soruyu düşünüyordu. Kralı kimin neden öldürmek isteyebileceğini anlayamıyordu.

"MacGil tavana baktı. Gözlerini bile zorlukla kırpıyordu.

"Suratını gördüm. Tanıdığım bir surat. Ama bir şekilde kim olduğunu bulamıyorum."

Dönüp Thor'a baktı.

"Artık fark etmez. Zamanım geldi. Nasıl ölmüş olursam olayım sonuç aynı. Şimdi önemli olan," dedi ve uzanıp Thor'un bileğini onu şaşırtan bir güçle tuttu, "ben gittikten sonra ne olacağı. Krallığımız kralsız kalacak."

MacGil Thor'a onun anlayamadığı bir kesinlikle bakıyordu. Thor MacGil'in ne dediğini anlamıyordu ya da kendisinden ne istediğini. Sormak istiyordu ama nefesi bile zorlukla aldığını görüyor ve sözünü kesmek istemiyordu.

"Argon senin hakkında haklıymış," dedi bileğini gevşeterek. "Senin kaderin benimkinden çok daha ihtişamlı."

"Thor bu sözleri duyunca vücudundan elektrik şoku geçmiş gibi oldu. Kaderi mi? Kralınkinden daha ihtişamlı? Kralın Argon'la Thor hakkında konuşması bile Thor için bir hayal gibiydi. Ve Argon'un ona benim kaderimin onunkinden daha ihtişamlı olacağını söylemesi; bu ne demekti ki? Son anlarını yaşayan kral yoksa delirmiş miydi?

"Seni seçmemin... aileme sokmamın bir sebebi var. Bu sebebin ne olduğunu biliyor musun?"

Thor hayır anlamında başını salladı ama bilmek istiyordu.

"Son anlarımda neden sadece senin burada kalmanı istediğimi bilmiyor musun?"

Thor anlamaya çalışıyordu ama hiç bir fikri yoktu.

"Üzgünüm hükümdarım ama bilmiyorum."

MacGil gülümsedi. Gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Buradan uzakta büyük bir diyar var. Dışdünya'nın ötesinde. Ejderhaların topraklarından bile ötede. Druidlerin toprakları. Annenin geldiği yer. Cevapları orada aramalısın."

MacGil gözlerini kocaman açıp dikkatle Thor'un gözlerinin içine baktı.

"Krallığımızın kaderi buna bağlı," diye ekledi. "Sen diğerleri gibi değilsin. Sen özelsin. Sen kim olduğunu anlayana kadar krallığımız huzur bulmayacak."

MacGil'in gözleri kapandı ve nefes almakta zorlanıyordu. Thor'un bileğini tutan eli iyice zayıflamıştı ve Thor tekrar gözlerinin yaşardığını hissetti. Aklında kralın dedikleri dönüyordu ve bunları mantıklı bir çerçeveye oturtmaya çalışıyordu. Her şeyi doğru mu duymuştu?

MacGil bir şey fısıldamaya başladı ama o kadar sessizdi ki Thor zar zor duyabiliyordu. Thor eğildi ve kulağını iyice kralın dudaklarına yaklaştırdı.

Kral son bir çaba gösterip şunu söyledi:

"İntikamımı al."

Sonra MacGil birden sertleşti. Bir kaç dakika olduğu gibi yattı ve sonra başı yan tarafa düştü. Gözleri açıktı.

Ölmüştü.

"Hayır!" diye çığlık attı Thor.

Çığlığını muhafızlar duydu ve içeri girdiler. Thor arkasında bir kapının açıldığını ve içeri insan dolduğunu duydu. Etrafında hareket olduğunun sadece kısmen farkındaydı. Çalan saray çanlarını bile belli belirsiz bir şekilde duyuyordu. Şakaklarının zonklaması çanların çalışına denk geliyor gibiydi. Ama sonra oda dönmeye başladı, her şey kararda ve Thor yere yığılıp bayıldı.

ALTINCI BÖLÜM

Gareth suratında bir esinti hissetti ve başını yukarı kaldırdı. Gözünden yaşları silip ilk yükselen güneşin soluk ışığına baktı. Hava daha yeni ağarıyordu ama yine de bu uzak yerde, Kolvian Kanyonu'nun ucunda yüzlerce insan toplanmıştı. Kralın ailesi, arkadaşları ve saray erbabından üst kademedeki kişiler cenazeye katılabilmeyi umuyorlardı. Hemen arkalarında ise ordu bir set oluşturmuş, binlerce kişiden oluşan kalabalığı yaklaştırmıyordu. Onların suratlarındaki hüzün de gerçekti. Babası gerçekten seviliyordu.

Babasının bedeni etrafında öz ailesi bir yarım daire oluşturmuşlardı. Beden, yerdeki bir çukurun üzerinde iplerle tutulmuş tahtaların üzerinde duruyordu ve indirilmeyi bekliyordu. Argon sadece cenazelerde giydiği kırmızı cübbesiyle kalabalığın ön tarafında duruyordu ve kukuletası suratını gör-

meyi engellediği için suratındaki ifade okunamıyordu. Gareth korku içinde Argon'un suratını görüp analiz etmeye çalışıyordu. Argon'un ne bildiğini merak ediyordu. Babasını öldürdüğünü biliyor muydu? Biliyorsa diğerlerine söyler miydi yoksa işleri kaderin eline mi bırakırdı?

O sinir bozucu çocuk Thor'un suçlu olmadığı anlaşılmıştı ve bu Gareth için kötüydü; zindandayken Kral'ı bıçaklayamayacağı ortadaydı. Ayrıca babası herkese Thor'un suçsuz olduğunu söylemişti ki bu da sadece işleri daha da kötüleştiriyordu. Bu cinayeti en ufak ayrıntısına kadar araştırmak üzere bir konsey kurulmuştu. Beden toprağa verilmeye hazırlanırken Gareth'in kalbi çarpıntı yapıyordu; o da bedenle birlikte toprağa verilmek isterdi.

İzlerin takip edilip Firth'in bulunmasının sadece bir an meselesi olduğunu biliyordu ve bu olduğu zaman Gareth de onunla birlikte yargılanacaktı. Dikkati dağıtmak için çabuk hareket etmeliydi ve suçu bir başkasının üzerine atmalıydı. Gareth etrafındakilerin ondan şüphelenip şüphelenmediklerini merak etti. Büyük ihtimalle kuruntu yapıyordu çünkü etrafına baktığında kimsenin ona bakmadığını gördü. Kardeşleri Reese, Godfrey, Kendrick ve kız kardeşi Gwendolyn yanındaydı. Annesi de oradaydı ve yüzünden çok derin bir üzüntü okunabiliyordu; gerçekten de babasının ölümünden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Duyduğuna göre haberi aldığında annesine bir şey olmuş, bir çeşit felç. Suratının yarısı donuktu; ağzını açtığında sözcükler normalde olduğundan daha yavaş dökülüyordu

Kraliçenin arkasında Kral'ın konseyi duruyordu; baş general Brom ve Lejyon'un başı Kolk ön tarafta duruyorlardı; arkalarında babasının sayısız danışmanları vardı. Hepsi üzgün duruyordu ama Gareth buna inanmıyordu. Bu insanların, bütün konsey üyelerinin, danışmanların ve generallerin -ve arkalarındaki bütün soylular ve lordların- aslında umurlarında bile olmadığını biliyordu. Suratlarında hırsın izlerini okudu. Güç istemi. Babasının bedenine baktıkça tahta şimdi kimin geçeceğini düşünüyorlardı.

Gareth de bunu düşünüyordu. Böyle bir suikasttten sonra ne olacaktı? Eğer temiz ve basit bir şekilde halledilmiş ve suç başkasına yüklenmiş olsaydı Gareth'in planı mükemmel bir şekilde işlerdi ve taht ona kalırdı. Sonuçta ilk meşru doğan çocuğu kendisiydi. Babası gücünü Gwendolyn'e devretmişti ama o sırada orada kardeşleri dışında kimse yoktu ve babasının bu dileği onaylanmamıştı. Gareth konseyi tanıyor ve kanunu ne kadar ciddiye aldıklarını çok iyi biliyordu. Tasdik olmadan kız kardeşi tahta geçemezdi.

Böylece taht yine kendisine kalırdı. Yargı süreci düzgün işlediği sürece -ve Gareth bunun için elinden geleni yapacaktı- taht onun olurdu. Kanun buydu.

Tabi kardeşleri buna karşı çıkardı. Babalarıyla yaptıkları görüşmeyi hatırlatıp Gwendolyn'in tahta geçmesi gerektiğini söylerlerdi. Kendrick tahta kendisi oturmak istemezdi bunun için çok yumuşak kalpliydi. Godfrey kayıtsızdı ve Reese de çok genç. Tek rakibi Gwendolyn'di. Ama Gareth iyimserdi:

Konseyin Halka'yı yönetmesi için bir kadının tahta geçmesine sıcak bakacağını düşünmüyordu, özellikle de genç bir kızın. Ve kralın onayı olmadan Gwen'in hiç bir şansı yoktu.

Gareth'e göre tek rakibi Kendrick olabilirdi. Sonuçta bütün insanlar ve askerler Gareth'ten nefret ediyor, Kendrick'i seviyorlardı. Vaziyet buyken tahtı Kendrick'e vermeye karar verebilirlerdi. Gareth güce çabucak sahip olup Kendrick'i ezmeliydi.

Gareth elinde bir acı hissetti ve kafasını eğdiğinde düğümlü ipin elini acıttığını gördü. Babasını indirmeye başlamışlardı. Kardeşlerine baktığında onların da kendisi gibi birer ip tuttuğunu ve tahtayı indirmeye başladıklarını gördü. Geç kaldığı için ip birazcık kaçmıştı ama diğer eliyle uzanıp tekrar kontrolü sağladı. Ne kadar garipti: Ölüyken bile babasını memnun edemiyordu.

Uzakta, kalede çanlar çaldı. Argon bir adım öne çıkıp bir elini havaya kaldırdı.

"Itso ominus domi ko resepia..."

Binlerce yıldır ataları tarafından konuşulan Halka'nın kayıp dili. Kraliyet dili. Küçükken özel öğretmenleri tarafından zorla öğretilmişti ve saraydaki gücüne kavuştuğunda bu dili kullanacaktı.

Argon birden durdu ve başını kaldırıp Gareth'e baktı. Argon'un şeffaf gözleri içine işledi ve tüyleri diken diken oldu. Gareth kızardı ve herkesin kendisine bakıp bakmadığını düşündü. Bakıyorlarsa bile acaba bunun ne anlama geldiğini biliyorlar mıydı? Argon'un artık onun bu işte payı olduğunu bildiğine emin oldu. Yine de Argon gizemliydi ve insanların kaderine müdahale etmezdi. Acaba bu sefer de sessiz kalacak mıydı?

"Kral MacGil iyi bir kraldı, adil bir kral," dedi Argon yavaşça. Sesi derindi ve başka bir dünyadan geliyormuş gibi çıkıyordu. "Atalarına onur ve gurur, krallığına da benzeri görülmemiş zenginlik ve barış getirdi. Tanrılar diledi ve hayatı elinden erken alındı. Ama arkasında köklü ve zengin bir miras bıraktı. Buna sahip çıkmak şimdi bizim görevimiz."

Argon duraksadı.

"Halka krallığımız bütün yönlerden ciddi tehditlerle karşı karşıya. Enerji kalkanıyla korunan Kanyonumuz'un ötesinde, bizi parçalamak isteyen vahşiler ve yaratıklar var. Halka'nın içinde, Yüksek Topraklarımız'ın karşısında bize zarar vermek isteyen bir klan var. Benzersiz bir zenginlik ve barış içinde yaşıyoruz ama yine de sadece geçici bir süre için güvendeyiz.

"Neden tanrılar iyi ve adil olan kralımızı en iyi çağında bizden kopardılar? Kaderi neden böyle öldürülmek oldu? Kaderin elinde hepimiz birer piyon, kuklayız. Gücümüzün zirvesindeyken bile kendimizi toprağın altında bulabiliriz. Peşinde olmamız gereken ne için uğraştığımız değil, kim olmak için uğraştığımız olmalıdır."

Argon başını öne eğdi ve tabut inip yerine oturduğunda Gareth tekrar avuçlarının yandığını hissetti.

"HAYIR!" diye bir çığlık geldi.

Çığlığı atan Gwendolyn'di. Sanki kendini atmak istiyormuş gibi çukurun dibine kadar koştu ama Reese peşinden koşup onu tuttu. Kendrick de yardım etmek için geldi.

Ama Gareth ona acımadı. Aksine, kendisini tehdit altında hissetti. Gwendolyn toprağa girmek istiyorsa, o bunu ayarlayabilirdi.

Evet, bu ayarlanabilirdi.

Kral MacGil'in cansız bedeni toprağa verilirken Thor sadece bir adım uzaklıktaydı ve bu bölge onu çok etkilemişti. Kral gömülmek için neredeyse bulutlara varan, krallığın en yüksek uçurumunun kenarını seçmişti. İlk yükselen güneş gökyüzüne tırmandıkça bulutlar turuncu, yeşil, sarı ve pembe renklere bürünmeye başlamışlardı. Ama sanki bütün krallık yas tutuyormuş gibi havada dağılmayan bir sis vardı. Yanı başında duran Krohn da ağlıyordu.

Thor gökyüzünden bir çığlık geldiğini duydu ve yukarı baktığında Ephistopheles'in üzerlerinde uçtuğunu gördü. Thor hala olayların etkisindeydi; son bir kaç günde olanlara, şimdi burada kralın ailesiyle beraber olup çok sevdiği bir adamın toprağa verildiğine inanamıyordu. Hepsi birer rüya gibiydi. Ona gerçekten babalık yapmış olan adamı daha yeni tanımaya başlamıştı ve şimdi kendisinden koparıp alınmıştı. Thor Kral'ın son sözlerini unutamıyordu.

Sen diğerleri gibi değilsin. Sen özelsin. Sen kim olduğunu

anlayana kadar krallığımız huzur bulmayacak.

Bununla neyi kast etmişti? Thor kimdi? Nasıl olur da özel biri olurdu? Kral bunu nereden biliyordu? Krallığın kaderinin Thor'la alakası neydi? Yoksa delirmiş miydi?

Buradan uzakta büyük bir diyar var. Dış dünya'nın ötesinde. Ejderhaların topraklarından bile ötede. Druidlerin toprakları. Annenin geldiği yer. Cevapları orada aramalısın.

MacGil annesi hakkında nasıl bir şeyler biliyordu? Nerede yaşadığını nereden biliyordu? Annesinin ne gibi cevapları vardı? Thor sürekli annesini düşünüyordu. Şimdiye kadar hep ölmüş olduğunu düşünmüştü. Hayatta olabileceği düşüncesi Thor'u çok heyecanlandırmıştı. Onu bulmaya karar vermişti. Kim olduğunu ve neden özel olduğunu cevaplayabileceğini umuyordu.

Çanlar çalıp MacGil'in tabutu indirilmeye başlandığında Thor kaderin ne kadar belirsiz bir şey olduğunu düşündü. Neden engelleyecek gücü olmamasına rağmen geleceği, bu haşmetli adamın öldürüldüğünü görmüştü? Bir yandan bunları görmemiş olmayı, ne olacağını önceden görmemiş olmayı diliyordu; diğerleri gibi sadece izleyici olmuş olmayı ve bir gün uyanıp kralın ölmüş olduğunu öğrenmeyi. Şimdi ise kendini olayların bir parçasıymış gibi hissediyordu. Sanki yapabileceği başka bir şey varmış gibi kendini suçlu hissediyordu.

Thor şimdi krallığa ne olacağını merak ediyordu. Kralsız bir krallık. Kim hüküm sürecekti? Dönen dedikodulardaki gibi Gareth mi? Thor hiç bir şeyin bundan daha kötü olamayacağını düşündü.

Thor gözleriyle kalabalığı taradı ve Halka'nın her köşesinden buraya gelmiş soylu ve lordların asık suratlarına baktı. Reese'in söylediğine göre bunlar huzursuzluk olan bir krallıktaki güçlü insanlardı. Katilin kim olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Suratlarındaki bakışlardan hepsinin katil olabileceği düşünülebilirdi. Bütün bu insanlar güç için rekabete girecekti. Krallık parçalara mı bölünecekti? Güçleri denk miydi? Peki ona, Thor'a ne olacaktı? Peki ya Lejyon'a? Dağıtılacaklar mıydı? Ordu da dağıtılacak mıydı? Gareth kral olursa Gümüşler isyan ederler miydi?

Ve bütün bu olanlardan sonra kim Thor'un suçsuz olduğuna inanırdı ki? Köyüne dönmek zorunda mı kalacaktı? Lütfen böyle olmasın. Buradaki durumundan memnundu; burada, Lejyon'da kalmayı her şeyden çok istiyordu. Her şeyin eskisi gibi olmasını, hiç bir şeyin değişmemesini istiyordu. Daha günler önce krallık çok sağlamdı; sonsuza kadar MacGil tahtta kalacakmış gibiydi. Bu kadar sağlam bir şey birden çökebiliyorsa diğerlerinin ne gibi bir umudu olabilirdi ki? Artık Thor'a her şey gelip geçiciymiş gibi geliyordu.

Gwendolyn'in babasının mezarına atlamaya çalıştığını görünce Thor'un içi parçalandı. Reese onu tuttuktan sonra yardımcıları çukura toprak atmaya başladılar. Argon seremoniye devam ediyordu. Gökten geçen bir bulut bir an için güneşi kararttı ve Thor bu sıcak yaz gününde soğuk bir rüzgarın onu ürpertiğini hissetti. Bir ağlama duyup aşağı bakınca Krohn'un ona baktığını gördü.

Thor artık ileride ne olacağını bilmiyordu ama tek bir şeyden emindi: Gwen'le konuşmalıydı. Ona babasının ölümü sebebiyle ne kadar üzgün ve perişan olduğunu, ve yalnız olmadığını söylemeliydi. Onu bir daha görmek istemediğini söylese bile kendisine atılan iftiranın doğru olmadığını ve genelevde hiç bir şey yapmadığını anlatmalıydı. Bunun için tek bir şansa ihtiyacı vardı.

Kralın mezarı kapatıldıktan sonra çanlar tekrar çalmaya başladı ve sonunda da kalabalık sıraya girmeye başladı. Göz alabildiğince uzanan bir sıra boyunca insanlar dizilmişti ve hepsinin elinde siyah bir gül vardı. Thor öne çıkıp şimdiden oluşmaya başlamış gül yığınına kendisininkini koydu. Krohn ağlıyordu.

İnsanlar dağılmaya başlarken Thor Gwen'in Reese'ten kurtulup mezardan uzağa doğru koşmaya başladığını fark etti.

"Gwen!" diye bağırdı Reese arkasından.

Ama kız perişan bir haldeydi. Kalabalığı yardı ve uçurumun kenarına doğru giden bir patikada koşmaya başladı. Thor onu bu halde görmeye dayanamıyordu. Onunla konuşmalıydı.

Thor da kalabalığın içine daldı. Krohn hemen arkasından takip ediyordu. Gwen'e yetişmeye çalışıyordu. Sonunda kalabalıktan çıktı ve Gwen'in herkesten uzağa doğru koştuğunu gördü.

"Gwendolyn!" diye bağırdı.

Gwen durmadı ve Thor da peşinden daha hızlı koşmaya başladı. Krohn da onunla birlikte koşuyordu. Thor giderek daha hızlı koşuyordu ve bacakları yanmaya başladığında aralarındaki mesafeyi kapamayı başardı.

Gwen'i kolundan tutup durdurdu.

Kız arkasını döndü. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı ve saçları ıslak yanaklarına yapışmıştı. Thor'un elini itti.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdı. "Seni bir daha görmek istemiyorum!"

"Gwendolyn," dedi Thor yalvarırcasına, "babanı ben öldürmedim. Ölümüyle hiç bir alakam yok. Kendisi de bunu söyledi. Hatırlamıyor musun? Ben onu kurtarmaya çalışıyordum, zarar vermeye değil."

Kız uzaklaşmaya çalıştı ama Thor bileğini tutuyordu ve gitmesine izin vermedi. Buna izin veremezdi -bu sefer değil. Thor'dan kurtulmaya çalıştı ama koşmayı denemedi. Ağlıyordu.

"Onu senin öldürmediğini biliyorum," dedi. "Ama bu hiç bir şeyi değiştirmez. Herkesin önünde beni küçük düşürdükten sonra ne cüretle gelip benimle konuşuyorsun? Özellikle de böyle bir anda?"

"Ama anlamıyorsun. Genelevde hiç bir şey yapmadım. Hepsi yalan, hiç biri doğru değil. Birisi bana iftira atıyor."

Gwen gözlerini kıstı.

"Yani geneleve gitmediğini mi söylüyorsun?"

Thor ne diyeceğini bilemeyip tereddüt etti.

"Gittim. Topluca gittik."

"Ve garip bir kadınla bir odaya girmedin mi?"

Thor başını öne eğdi. Utanmıştı.

"Sanırım girdim, ama-"

"Ama falan yok," diye sözünü kesti Gwen. "Demek kabul ediyorsun. İğrençsin. Benden uzak dur."

Suratında şimdi öfke görülüyordu. Ağlamayı bıraktı. Sakinleşti, Thor'a yaklaştı ve şöyle dedi: "seni bir daha asla görmek istemiyorum. Anlıyor musun? Zamanımı nasıl oldu da senle geçirmişim anlamıyorum. Annem haklıymış. Sen basit bir köylüsün. Bana uygun değilsin."

Kızın sözleri Thor'un ruhuna işledi. Kendini bıçaklanmış gibi hissetti.

Gwen'in bileğini bıraktı ve bir kaç adım geri çekildi. Belki Alton gerçekten de haklıydı. Belki Gwen onunla sadece oynamıştı.

Başka bir şey söylemeden Krohn'la beraber oradan uzaklaştılar. Şehre geldiğinden beri ilk defa burasının onun için iyi bir yer olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn uçurumun kenarında durdu ve Thor'un uzaklaşmasını keder içinde izledi. Önce babası, şimdi de Thor... Daha önce hiç böyle bir gün geçirmemişti. Babasının ölmüş olduğunu aklına getirdiğinde yüreğine tarifsiz bir acı saplanıyordu. Bir suikastçi tarafından kendisinden çalınmıştı. Bu hiç adil değildi. Babası hayatının ışığıydı ve bir yabancı tarafından hayatı karartılmıştı.

Gwen haberi ilk aldığında kendisi de ölmek istemişti. Dün gece bir kabus gibiydi ve bu sabah da o kabusun en korkunç anıydı. Babası toprağa verilirken o da toprağa girip hiç çıkmamak istemişti.

Gwen kalabalıktan uzaklaştığında uçurumdan atlamayı bile düşünmüştü. Thor gelince işler değişmişti.

Onu görmek garip bir şekilde onu bu ruh halinden çıkar-

mış, kendini daha iyi hissettirmiş ve aklını babasından uzaklaştırmıştı ama bir yandan da işleri çok daha kötü bir hale getirmişti. Onu genelevde böyle küçük düşürdüğü için hala çok kızgındı. Avamdan biriyle birlikte olarak risk almıştı ve Thor kalitesini belli etmişti. Tıpkı annesinin tahmin ettiği gibi... Gwen utançtan yerin dibine girmişti.

Şimdi de karşısına geçmiş her şeyi düzeltmeye çalışacak cüreti göstermişti, hem de orada bulunup o kadınla birlikte olmuş olduğunu inkar etmeden. Bunu düşünmek bile Gwen'in midesini bulandırıyordu.

Thor'u yanında Krohn'la aceleyle uzaklaşırken izleyince yine de özlem ve umutsuzluk hissetti. Kendini bundan alamıyordu ve acaba işler daha da kötüleşebilir mi diye kendisine sordu. Krallığın batısına doğru bakan Kolvian Uçurumu'nun boşluğuna baktı. Biliyordu ki gözlerinin göremeyeceği bir mesafede Yüksek Topraklar, ve onun da ötesinde McCloud'ların krallığı vardı. Ablası acaba çoktan oraya gitmiş yeni kocasıyla hayatın tadını çıkarmaya başlamış mıydı? Buradan uzakta olduğu için çok şanslıydı.

Gerçi ablası babasıyla çok yakın değildi ve belki de haberi aldığında umursamayacaktı bile. Babasına içlerinden en yakın olan Gwen'di. Reese ve Kendrick de oldukça yakınlardı ve Gwen babalarının ölümünün onları da nasıl derinden sarstığını görebiliyordu. Godfrey MacGil'den nefret ediyordu ama şimdi ona bakınca onun da üzgün olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Tabi bir de Gareth var... Babası öldüğünde bile hala soğuk ve duygusuz duruyor. Kafasında başka bir şey var gibiydi. Sanki gözünü şimdiden ele geçirmek istediği güce dikmişti.

Düşüncesi bile tüylerini ürpertti. Babasının konuşması ve krallığın başına geçmesi için kendisini seçtiği aklına geldi. Böyle bir günün hiç gelmeyecek olduğunu düşünmüştü. Babasına verdiği sözü hatırladı, tahta geçeceğine dair verdiği sözü. Ve işte şimdi krallık onundu. Onun yönetmesine izin verecekler miydi? Vermemelerini umuyordu. Nasıl yönetecekti ki? Ama babasına bunu yapacağına dair söz vermişti. Ne yapacağını düşünmeye başladı.

"Buradaymışsın," dedi bir ses.

Gwen arkasını döndüğünde kendisine endişeli gözlerle bakan Reese'i gördü.

"Seni merak ettim."

"Ne zannettin, atlayacağımı falan mı?" diye kızgınca cevap verdi Gwen. Böyle bir tepki vermek istememişti ama çok kötü hissediyordu ve kendini zar zor kontrol edebiliyordu.

"Hayır, tabi ki hayır," dedi Reese. "Sadece seni merak ettim."

"Benim için endişelenme," dedi Gwen. "Ben senin ablanım. Kendime sahip çıkabilirim."

"Bundan eminim," dedi Reese. "Sadece bilmeni isterim ki... tek acı çeken sen değilsin. Babanı ben de severdim."

Gwen bunu düşündü ve Reese'in gözlerinde yaşlar görün-

ce haklı olduğunu fark etti; bencillik ediyordu. Babasının ölümü hepsini etkilemişti.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir şekilde. "Bunu biliyorum. O da seni severdi, hem de çok. Hatta bence en çok senin ona benzediğini düşünüyordu."

Reese'in yüzü aydınlandı ama yine de gözlerinde hüzün vardı. O kadar çaresiz duruyordu ki Gwen onun adına çok üzüldü. Onu şimdi kim yetiştirecekti? Daha 14 yaşındaydı ve ne tam bir çocuktu, ne de tam bir erkek. Tam bu yaşlarda çocuklar kendilerine örnek alabilecekleri birine, babalarına ihtiyaç duyarlardı. Ölüm haberini aldıklarından beri anneleri kendini dış dünyaya kapamıştı. Ablası gitmişti ve Gareth de ortalarda yoktu. Godfrey meyhanelerde yaşıyordu ve Kendrick de savaş meydanında. Gwen Reese'e hem annelik hem de babalık yapmalıydı.

"Her şey düzelecek," dedi Gwen, cesaret kazanmıştı. "Hepimiz düzeleceğiz."

"Thor buraya doğru mu geldi?"

Düşüncesi bile Gwen'i iğrendirdi.

"Evet," dedi Gwen hissizce. "Ve ben de onu gönderdim."

"Nasıl yani?" diye sordu Reese. "Yakın olduğunuzu sanıyordum."

"Artık değiliz. Yaptıklarından sonra..."

"Ne yapmış ki?" diye sordu Reese merakla.

"Sanki bilmiyorsun. Sanki beni nasıl aptal durumuna düşürdüğünü bütün krallık bilmiyormuş gibi bana bunu mu soruyorsun?"

"Aptal durumuna mı düşürdü? Neyden bahsediyorsun sen?" diye sordu Reese. Gerçekten meraklanmıştı.

Gwen onu süzdü ve gerçekten de haberi yokmuş gibiydi. Buna şaşırdı. Krallıktaki herkesin bildiğini ve kendisiyle dalga geçtiklerini düşünüyordu. Belki de düşündüğü kadar kötü değildi, Alton'un söylediği kadar.

"Genelevde yaptığı her şeyi biliyorum. Kadınlarla zaman geçirdiğinden haberim var," dedi.

Reese'in yüzü düştü.

"Peki bunu sana kim söyledi?"

Gwen tereddüt ederek "Ne fark eder ki, Alton söyledi." dedi.

Reese sırıttı.

"Ve sen de ona inandın, öyle mi?"

Gwen kalbinin hızla attığını hissetti. Çok büyük bir hata yapmış olmaktan korktu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gwen.

"O gün beraberdik," dedi Reese. "Bütün Lejyon topluca aydan sonra o geneleve gittik. Thor yanlış bir şey yapmadı. Orası bir genelevden ziyade meyhaneye benziyordu. Kadınlar

göründüğünde yanındaydım. Kadınların olmasına bile şaşırmıştı. Kaçmaya çalıştı ama diğerleri onu tuttular ve bir kadına teslim ettiler, o isteyerek gitmedi."

"Ama yine de gitmiş," dedi Gwen suçlarcasına.

Reese başını iki yana salladı.

"Yanlış bilgilendirilmişsin. Thor hiç bir şey yapmadı. Odaya girdiğinde bayıldı. Kadın daha onu elini süremeden yere yığıldı. Hiç bir kadına dokunmadığı konusunda seni temin ederim. Alton sana yalan söylemiş. Seni aptal durumuna düşüren o. Onurun zedelenmedi."

Reese'in dediklerini duyunca Gwen kıpkırmızı kesildiğini hissetti. İçi rahatlamıştı ama aynı zamanda utanmıştı da. Thor hakkında yanılmıştı. Ona söylediği şeyleri düşündü. Ona köylü demek istememişti ve bunu neden söylediğini bilmiyordu. Burnu havada bir insan gibi konuşmuştu. Bunları düşününce kendinden tiksindi. Nasıl bu kadar zalim olabilmişti?

"Ona tam olarak ne dedin?" diye sordu Reese.

Gwen başını öne eğdi.

"Aptalca şeyler, hem de çok. Dememiş olmam gereken şeyler."

Gwen Reese'e sarıldı. Omzunda ağlamaya başladı.

"Babamızı özlüyorum," dedi.

"Biliyorum," dedi Reese. Sesi çatlak çıkıyordu. "Ben de."

Reese onu geri çekti ve gözlerine baktı.

"Thor'la konuşurum. Aranızı düzeltmeye çalışırım."

Gwen kuşkulu bir şekilde ona baktı.

"Bazı laflar ağızdan bir kere çıkar," dedi usulca.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gareth, kardeşleri Kendrick, Godfrey, Reese ve Gwen'le beraber saray avlusuna girdi. Arkalarında kralın yüzlerce adamı onları asık suratlarla takip ediyorlardı. Halka'nın her tarafından gelmiş şövalyeler onlara taziyelerini sunarken aralarından geçip gittiler.

Daha önce hiç tanışmamış olduğu iri yarı bir şövalye Gareth'e "babanızı çok severdik efendim. Büyük bir kraldı." dedi.

Gareth bu insanları tanımıyordu ve onlarla tanışmak istemiyordu. Merhametlerine ihtiyacı yoktu. Şimdi üzerine düşünme fırsatı bulunca fark etmişti ki babasının öldüğüne sevinmişti. Babası onu hiç sevmemişti ve önceki gece her ne kadar bu onu yaralasa da, artık olayı farklı gözlerle görüyordu. Babası öldüğü için rahatlamıştı -hatta zafer kazanmış gibi hissediyordu-, hem de kendi suikast planıyla. Onu kendisi öldürmüş ya da planladığı şekilde ölmüş olmasa da en

azından olayları harekete geçiren oydu. O olmasa bunların hiç biri olmazdı.

Gareth etrafındaki şövalyelere baktı. Etraf çok kalabalıktı ve bütün bunlara sebep olduğu için şok oldu. Farkında olmasalar bile Gareth kendi başına bütün bu insanların kaderlerini değiştirmişti.

Kardeşleri kalabalığın içinden bir kaç hizmetçi geçirdi ve onları kralın konseyinin önüne çıkarmaya, uzak uçtaki salona gidiyorlardı. İlerledikçe Gareth boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissediyordu. Onları nasıl bir şeyin beklediğini merak ediyordu. Yeni bir kral seçeceklerdi. Krallığı dümensiz bir gemi gibi kralsız bırakamazlardı. Gareth kendisini seçmelerini umuyordu. Başka kimi seçebilirlerdi ki?

Belki de kız kardeşini seçeceklerdi. Etrafına, kardeşlerine baktı. Hepsinin suratından düşen bin parçaydı. Acaba taht için mücadele edecekler mi? Büyük ihtimalle ederler çünkü hepsi Gareth'ten nefret ediyordu ve babaları da Gwen'in tahta geçmesini istediğini açıkça belirtmişti. Bu, hayatında mücadele vermesi gereken tek andı. Bu görüşmeden başarıyla çıkarsa krallığın yöneticisi olacaktı.

Yine de içinden bir ses belki de bir tuzağa yürüdüğünü söylüyordu. Belki de onu herkesin önünde suçlamak ve babasını öldürdüğünün kanıtlarını sunmak için çağırmışlardı ve onu sonrasında idam edeceklerdi. Ne gibi bir sonuç çıkabileceğini düşünürken duyguları iyimserlikle endişe arasında gidip geliyordu.

Sonunda aslında kimin kral olacağını duymayı bekleyen kalabalığı arkalarında bıraktılar ve kemerli bir kapıdan geçirildiler. Dört muhafız arkalarından kapıyı kapattı.

Önlerinde yarım daire şeklinde kocaman konsey masası duruyordu ve etrafında da yüzlerce yıldır süregeldiği gibi kralın danışmanları oturuyordu. Buraya girip babasını tahtta otururken görmemek garipti. Hayatı boyunca ilk defa büyük ve oymalı tahtı boş olarak gördü. Sanki gökten bir kral düşüp onları yönetmesini bekliyorlarmış gibi karşısında konsey üyeleri diziliydi.

Kardeşler odanın ortasına kadar geldiler. Gareth'in kalbi çarpıyordu. Yarım daire masanın iki ucunun ortasında durdular. Karşılarında 10 tane konsey üyesi vardı. Bakışlarının çok sert olduğunu görünce Gareth bunun bir sorgu olabileceğinden şüphelendi. Yan taraflarında da zarif bir tahtta, hizmetçilerinin etrafını çevirdiği anneleri oturuyordu. Olayları ifadesizce izliyordu ve bakışları donuktu.

Masanın orta tarafında içlerinden en yaşlısı Aberthol oturuyordu. Bir araştırmacı ve tarihçi, üç nesildir kralların akıl hocasıydı. Yaşlıydı ve vücudu kırış kırıştı. Büyük ihtimalle daha babaları çocukken giymeye başladığı uzun ve gösterişli mor cüppesi üzerindeydi. En yaşlı ve en bilge o olduğundan diğer konsey üyeleri oturumu onun yönetmesini bekliyorlardı. Etrafında Brom, Kolk, hazineci Owen, dış ilişkiler danışmanı Bradaigh, vergi tahsildarı Earnan, kitle yönetimi danışmanı Duwayne ve soyluların temsilcisi Kelvin vardı. Bunlar

çok güçlü insanlardı ve Gareth hepsinin suratına tek tek bakıp içlerinden birinin onu suçlayıp suçlamayacağını anlamaya çalıştı. Kimse direkt olarak ona bakmıyor gibiydi.

Aberthol bir parşömeni okurken boğazını temizledi ve sonra sessizce kardeşlere baktı.

"Konseyimiz, hepimiz adına babanız için baş sağlığı dileyerek başlamayı doğru buluyor. Büyük bir adam ve büyük bir kraldı. Bu odada ve krallıkta yokluğu hissedilecek. O olmadan bu krallık asla eskisi gibi olamaz dersek çok da yanılmış olmayız. Yürümeye başladığı zamandan beri onu tanırım. Ondan önce babasına da danışmanlık yaptım ve babanız çok iyi bir arkadaşımdı. Suikastçiyi bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Aberthol yavaşça kardeşleri inceledi ve Gareth Aberthol ona bakarken zar zor kendine hakim olmayı başardı.

"Sizleri bebekliğinizden beri tanıyorum; babanızın sizle gurur duyduğuna eminim. Her ne kadar size yas tutmanız için zaman vermek istesek de krallığın yönetimiyle ilgili daha acil meseleler var. Sizi bu yüzden bugün buraya çağırdık."

Boğazını temizledi.

"En acil mesele babanızın suikastiyle ilgili yaptığımız soruşturma. Katilini adalete teslim edip ölümünün sebebini ve yöntemini öğrenebilmek için bir heyet belirleyeceğiz. Bunu yapana kadar krallıkta kimse rahat etmeyecektir diye düşünüyoruz. Ben dahil."

Gareth Aberthol'un gözlerinin onun üzerinde durduğuna yemin edebilirdi. Kendisine bir mesaj mı vermek istiyordu acaba? Aklına böyle şeyler getirmemek için kafasını çevirdi ve dikkati onun üzerinden başka bir yere yönlendirecek bir şey düşünmeye başladı. Birisini katillikle suçlaması gerekiyordu, hem de hemen.

"Bu arada krallığımızın başında birisi yok. Düzensiz bir imparatorluk güvenli bir yer değildir. Bir kral seçmekte ne kadar gecikirsek, diğerlerinin gücü ele geçirip kraliyet divanından kurtulma çabalarına o kadar mahal vermiş oluruz. Tahta geçmek isteyen pek çok kişi olduğunu sanırım söylememe gerek bile yok."

İçini çekti.

"Halka kanununa göre krallık babanın ilk doğan çocuğuna geçer. Ve bu özel durumda üzülerek eklemeliyim ki, ilk meşru çocuğuna -umarım alınmazsın Kendrick."

Kendrick başını öne eğdi.

"Hayır efendim."

"Bu durumda," dedi Aberthol boğazını temizleyerek, "krallık Gareth'e geçmek durumunda oluyor."

Gareth bu sözleri duyduğunda neredeyse heyecandan titremeye başlamıştı. İçine tarifsiz bir gücün dolduğunu hissediyordu.

"Ama efendim, kız kardeşimiz Gwendolyn'e ne oldu?"

"Gwendolyn mi?" diye sordu Aberthol şaşkınca.

"Babamız ölmeden," diye devam etti Kendrick, "bize yerine Gwendolyn'in geçmesini istediğini söylemişti."

Bütün konsey dönüp Gwendolyn'e baktı ve Gareth kıpkırmızı kesildi. Kız yere bakıyordu, perişan haldeydi, belki de utanmıştı da. Gareth'e göre mütevaziymiş numarası yapıyordu. Büyük ihtimalle ondan bile çok tahta geçmek istiyordu.

"Bu doğru mu?" diye sordu Aberthol.

"Evet lordum," dedi sessizce. Hala yere bakıyordu. "Babamın dileği buydu ve bana bunu kabul edeceğime dair söz verdirdi. Keşke söz vermeseydim. Tahta geçmek istemiyorum."

Konsey üyeleri heyecan ve rahatsızlıkla kıpırdandılar. Belli ki hazırlıksız yakalanmışlardı, birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı.

"Krallığı hiç bir zaman bir kadın yönetmedi," dedi Brom tedirgince.

"Hele genç bir kız!" diye ekledi Kolk.

"Krallığı bir kıza verirsek," dedi Kelvin, "soylular kesinlikle isyan eder ve güç için çekişmeye başlarlar. Bu durum bizi zayıflatır."

"McCloud meselesine hiç girmiyorum bile," diye ekledi Bradaigh. "Bize saldırırlar. Gücümüzü sınarlar."

Aberthol elini kaldırdı ve herkes sustu. Elini yavaşça indirdi. Oraya kök salmış yaşlı bir ağaç gibi duruyordu.

"Kralın tercihine biz karışamayız. Buradaki konumuz da onun isteği değil. Önümüzde kanun var. Ve kanunen kralımızın bu alışılagelmedik varis seçimi tasdik edilmedi. Tasdik edilmedikçe bunu kanun sayamayız."

"Ama bir sonraki konsey buluşmasına tasdik edilecekti!" dedi Kendrick.

"Olabilir," dedi Aberthol, "ama maalesef o buluşma gerçekleşmedi. Böylece elimizde ne yazılı bir kayıt, ne de kanun tasdiği var."

"Ama tanığımız var!" diye bağırdı Kendrick.

"Evet!" diye bağırdı Reese. "Ben de oradaydım!"

"Ben de!" diye bağırdı Godfrey.

Gareth diğerleri ona bakarken sustu. Öfkelenmişti. Kral olma hayalleri yıkılıyor gibi hissediyordu. Ona karşı birleşmiş olan kardeşlerinden her zamankinden çok daha fazla nefret ediyordu.

"Üzgünüm ama krallık gibi önemli bir mevzuda tanıklar yeterli değil," dedi Aberthol. "Bütün resmi hükümler konsey tarafından tasdik edilmeli. Aksi halde kanunlaşamazlar. Bu da kanunun yıllardır MacGil kralları için geçerli olduğu gibi kalacağı anlamına geliyor: En büyük, ilk doğmuş çocuk varis olur. Üzgünüm Gwendolyn."

"Anne!" diye bağırdı Kendrick. Yalvaran gözlerle Kraliçe'ye bakıyordu. "Babamın isteğini biliyorsun! Bir şey yap! Söyle onlara!"

Ama kraliçe elleri kucağında öylece oturmuş havaya bakıyordu. İçine kapanmıştı ve sanki etrafında olanlardan habersiz gibiydi.

Kısa süren bir sessizliğin ardından Kendrick sonunda konseye döndü.

"Ama bu doğru değil!" diye bağırdı. "İster tasdik edilmiş ister edilmemiş olsun kralın isteği buydu. Babamızın isteği. Siz hepiniz ona hizmet verdiniz. Buna saygı duymanız gerekir. Gareth başa geçmemeli. Gwendolyn geçmeli."

"Sevgili kardeşim lütfen, sıkıntı değil," dedi Gwen usulca Kendrick'e ve bileğini tuttu.

"Ve benim başa geçmemem gerektiğini kim söylüyor?" diye bağırdı Gareth. Artık buna dayanamıyordu ve sinirden titriyordu. "Kralın ilk doğan çocuğuyum, senin aksine" dedi Kendrick'e tükürürcesine.

Gareth sinirden köpürmüştü ve bu hale düşerek yanlış bir şey yaptığını hemen fark etti. Ağzını kapalı tutup beklemeliydi. Böylece krallığı istemeden almış gibi gözükecekti. Ama kendini tutamadı. Kendrick'in gözlerine baktığında kelimelerinin onu incittiğini görebiliyordu. Buna sevindi.

"Sonuç olarak," dedi Aberthol yavaşça, "kanun kanundur. Üzgünüm. Ama Halka'nın eski kanununa göre Kral MacGil'in oğlu Gareth, seni Halka'nın Batı Krallığı'nın sekizinci MacGil kralı ilan ediyorum. Duyduk duymadık demeyin: İlanımızı işittiniz mi?

"İşittik!" diye koro halinde bağırdılar.

Demir bir tokmak vuruldu ve sesi bütün odada yankılandı.

Gareth gergindi ve titriyordu. Çıkan o sesle kendinden geçtiğini hissetti.

Çıkan o sesle Kral olmuştu.

Buna inanamıyordu.

Kral olmuştu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

McCloud savaş takımını kuşanmış, küçük askeri birliğinin önünde yürüyordu. Üzerinde McCloudlar'a özel yanık turuncu zırhı vardı. Uzun ve iri yarı bir adamdı; diğerlerinin iki katı genişlikteydi ama vücudunda çok az yağ vardı. Kısa ve traşlı kızıl bir sakalı, ağarmış uzun saçları, savaşlarda darbeler almış büyük bir burnu ve daha da büyük bir çenesi vardı. Hayatta hiç bir şeyden korkmazdı. Tahttaki ellinci yılında yaşamış en agresif ve gaddar McCloud olarak nam salmıştı ve bundan memnundu.

McCloud hayatın ona verdiği şeylerle yetinmez, daha fazlasını isterdi. Hayatın vermediği şeyleri de kendisi alırdı. Hatta almayı, kendisine verilmeye tercih ederdi; diğerlerini ezmekten zevk alırdı ve krallığını demir yumrukla yönetirdi. Merhamet göstermezdi ve askerlerini benzeri görülmemiş bir disiplinle yönetirdi. Bu işe yarıyordu. Arkasında at süren 10

adamı tam nizam halindeydi ve kimse arkasından konuşmaya ya da McCloud'un istemediği bir şey yapmaya cesaret edemiyordu. Buna hemen arkasında at süren oğlu, ve onun arkasında en iyiler arasından seçilmiş 10 okçusu da dahildi.

McCloud ve adamları bütün gün at sürmüşlerdi. Kanyon'un Doğu Geçişi'ni aşmışlar ve birliğiyle beraber doğuya doğru ilerliyorlardı. Nevari'nin kurak ovasından pusuya hazırlıklı bir şekilde durmadan geçmişlerdi. İkinci güneş doğup kayana kadar at sürmüşlerdi. Sonunda McCloud ufukta Ambrek Denizi'ni seçebiliyordu. Üstleri başları toz olmuştu.

Atlar dört nala koşarken okyanus havasını içine çekti. İkinci güneşin turkuaz ve pembe gölgeleri ufuğa düşüyordu ve serin bir yaz günüydü. McCloud saçının rüzgarda dalgalandığını hissetti. Kıyıya varmak için sabırsızlanıyordu. Okyanusu göreli seneler geçmişti: Kanyon'u geçip güvensiz bölgelerde 50 mil yol almış olduklarını düşününce buraya gelmek çok riskliydi. Tabi tıpkı MacGiller'in Halka'nın kendilerine ait bölgesinde donanması olduğu gibi McCloudlar'ın da vardı ama yine de Kanyon'daki enerji kalkanının dışında olmak güvenli değildi. Arada sırada İmparatorluk gemilerinden birini batırıyordu ve McCloudlar'ın bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu zira İmparatorluk onlardan çok daha büyüktü.

Ama bu sefer işler farklıydı. McCloudlar'ın gemisinin yolu kesilmişti ve genellikle İmparatorluk bunun için fidye isterdi. McCloud bir kere bile fidye ödememiş olmakla övünürdü. bunun yerine İmparatorluk'un adamlarını öldürmesine izin verirdi. Onları yüreklendirmek istemiyordu.

Ama bu sefer farklıydı çünkü adamları serbest bırakılmıştı ve bir mesaj iletip gemiyi geri göndermişlerdi: McCloud'la buluşmak istiyorlardı. McCloud bunun tek bir şeyle ilgili olabileceğini düşündü: Kanyon'u geçmek. Halka'yı işgal etmek. Ve MacGiller'i alt etmek için birlik çağrısı yapmak. Yıllardır İmparatorluk McCloudlar'ı ikna etmeye çalışıyordu. Kanyon'u, dolayısıyla enerji kalkanını geçip Halka'ya girmelerine izin vermelerini istiyorlardı. Böylece gezegendeki son ele geçmemiş yeri işgal edip oraya da hükmedebileceklerdi. Bunun karşılığında da güç paylaşımı vaadinde bulunuyorlardı.

McCloud'un aklını meşgul eden soru şuydu: Benim bundan çıkarım ne? İmparatorluk onunla neyi ne kadar paylaşacaktı? Yıllardır bu teklifi geri çeviriyordu ama şimdi durum farklıydı. MacGiller çok güçlenmişti ve McCloud başkasından yardım almadan Halka'ya egemen olma hayalini hiç bir zaman gerçekleştiremeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Sahile yaklaşırlarken McCloud omzunun üstünden oğlunun yeni evlendiği gelinine baktı. MacGiller'den aldıkları genç ve güzel kıza. MacGil kızını vererek tam bir aptallık yapmıştı. Bunun gerçekten aralarında barışı sağlayacağını mı zannediyordu? McCloud'un bu kadar yumuşak, bu kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu? McCloud gelini tabi ki kabul etti, bir hayvan verilse yine de kabul ederdi. Mal mülke sahip olmak her zaman iyi bu şeydi, pazarlık yapmada kullanılabi-

lirlerdi. Ama bu barışı sağlamazdı, hatta onu yüreklendirmişti bile. Düğünden sonra, Kral'ın divanına girip zenginliklerini gördükten sonra Halka'nın MacGiller'e ait olan tarafını ele geçirmeyi daha çok istemeye başlamıştı. McCloud hepsi kendisinin olsun istiyordu, bunun için yanıp tutuşuyordu.

Kuma çıktıklarında atların toynakları kuma girdi ve suya yaklaştıkça ağırlığının arttığını hissetti. Soğuk deniz havası MacCloud'un suratına çarptı ve yıllardır gelmediği bu sahile dönmüş olduğuna memnun olduğunu fark etti. Yıllardır kral olmakla meşgul olmuştu ve böyle zamanlarda bütün sorumluluklarından kurtulup yaşamaya zaman ayırmak istediğini düşünürdü.

Belli bir uzaklıkta, dalgaların ardında siyah İmparatorluk gemilerini görebiliyordu: Sarı bir zemin üzerine ortasından iki boynuz çıkan bir kalkan flamaları vardı. En yakın gemi sahilden yaklaşık 90 metre uzakta demir atmış, McCloudlar'ın gelmesini bekliyordu. O geminin arkasında 20 tane daha gemi vardı. McCloud bunun sadece bir güç gösterisi mi yoksa bir pusu mu olduğunu düşündü. Bu riski göze almıştı ama tabi pusu olmamasını umuyordu. Sonuçta onu öldürmeleri bir işe yaramazdı: Kanyon'u geçemezlerdi ki istedikleri buydu. Bu yüzden McCloud yanına bu kadar az adam almıştı: Böylece daha güçlü görüneceğini düşünüyordu. Ama yine de zehirli okları olan en iyi 10 okçusunu getirmeyi de ihmal etmemişti.

McCloud suyun dibine gelince durdu ve adamları da onunla beraber durdu. Atları soluk soluğa kalmıştı. Atlarından indiler ve adamları onu takip etmeye başladı. McCloud İmparatorluk'un adamlarının onları görmüş olduklarını düşündü çünkü denize içinde o vahşiler olan bir kayık vardı. Kıyıya doğru geliyorlardı. McCloud midesinin bulandığını hissetti çünkü bu vahşilerle uğraşmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. Ellerinde olsa ona ihanet edip, Kanyon'u geçip Halka'nın her iki tarafını da işgal edeceklerini biliyordu.

McCloud'un adamları onun etrafını çevirdiler.

"İşlerin ters gittiğini hissederseniz oklarınızın ucunu yakın ve atın. Yelkenlere nişan alın. Her birine onar ok atıp buradaki bütün gemileri ateşe verebilirsiniz."

"Evet efendim," dedi hepsi bir ağızdan.

Oğlu Devon yanında duruyordu ve MacGiller'den olan kansı da Devon'ın yanında durmuş endişeli bir şekilde denize bakıyordu. Onu buraya getirmek McCloud'un fikriydi. Ona göz dağı vermek istiyordu. Artık McCloud malı olduğunu ve hayatının güvenliğinin sadece ve sadece onlara bağlı olduğunu göstermek istiyordu. Babasının ve krallığının artık uzakta olduğunu ve oraya asla dönemeyeceğini bilmeliydi.

Ve bu işe yarıyordu da. Korkmuş bir halde resmen Devon'ın koluna yapışmıştı. Devon bu durumdan memnundu. Bu babasını sinir ediyordu çünkü bu durumun öneminin farkında değildi. Hatta kızın etkisi altındaymış gibiydi.

Oğlu yaklaşıp "sence bizden ne istiyorlar?" diye sordu.

"Ne olacak?" diye sinirle karşılık verdi McCloud. "Aptal çocuk. Kanyon'un kapılarını açmamızı istiyorlar."

"Bunu yapacak mısın? Onlarla anlaşacak mısın baba?"

McCloud dönüp oğluna öyle bir öfkeyle baktı ki sonunda Devon gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Düşüncelerimi kimseyle paylaşmam. Karar verdiğim zaman ne düşündüğümü öğrenirsin. İzle ve öğren."

İmparatorluk'un kayığı kıyıya yaklaşırken McCloudlar'a sessizlik hakimdi. Gelmelerine daha zaman vardı, çünkü Ambrek'in garip akıntılarına karşı mücadele veriyorlar, dalgalara karşı kürek çekip ilerliyorlardı. 90 metrelik dalgalarla boğuşuyorlardı. McCloud kürek çekenin kendisi olmadığına sevindi: Gençlik zamanlarından bunun ne kadar zor bir iş olduğunu hatırlıyordu.

McCloud birden uzaktan dört nala kişneyerek gelen bir atın sesini duydu ama bu çok mantıksızdı. Kilometrelerce mesafe içinde kimse yoktu ama yine de savunma pozisyonuna geçti. Adamları da kılıçlarını ve oklarını çekip arkalarını döndüler ve saldırıya hazırlandılar. McCloud tam da bundan korkuyordu: Bu bir tuzak mıydı?

Ama nereye bakarlarsa baksınlar yaklaşan bir ordu göremediler; kafası karışmıştı. Tek bir at kendi başına arkasından toz kaldırarak sahile, onlara doğru geliyordu. Ata binenin kendi adamlarından biri olduğunu fark etti. Adam turuncu zırhın üzerine omuzlarında mavi çizgiler olan ulak kıyafeti giyiyordu.

Bu bomboş yerde kendisine doğru gelen bir ulak... Krallıktan beri onları takip etmiş olmalıydı. Halkının ona böyle haber göndereceği kadar acil ne olabilirdi? Çok önemli bir haber olmalıydı.

Ulak onlara doğru geldi ve daha durmadan atından atladı. Nefes nefese McCloud'a doğru yaklaştı ve yorgunluktan dizlerinin üzerine çöküp başını selam vermek için eğdi.

"Efendim, krallıktan haberler getirdim."

"Neymiş peki?" McCloud tedirgin bir halde arkasına bakıp yaklaşan İmparatorluk kayığına baktı. Bu ulak şimdi mi gelmek zorundaydı? Tam da İmparatorluğa karşı tetikte olması gereken anda?

"Hadi, Hadi!" diye bağırdı McCloud.

Ulak zar zor nefes alarak ayağa kalktı.

"Efendim, MacGil ölmüş."

McCloud dahil bütün adamlar şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

"Ölmüş mü?" diye sordu gerçeği sindirmeye çalışarak. Daha yeni huzurundan ayrılmıştı, gücünün zirvesindeki bir kralın huzurundan.

"Öldürülmüş," dedi ulak. "Odasında bıçaklanarak öldürülmüş."

Arka tarafından bir çığlık duyup döndüğünde MacGil'in kızının ağladığını ve dövündüğünü gördü.

"Hayır!" diye bağırdı kız. "Babam!"

Bağrıyor ve dövünüyordu. Devon onu durdurup zapt etmeye çalışıyordu ama başaramıyordu.

"Bırakın gideyim!" dedi. "Gitmeliyim. Hemen! Onu görmeliyim!"

"O öldü," dedi Devon.

"HAYIR!" diye bağırdı kız.

McCloud İmparatorluk'un adamlarının onun etrafındaki kadınlardan birinin ağladığını görmesini istemiyordu, tabi kızın bu haberi onlara vermesini de. Onu susturmalıydı.

McCloud kızın yanına gelip suratının ortasına o kadar şiddetli bir şekilde yumruk attı ki kız bayıldı ve Devon'ın kollarına yığıldı. Devon dehşete düşmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "O benim karım!" dedi.

"O benim malım," diye düzeltti onu McCloud. Oğluna baktı ve Devon bir süre sonra yine gözlerini kaçırmak durumunda kaldı.

McCloud ulağa döndü.

"Öldüğüne emin misin?"

"Evet efendim. Halka'nın öbür tarafı tamamen yasta. Cenazesi bu sabahtı. Öldü."

"Ve yeni kralı da seçtiler," diye de ekledi, "ilk doğan oğlu Gareth'i seçtiler."

Gareth. Mükemmel. İçlerindeki en zayıfı, en kötü krallık yapacağı seçmişler. McCloud bu habere çok sevindi.

McCloud sakalını sıvazlayıp yavaşça başını salladı. Bu gerçekten de iyi haberdi. Bunca yıl sonra rakibi MacGil ölmüştü. Buna inanamıyordu. Suikaste uğramış. Kimin öldürdüğünü merak ediyordu. Ona teşekkür etmek isterdi. Bunu kendisinin planlamamış olduğuna üzüldü. Kendisi de yıllarca suikastçiler göndermiş ve divana adam sızdırmaya çalışmıştı ama başarılı olamamıştı. Ve şimdi MacGil'in halkından biri onun yapamadığını yapmıştı.

Bu her şeyi değiştirir.

McCloud arkasını dönüp denize doğru bir kaç adım yaklaştı. İmparatorluk'un kayığının yaklaşmasını izledi. Hala dalgalarla mücadele ediyordu ve yolu yarılamıştı. MacGil biraz daha ilerleyip suyun içine girdi ve ellerini kalçasına koyup düşünmeye başladı. Bu haber İmparatorluk'la olan buluşmasının gidişatını değiştirecekti. MacGil'in ölüp yerine o zavallının geçmesi MacGiller'in zayıflamış olduğu anlamına geliyordu. Saldırmak için uygun zaman gelmişti. Şimdi imparatorluğun yardımına ihtiyaçları bile olmayabilirdi.

Kayık sahile yanaştı ve vahşiler kuma çıkarken McCloud bir adım geri çekildi. Adamları hemen etrafını sardılar. Kayıkta en az 10 tane İmparatorluk adamı vardı ve hepsi Vahşiler'in parlak kırmızı peştemallerinden giyiyorlardı. Karşılarına dikildiklerine hepsinin ne kadar iri yarı ve korkutucu olduğunu fark etti. McCloud da iri yarı bir adamdı ama buna rağmen

vahşiler kendisinden en az bir kafa boyu kadar uzun ve daha geniş omuzlulardı ve kırmızı tenlerinden kasları belli oluyordu. Kocaman, bir hayvana aitmiş gibi duran çeneleri ve suratlarında gömük bir üçgen gibi duran burunları vardı ve gözleri arasındaki mesafe normal insanlarınkinden uzaktı. İnce dudakları ve uzun dişleri vardı ve kel kafalarından iki tane sarı boynuz çıkıyordu. McCloud ürktüğünü hissetti. Bunlar insan değil, canavardı.

Liderleri Andronicus kayığın ucunda seyahat etmişti ve diğerlerinden bile daha uzundu. Türünü bütün özellikleriyle temsil ediyordu. Boyu neredeyse McCloud'un iki katıydı. Sivri dişlerini göstererek güldüğünde sarı gözleri parlıyordu. Boynunda altından zincirli olan parlak bir kolye asılıydı ve zincirin üzerinde düşmanlarının kafaları diziliydi. Diğerleri gibi el yerine üç keskin parmağı bulanan pençeleri vardı ve bunlarla arada sırada boynunda asılı kafalara dokunuyordu.

O kuma atlar atlamaz adamları da hemen peşi sıra atladılar ve liderlerinin ortada olduğu yarım daire pozisyonuna girdiler.

Andronicus. McCloud onun hakkında hikayeler duymuştu. Zalimliği, barbarlığı, İmparatorluğu nasıl demir yumrukla yönettiği hakkında hikayeler. Halka dışında kalan her yer onun kontrolü altındaydı. McCloud Andronicus'un ne kadar korkutucu ve heybetli olduğunun anlatıldığı hikayelere inanmamıştı ama şimdi karşısında duruyordu ve fikri değişmişti. Uzun, çok uzun zamandan beri adamları yanında olmasına karşın ilk kez korktuğunu hissetti.

Andronicus öne çıkıp avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini iki yanına açtı ve kahkaha attı. Kahkahası daha ziyade bir hırlamayı andırıyordu.

"Selamlar," dedi. Sesi inanılmaz derecede derinden geliyordu. "Size Vahşiler'den bir hediye getirdik."

Başını sallayınca adamlarından birisi büyük ve taşlarla işlenmiş bir sandığı öne taşıdı. İkindi güneşinin altında parıldıyordu ve McCloud'ın gözünü çeldi. İçinde ne olabilirdi ki?

Adam kapağı açtı ve uzanıp kesilmiş bir baş çıkardı. McCloud'un tüyleri diken diken oldu: Ellili yaşlarında siyah kirli sakallı bir adamdı. Gözleri boşluğa bakıyordu ve boğazında kalmış kanlar yere damlıyordu. McCloud Andronicus'a baktı ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı.

"Bu bir hediye mi," dedi McCloud sertçe, "yoksa bir tehdit mi?"

Andronicus güldü.

"Her ikisi de," diye cevap verdi. "Bizim krallığımızda düşmanının kesik başını hediye olarak vermek bir gelenektir. Hala tazeyken boğazından akan kanı içersen sana güç verdiği söylenir."

Andronicus'un yardımcısı kesik başı uzattı ve McCloud da başı saçından tuttu. İğrenmişti ama bu pis vahşilerin eline koz vermek istemiyordu. Sakince arkasına uzanıp başı adamlarından birine verdi.

"Teşekkürler," dedi.

Andronicus hala gülüyordu ve McCloud bunu görünce kendini güvende değilmiş gibi hissetti çünkü sanki Andronicus'un onun içini okuduğunu hissetmişti.

"Neden bu buluşmayı ayarladığımızı biliyor musun?" diye sordu Andronicus.

"Tahmin edebiliyorum," dedi McCloud. "Kanyon'u geçip Halka'ya girebilmek için yardımımıza ihtiyacınız var."

Andronicus başıyla onayladı ve gözlerinden heyecan ve arzu okunuyordu.

"Bunu gerçekten çok istiyoruz ve bunu bizim için yapabileceğinizi biliyoruz."

"Neden gidip bunu MacGiller'e teklif etmiyorsun?" McCloud kaç zamandır aklını kurcalayan soruyu sordu. "Neden bizi seçtiniz?"

"Onlar sizin aksinize dar görüşlüler."

"Ama bizim de öyle olmadığımızı sana düşündüren nedir? diye sordu McCloud. Onu sınıyor, ne kadar bilgi sahibi olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Casuslarımın dediğine göre MacGiller'le anlaşamıyormuşsunuz. Sen Halka'yı kontrol etmek istiyorsun ama artık bunu yapamayacağını biliyorsun. İstediğin gerçekten buysa bunu elde etmek için güçlü bir müttefiğe ihtiyacın var. Bizi Halka'ya sokarsan krallığın diğer yarısını ele geçirmende sana yardım ederiz."

McCloud Andronicus'u inceleyip niyetini anlamaya çalıştı ama Andronicus'un büyük sarı gözlerinden hiç bir şey okunmuyordu.

"Sizin bundan çıkarınız ne olacak?" diye sordu mcCloud.

Andronicus gülümsedi.

"Ordumuz Halka'yı ele geçirmenize yardım ettikten sonra Halka İmparatorluk'un bir parçası olacak. Bizim özerk bölgelerimizden biri olacaksınız. Bana karşı sorumlu olacaksın ama Halka'yı dilediğin gibi yönetebilirsin. Bütün Halka'yı yönetmene izin vereceğim. Bütün savaş ganimetleri de senin olsun. İkimiz de kazanalım."

McCloud sakallarını sıvazlayıp Andronicus'u inceledi.

"Ama ganimetleri alıp dilediği gibi yöneten ben olacaksam sen ne kazanmış oluyorsun?"

Andronicus gülümsedi.

"Bu gezegende benim kontrolümde olmayan tek krallık Halka, ve kontrol edemediğim şeyleri sevmem." Birden gülümsemesi kaybolup suratını astı ve McCloud ilk defa Andronicus'un suratında ciddiyet gördü. "Diğer krallıklar için kötü bir örnek teşkil ediyor."

Güneş batıyor ve dalgalar azıyordu. McCloud durmuş düşünüyor ve Andronicus'un onun beklediği cevabı vermiş olduğunu biliyordu. Ama yine de kafasını en çok meşgul eden sorunun cevabını bulmuyordu.

"Sana güvenebileceğimden nasıl emin olacağım?" diye sordu McCloud.

Andronicus'un gülümsemesi bütün suratına yayıldı.

"Olamazsın," dedi.

Bu kadar dürüstçe bir cevap McCloud'u şaşırtmıştı ve garip bir şekilde daha çok güven duydu.

"Ama biz de size güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz," diye ekledi Andronicus. "Sonuçta Halka'nın içinde ordulanmız saldırıya açık olacaklar. Kanyon'a girdiğimizde kalkanı tekrar etkinleştirebilir, adamlarımıza pusu kurabilirsin. Birbirimize güvenmeliyiz."

"Ama senin adamlarının sayısı benimkilerden çok daha fazla," dedi McCloud.

"Ama her bir can değerlidir," dedi Andronicus.

McCloud Andronicus'un şimdi yalan söylediğini biliyordu. Gerçekten de buna inanmasını mı bekliyordu? Andronicus'un emrinde milyonlarca asker vardı ve McCloud Andronicus'un küçücük bir toprak parçasını ele geçirebilmek için milyonlarca askerini feda ettiğini duymuştu. McCloud'a ihanet edip aynısını ona da yapar mıydı? Halka'yı yönetmesine izin verip sonra bir gün onu da öldürtür müydü?

McCloud meseleyi uzun uzun düşündü. Eskiden olsa bu riske girerdi: Sonuçta Halka'yı kontrol etmesine ve MacGiller'i devirmesine yardım ederlerdi. Ayrıca McCloud'a göre önce o İmparatorluk'a ihanet ederdi. Adamlarını Halka'yı ele geçirmek için kullanır, sonra kalkanı etkinleştirip içeride kalan İmparatorluk askerlerini öldürürdü.

Ama MacGil'in öldüğünü ve yeni kralın Gareth olduğunu duyduktan sonra McCloud farklı düşünüyordu. İmparatorluk'a hiç ihtiyacı olmayabilirdi. Keşke o haberi bu buluşmayı ayarlamadan önce duymuş olsaydı. Ama McCloud aynı zamanda İmparatorluk'la ilişkisini tamamen koparmak da istemiyordu, belki ileride bir gün işine yarayabilirlerdi. Yeni stratejisini yürürlüğe koymayı deneyene kadar onları oyalamalıydı.

Sakalını sıvazladı ve teklifi değerlendiriyormuş gibi yaptı. Dalgalar kıyıya vuruyordu ve gök yüzüne mor renk hakim olmuştu.

"Teklifiniz için minnettarım ve üzerine düşüneceğim."

Andronicus birden öne atıldı ve o kadar yaklaştı ki McCloud onun iğrenç nefesini suratında hissedebiliyordu. Onu gücendirmiş olabileceğini düşündü ve refleks olarak kılıcına uzanacaktı ama bunu yapamayacak kadar gergindi. İstediği an bu adamın onu ikiye bölebileceğini biliyordu.

"Çok uzun sürmesin," diye tısladı. "Düşünmek için zaman isteyen adamları sevmem, ve teklifim de çok uzun süre için geçerli değil. Bizi içeri sokmazsan, biz girmenin bir yolunu buluruz. Ve eğer kendimiz girersek, sizi de ezeriz. Neler olabileceğini düşünürken bunu da aklında bulundur."

McCloud öfkeden kızardı ve dik dik bakmaya başladı. Onunla kimse böyle konuşamazdı.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu. Kendinden emin konuşmaya çalışmıştı ama sesi titriyordu.

Andronicus'un göğsünden derin ve kalın bir ses geldi ve boğazına kadar tırmandı. İlk başta McCloud bunun bir öksürük olduğunu düşündü ama sonra Andronicus'un güldüğünü fark etti.

"Ben tehdit etmem," dedi McCloud'a. "Bunu yakın zamanda öğreneceksin."

ONUNCU BÖLÜM

Thor suratı asık, başı önüne eğik bir şekilde yürüyor, yerdeki taşlara vuruyordu. Lejyon'un kışlasına doğru ilerliyordu. Krohn yanıbaşında yürüyor, Ephistopheles üzerlerinde halkalar çiziyordu. Gwen'le konuştukları cenazeden beri gururu kırılmış gibi hissediyordu. MacGil'in toprağa verilişini izlemek içinden bir şeyler koparmış gibiydi; sanki içinden bir şeyler onunla beraber toprağa girmişti. Kral ona kol kanat germiş, şefkat göstermiş ve Ephistopheles'i hediye etmişti. Sahip olduğu tek baba MacGil'di. Ona borçlu olduğunu ve onu kurtarmanın kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyordu ve başaramamıştı. Canlar sanki onun başarısız olduğunu bildirmek için çalmaya başlamışlardı.

Tabi bir de Gwen'le olan konuşmaları vardı. Kız ondan açıkça nefret ediyordu. Diyebileceği hiç bir şey Gwen'in fikrini değiştiremezdi. Daha da kötüsü, gerçek düşünceleri bugün açığa çıkmıştı. Thor'un ona layık olmadığını, alt tabakadan

biri olduğunu düşünüyordu. Köylü. Alton en başından beri haklıymış. Bu düşünce Thor'u sarstı. Önce kralı kaybetmişti sonra de sevdiği kızı.

Lejyon'a dönerken bunun burada tutunabileceği tek şey olduğunu, bir tek bunun kaldığını fark etti. Köyü, babası ya da kardeşleri umurunda bile değildi. Lejyon ve Reese olmasaydı -ve Krohn- elinde hiç bir şeyi kalmazdı.

Krohn hafifçe kükreyince Thor kafasını kaldırdı ve kışlayı gördü. Kralın sancağı yarıya indirilmişti ve şimdiden onlarca çocuğun suratlarını astıklarını ve ortamın kasvetli olduğunu görebiliyordu. Liderleri, kral öldürülmüştü ve daha da kötüsü bunu kimin neden yaptığı bilinmiyordu. Aynı zamanda beklenti içindeydiler. Ordular dağıtılacak mıydı? Peki ya Lejyon?

Thor büyük, kemerli kapıdan geçerken çocukların ona temkinli bir şekilde baktıklarını gördü. Herkes durup ona bakıyordu. Kendisi hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu. Daha önceki gece zindana atılmıştı ve Thor kralın zehirlenmesiyle bir ilgisi olduğu söylentisinin yayıldığından emindi. Aklandığını bu çocuklar biliyorlar mıydı? Ondan hala şüpheleniyorlar mıydı, yoksa kralı kurtarmaya çalışmış bir kahraman olduğunu mu düşünüyorlardı?

Bakışlarından bir çıkarsama yapamıyordu ama ortamda gerginlik olduğu ve kendisi hakkında konuşulduğu belliydi.

Thor kışladaki büyük ahşap binaya girince bazı çocukların kıyafetlerini ve eşyalarını çuvallara doldurduklarını fark etti. Garip bir şekilde sanki Lejyon toparlanıyormuş gibi duruyordu. Dağıtılıyorlar mıydı? Panik oldu.

"İşte buradasın," dedi tanıdığı bir ses.

Arkasını döndüğünde kızıl saçı ve suratındaki çilleriyle O'Connor'ı gördü. Her zamanki gibi gülümsüyordu. Uzanıp Thor'un ön kolunu tuttu.

"Seni günlerdir görmemiş gibiyim. İyi misin? Kodese atıldığını duydum. Ne oldu?"

"Bakın, Thor gelmiş!" diye bir bağırış duyuldu.

Thor Elden'in suratında bir gülümsemeyle ona doğru geldiğini gördü ve gelip Thor'a sarıldı. Thor Kanyon'un öbür tarafında hayatını kurtardığından beri Elden'in kendisine karşı olan tavrına şaşırıyordu, özellikle de Elden'in ilk başta ona karşı düşmanca davrandığını hatırladığında.

Sonra yanına ikizler Conval ve Conven geldiler.

"Döndüğüne sevindim," dedi Conven ve Thor'a sarıldı.

"Ben de," dedi Conval.

Onları görünce Thor'un içi rahatladı. Cinayetle alakası olmadığını düşündükleri için çok memnun olmuştu.

"Doğru," dedi Thor O'Connor'a bakarak. "Zindana atıldım. İlk başta kralın zehirlenmesiyle bir ilgim olduğunu düşündüler. Ama öldürüldükten sonra benim masum olduğum ortaya çıktı."

"Yani seni serbest mi bıraktılar?" diye sordu O'Connor.

Thor ne cevap vereceğini bilemeyerek biraz bekledi.

"Tam olarak öyle olmadı. Kaçtım."

Hepsi ona şaşkın bir şekilde baktılar.

"Kaçtın mı?" diye sordu Elden.

"Dışarı çıktıktan sonra Reese bana yardım etti. Beni krala o götürdü."

"Ölmeden önce kralı gördün mü?" diye sordu Conval şok içinde.

Thor başıyla onayladı.

"Masum olduğumu biliyor."

"Başka ne dedi?" diye sordu O'Connor.

Thor tereddüt etti. Özel olduğu ve kaderi hakkında onlara bir şey söyleme düşüncesi çok çekici değildi. Hava atıyor ya da hayalperestmiş gibi durmak istemiyordu, tabi kıskançlığa yol açmak da. Bu yüzden o kısımdan bahsetmeyip nasıl bittiğini onlara söylemeye karar verdi.

Thor O'Connor'ın gözlerinin içine baktı. "İntikamımı al," dedi.

Hepsi kızgınca yere baktılar.

"Kimin yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu O'Connor.

Thor başını iki yana salladı.

"Hiç bir fikrim yok."

"Onu yakalamak isterdim," dedi Conven

"Ben de," dedi Elden.

"Ama anlamadığım bir şey var," dedi Thor etrafına bakarak. "Bütün bu toparlanma da neyin nesi? Herkes buradan ayrılıyormuş gibi bir hava var."

"Evet," dedi O'Connor. "Sen de dahil."

O'Connor arkasını döndü ve bir tane çuval da Thor'a doğru fırlattı. Çuval Thor'un göğsüne çarptı ve yere düşmeden yakaladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Thor, afallamıştı.

"Yarın Yüzlük başlıyor," dedi Elden. "Hepimiz toparlanıyoruz."

"Yüzlük mü?"

"Hiç bir şey bilmiyor musun?" diye sordu Conval.

"Görünüşe göre bu genç arkadaşa her şeyi biz öğreteceğiz," dedi Conven.

Conven gelip elini Thor'un omzuna attı.

"Merak etme dostum. Lejyon'da her zaman öğrenecek yeni şeyler vardır. Yüzlük, Lejyon'un bizi sert askerlere dönüştürme yöntemidir ve eleme. Bir geçiş töreni gibi. Her sene yaz aylarında bizi yüz gün süreyle hayatımızda görebileceğimiz en

katı eğitime yollarlar. Bazılarımız geri döner. Dönenler onurlandırılır, silahlar verilir ve Lejyon'daki yerimiz kesinleşir."

Thor şaşkınca etrafına bakmaya devam ediyordu. "Peki ama neden toplanıyorsunuz?"

"Çünkü Yüzlük burada değil," dedi Elden. "Bizi gemiye bindirip yolluyorlar. Kanyon'un ötesine, Vahşilerin içinden geçip Tartuvian Denizi'ni aştığımızda karşımıza çıkan Sis Adası'na gönderiyorlar. Yüz günlük bir cehennem ve hepimiz korkuyoruz. Ama Lejyon'da kalmak istiyorsak bunu yapmalıyız. Gemimiz yarın kalkıyor, bu yüzden çabuk toplansan iyi olur."

Thor duyduklarına inanamıyor, elindeki çuvala bakıyordu. Sahip olduğu bir kaç şeyi topladıktan sonra o kadar yol kat edip bütün Lejyon üyeleriyle bir adada yüz gün geçireceğine inanmakta zorlanıyordu. Bu düşünce onu heyecanlandırıyor ama aynı zamanda korkutuyordu. Daha önce hiç bir gemiye binip denizi geçmemişti. Becerilerini geliştirebileceği düşüncesi hoşuna gitmişti ve elenmeyip Lejyon'un bir parçası olabilmeyi umuyordu.

"Toplanmadan önce şövalyene bunu bildirmelisin," dedi Conven. "Erec gittiğine göre senden Kendrick sorumlu, değil mi?"

Thor onayladı. "Evet, o burada mı?"

"Diğer Şövalyelerle birlikte dışarıdaydı," dedi O'Connor. "Atını hazırlıyor ve seni arıyordu."

Yüzlük düşüncesi Thor'u daha da heyecanlandırmaya başlamıştı. Sınanmak ve zorlanmak istiyordu. Diğerleri kadar iyi olup olmadığını öğrenmeliydi. Ve geri dönerse -döneceğini düşünüyordu- güçlü bir savaşçı olarak dönecekti.

"Benim de gelip katılmamda sorun olmadığına eminsin değil mi?" diye sordu Thor.

"Tabi ki," dedi O'Connor. "Tabi şövalyenin sana burada ihtiyacı yoksa. Onun iznini alman gerekiyor."

"Çabuk ol," dedi Elden. "Hazırlık yapmalıyız ve sen daha hiç bir şey yapmadın. Gemiler beklemez. Ve gemiyi kaçırırsan Lejyon'da da kalamazsın."

"Kılıç ocağına bak," dedi O'Connor. "Bir saat önce onu orada görmüştüm."

Thor oyalanmadı. Koşarak kışladan çıktı ve Krohn'la beraber kılıç ocağının yolunu tuttular.

Kısa bir süre sonra ocağa vardı ve Kendrick'i gördü. Nefes nefese kalmıştı. Kendrick kendi başına içeride durmuş duvardaki baltalı kargıları inceliyordu. Düşünceli bir hali vardı. Thor onun özel bir anında gelmiş olduğunu düşündü kendini suçlu hissetti.

Kendrick arkasını döndüğünde gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu gördü. Thor babasının cenazesini, Kendrick'in babasını toprağa verişini hatırladı ve kendini çok kötü hissetti.

"Afedersiniz efendim," dedi Thor. Kendrick'in halini görü-

yordu ve bu zamanda geldiğine pişmandı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ben gideyim."

Thor gitmek için arkasını döndüğünde Kendrick'in sesini duydu.

"Hayır, kal. Seninle konuşmak istiyorum."

Thor arkasını dönüp sessizce bekledi. Kendrick'in acısını hissedebiliyordu. Kendrick uzun bir süre sessizce kargıları inceledi.

"Babam seni çok severdi," dedi. "Seni çok az tanıyordu ama seni sevdiğini görebiliyordum. Gerçekten, içten bir sevgiydi."

"Teşekkürler efendim. Ben de babanızı severdim."

"Bu krallıktaki ve kraliyet divanındaki insanlar beni hep onun gayrı meşru çocuğu olarak gördüler. Sırf başka bir anneye sahibim diye."

Kendrick Thor'a döndü. Gözlerinden kararlılık okunuyordu.

"Ama ben de diğerleri kadar onun oğluyum. Benim tek babam oydu. Kanla birbirimize bağlıydık. Sırf aynı anneye sahip değiliz diye bu beni," Kendrick gözleri yaşlı bir şekilde uzanıp duvardaki kılıçlardan birisinin ucunu tuttu.

"Onu tanıyalı uzun bir süre olmadı," dedi Thor, "ama gördüğüm kadarıyla sizi seviyor ve onaylıyordu. Diğerlerine karşı beslediği hislerden daha azını hissetmiyordu size karşı."

Kendrick başını salladı ve Thor Kendrick'in bunu duyduğuna sevindiğini gördü.

"İyi bir adamdı. Sert ve katı bir adam olabiliyordu ama iyi bir adamdı ve her zaman adildi. O olmadan krallığımızda hiç bir şey eskisi gibi olmayacak."

"Keşke siz kral olabilseydiniz," dedi Thor. "En iyi siz yönetirdiniz."

Kendrick kılıcı inceledi.

"Kanunumuza göre bu imkansız. Kardeşim Gareth'i kıskanmıyorum. Kanun onun yönetmesini emrediyor ve yönetecek de. Ama göz ardı edilen kız kardeşim adına üzülüyorum. Babamın isteği bu değildi. Ama kendi adıma hiç pişmanlığım yok. Gareth iyi bir kral olacak mı bilmiyorum ama kanun bu ve yasalar her zaman adil değildir. Kuralların doğası değiştirilememeleri, kesin olmalarıdır"

Kendrick Thor'a dönüp gözleriyle onu süzdü.

"Buraya neden geldin?" diye sordu.

"Erec gittiği için artık sizin yaverinizmişim. Bu benim için bir onurdur efendim. Siz çok iyi bir şövalyesiniz."

"Erec," dedi Kendrick. Yaşlı gözleri yere bakıyordu. "En iyi şövalyemiz. Seçim yılı için gitti değil mi? Evet, yaverim olmana memnunum ama bu sanırım pek uzun sürmeyecek. Erec uzun süre Kralın Divanı'ndan uzak kalamaz."

Kendrick'in suratında neler olduğunu anlayan bir ifade belirdi.

"O zaman Yüzlük'e gitmek için iznimi istemeye geldin, değil mi?" diye sordu.

"Evet efendim, sizin için problem olmazsa gitmek istiyorum. Gitmemi istemezseniz burada kalıp size hizmet etmeye hazırım."

Kendrick ona baktı.

"Her genç Lejyon üyesi Yüzlük'e katılmalıdır. O bir geçiş törenidir. Bencil olsam burada kalıp bana hizmet etmeni isterdim ama sana engel olmayacağım. Git. Daha güçlü bir savaşçı ve çok daha iyi bir yaver olarak döneceğine eminim."

Thor Kendrick'e karşı minnet duyuyordu. Ona Yüzlük'le ilgili ayrıntıları soracakken birden ocağın kapısı açıldı.

Dönüp baktıklarında Alton'un kraliyet giysileri içinde durduğunu ve yanında iki tane kraliyet muhafızı olduğunu gördüler.

"İşte burada," diye bağırdı Alton. Parmağıyla Thor'u işaret ediyordu. "Geçen geceki ziyafette bana vuran çocuk bu. Düşünebiliyor musunuz, avam tabakasından birisi, kraliyet ailesinden birisine vuruyor! Kanunlarımıza karşı geldi. Tutuklayın!"

İki muhafız Thor'a doğru yürümeye başladıklarında Kendrick ileri atılıp kılıcını çekti. Metal sesi ocakta yankılandı ve Kendrick öfkeli bir şekilde elinde kılıcıyla dururken iki muhafız ilerlemelerini durdurdular.

"Yaklaşın ve bedelini ödeyin," dedi Kendrick.

Thor Kendrick'in sesinde daha önce duymadığı karanlık ve derin bir şey sezdi; bunu muhafızlar da sezmiş olmalılardı zira kımıldamaya cesaret edemediler.

"Ben kraliyet ailesindenim," diye Alton'un lafını düzeltti. "Yakın ailedenim. Sen değilsin Alton. Kralın üçüncü kuşak kuzeninin çocuğusun. Muhafızlar senden önce bana hesap vermek zorundalar. Thor'a kimse dokunamaz, ne şimdi, ne de sonra."

"Ama kanuna karşı geldi!" diye zırıldadı Alton. Bir bebek gibi yumruklarını sıkmıştı. "Avam tabakasından biri kraliyet ailesinden birine vuramaz!"

Kendrick gülümsedi.

"Bu durumda bunu yaptığına sevindim. Hatta ben orada olsaydım sana bizzat kendim vururdum. Yaptığın her neyse eminim hak etmişsindir hatta daha bile fazlasını."

Alton kıpkırmızı oldu.

"Muhafızlar, size buradan ayrılmanızı öneriyorum. Ya da isterseniz yaklaşın ve olacakları görün. Kaç zamandır kılıcımı kullanabileceğim bir fırsat arıyordum."

Muhafızlar birbirine baktı ve sonra kılıçlarını kınlarına sokup ocaktan çıktılar. Alton muhafızların gitmesini sinir içinde izledi.

"Bence onlarla beraber gitsen iyi edersin. Yoksa kılıcımı kullanacak yeni bir hedef aramaya başlayabilirim."

Kendrick öne doğru bir adım attığı anda Alton koşarak kaçtı.

Kendrick gülümseyerek kılıcını kınına soktu ve Thor'a döndü.

Thor minnettardı ve bir kez daha kendini Kendrick'e borçlanmış hissetti.

"Sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum," dedi Thor.

Kendrick Thor'a yaklaştı ve elini omzuna koydu.

"Çoktan ettin bile. O veletin suratındaki bakışı görmek bile yeterli."

Güldüler. Sonra Kendrick ciddi bir şekilde Thor'a baktı.

"Babam kolay kolay insanları yakın çevresine sokmazdı. Sende bir ışık gördü. Ben de görüyorum. Bizi gururlandıracağından eminim. Yüzlük'e git ve kendini göster. Git ve harika bir savaşçı ol. Bunu yapabileceğinden eminim."

* * *

İkinci güneş batıyor, havayı pembe, turuncu ve mor renklerle beziyordu. Thor Krohn'la beraber Lejyon'un binalarının hemen dışındaki arazide yürüyordu. Thor arazide ilerledikçe Krohn da koşacak, oyun oynayacak, hayvanları kovalayacak ve yemeğini bulacak fırsat bulduğu için Thor'a minnettar şekilde süründü. Tavşan boyutunda, kürklü ve üç başlı değişik bir yaratık olan Ursutuay'ı yakaladı ve gururla ağzında taşımaya başladı.

Thor onu ilk bulduğundan beri Krohn boyut olarak iki katına çıkmıştı ve gittikçe hareketleniyordu. Thor'dan da onunla beraber koşup oyun oynamasını bekliyordu. Thor onun istediği kadar koşmazsa sürekli ayak bileklerinde dolanıyor ve kendisini kovalatana kadar Thor'u rahat bırakmıyordu. Sonra da Thor onu kovalamaktan yorulana kadar halinden memnun bir şekilde kaçıyordu.

Gün ilerledikçe Thor hazırlıklardan sıkılıp kışladan çıkmıştı. Herkes gibi o da hazırlanmıştı ve Halka'dan çıkacakları zamanı sabırsızlıkla bekliyordu. Tam olarak ne zaman ayrılacaklarını bilmiyordu ama bir kaç gün içinde gidecekleri söylenmişti. Kışlada gezinin bekleyişi ve kralın ölümü sebebiyle gerginlik ve heyecan vardı. Sanki birden büyük bir değişim rüzgarına kapılmış gibilerdi.

Thor kralın ölümünü ve Gwendolyn'le karşılaşmasını düşünüp kafasını boşaltmak için ayrılmadan önce biraz yalnız kalmak istemişti. Erec'in nerede olabileceğini düşündü. Dönecek miydi? Hayatın ne kadar ezeli olduğunu düşündü. Her şey aynı kalacakmış gibi duruyordu, ama aslında böyle de değildi. Bu durum ona kendini aynı anda hem daha yaşam dolu, hem de yaşama küsmüş hissettiriyordu.

"Hiç bir şey göründüğü gibi değildir," dedi bir ses.

Thor arkasını döndü ve Argon'u görünce şaşırdı. Kırmızı cübbesini giymiş, elinde asasıyla ufka, sonsuz gibi gözüken noktaya bakıyordu. Thor Argon'un her zaman yaptığı gibi nasıl birden burada belirdiğini merak etti. Hem korku, hem de heyecanla ona baktı.

"Cenazeden sonra seni aradım," dedi Thor. "Sana sormam gereken çok soru var. Kralın ölümünden önce de soracaktım ama seni bulamadım."

"Her zaman bulunmak istemem," dedi Argon. Gözleri açık maviydi ve parlıyordu.

Thor ona bakıp neler gördüğünü düşündü. Geleceği görebiliyor muydu? Bunu onunla da paylaşır mıydı?

"Yarın gidiyoruz," dedi Thor, "Yüzlük'e gidiyouz."

"Biliyorum," dedi Argon.

"Geri dönebilecek miyim?" diye sordu Thor, cevabı bilmek için yanıp tutuşuyordu.

Argon uzaklara bakmaya devam etti.

"Lejyon'da kalabilecek miyim? Sınavı geçebilecek miyim? Büyük bir savaşçı olabilecek miyim?"

Argon ifadesizce Thor'un suratına baktı.

"Ne çok sorun varmış," dedi ve dönüp tekrar ufka baktı. Thor sorularına cevap alamayacağını anladı.

"Geleceğini söylersem, yazgın etkilenmiş olur," diye ekledi

Argon. "Geleceğini oluşturan yaptığın seçimlerdir."

"Ama ben MacGil'in geleceğini gördüm," dedi Thor. "Rüyamda. Yine de yardım çabalarım sonuç vermedi. Görmem ne anlam ifade etti? Bütün bunların anlamı neydi? Keşke hiç bilmeseydim."

"Öyle mi?" diye sordu Argon. "Ama bilmen kaderi değiştirdi. Kaderinde zehirlenmek vardı ama sen bunu engelledin."

Thor bakışlarını kaçırdı. Bunu hiç düşünmemişti.

"Ama sonuç olarak öldü," dedi Thor.

"Ama zehirlenmedi, bıçaklandı. Ve bu küçük değişikliğin krallığın üzerinde nasıl bir etkisi olacağını bilmiyorsun."

Thor bunu düşünmeye başladı. Başı zonkluyordu. Bunlar anlayamayacağı kadar fazlaydı, Argon'un ne demek istediğini anlamıyordu.

"Ölmeden önce Kral benimle görüşmek istedi," dedi Thor. Cevaplanmasını istediği bir sürü sorusu vardı. "O kadar insanın içinden neden ben? Ve annemden bahsederken ne demek istedi? Kaderimin onunkinden bile ihtişamlı olacağından bahsedince? Bunlar ölen bir adamın sayıklamaları mıydı?"

"Sanırım bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun," diye cevap verdi Argon.

"Yani doğru mu?" diye sordu Thor. "Benim kaderim onunkinden de mi ihtişamlı? Bu nasıl olur? O bir kraldı, ben ise bir hiçim."

"Öyle miymiş?" diye sordu Argon.

Argon bir kaç adım gerileyip Krohn'a baktı. Krohn mızıldandı ve dönüp koştu. Argon ona doğru bakınca Thor tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"Tanrı hizmetine kibirlileri değil mütevazileri alır. Herkesin göz ardı ettiği, en sade kişileri... Bunu düşünmemiş miydin? Tarlada ya da koyunların başında geçirdiğin günler... Bu bir savaşçının -gerçek bir savaşçının- temelidir. Mütevazilik. Tahlil edebilme. Bir savaşçıyı bunlar oluşturur. Bunu hiç hissetmedin mi, eskiden olduğundan daha büyük birisi olduğunu ve daha büyük işler başarabilecek olduğunu?"

Thor düşündü ve bunu sezmiş olduğunu fark etti.

"Evet," dedi Thor. "Hissettim... daha büyük şeyler yapabileceğimi hissettim."

"Ve şimdi zaman geliyor, hala inanmıyor musun?"

"Ama neden ben?" diye sordu Thor. "Güçlerim neler? Kaderim ne? Nereden geldim? Annem kim? Neden her şey bilmece gibi olmak zorunda?"

Argon yavaşça başını salladı.

"Bir gün bu sorulara cevap bulacaksın ama öncesinde öğreneceğin çok şey var. İlk önce kendin olmalısın. Güçlerin çok derin ama onları kullanmayı öğrenmelisin. İçinde kudretli bir dere akıyor ama hala yüzeye çıkmamış. Geçireceğin yüz günde çok şey öğreneceksin. Ama yine de bunların sadece bir başlangıç olacağını unutma."

Thor Argon'a bakıp ne kadar şey gördüğünü merak etti.

"Yaşadığım için kendimi suçlu hissediyorum," dedi Thor. Aklındakini Argon'a, onu anlayabilecek tek kişiye söylemek istedi. "Kral öldü ama ben yaşıyorum. Onun ölümünden sorumlu olduğumu düşünüyorum ve yaşama isteğim azalıyor."

Argon dönüp ona baktı.

"Bir kral ölür ve yerine yenisi geçer. İşler böyle yürür. Hiç bir taht boş kalmaz. Halka'mızdan bir dere gibi krallar akacak. Her şey kalıcı gibi gözükse de değişim halindedir. Bu dünyadaki hiç bir şey, ne sen ne de ben akışı durduramayız. Hayat kuklaların kaderin boyunduruğundaki gösterisidir, kralların yürüyüşüdür."

Thor içini çekti ve uzun süre ufka baktı.

"Evrenin sırlarına akıl sır ermez," dedi bir süre sonra Argon. "Bunları anlamayabilirsin ve evet, yaşamaya devam etmek acı verebilir. Ama devam etmeliyiz. Başka seçeneğimiz yok. Ve unutma ki," dedi Thor'a ve gülümsedi. Gülümsemesi Thor'u korkutmuştu, "bir gün sen de MacGiller'e katılacaksın. Buradaki zamanın göz açıp kapayınca geçmiş gibi olacak. Hayatın korku, suçluluk ve pişmanlıkla sırtını bükmesine izin verme. Her ana sıkı sıkıya tutun. Beni anlıyor musun? Şu an MacGil için yapabileceğin en iyi şey yaşamak, gerçekten yaşamak. Beni anlıyor musun?"

Argon Thor'u omuzlarından tuttu. Thor kollarından aşağıya doğru ateş akıyormuş gibi hissetti. Argon Thor'a öyle derin baktı ki Thor gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Thor başını

çevirir çevirmez ellerini gözüne siper etmek için kaldırdı ve birden o his gitmişti. Kafasını tekrar çevirdiğinde Argon yoktu. Ortadan kaybolmuştu.

Thor arazinin ortasında durup etrafına baktı. Rüzgarın uğultusu, açık arazi ve berrak gökyüzü dışında hiç bir şey görmüyordu.

* * *

Bu serin yaz gecesinde Thor diğer Lejyon üyeleriyle beraber sessizce kamp ateşi etrafında oturmuş, yandıkça çatırdayan odunlara bakıyordu. Arkasına, dirseklerinin üzerine yaslandı ve gökyüzüne, uzakta kırmızı ve turuncu renkte yanan yıldızlara baktı. Uzaklarda başka dünyalar olup olmadığını düşünüyordu. Kanyonlarla bölünmemiş, ejderhalar tarafından korunan denizleri olmayan, ordular tarafından bölünmüş krallıkları olmayan gezegenler olup olmadığını merak ediyordu. Kader ve yazgı aslında neydi?

Ateş yanıyordu ve yükselen alevlere baktı. Etrafında silah kardeşleri eğilmiş, kolları dizlerinin üzerinde duruyorlardı. Bazıları ateşe doğru uzattıkları dalda et pişiriyorlardı. Suratları kasvetliydi ve tetikte gibilerdi.

"Sen de bir tane ister misin?" diye bir ses duydu.

Thor arkasını döndüğünde Reese'in orada oturduğunu gördü. Beyaz, yapışkan bir maddenin olduğu bir dalı kendisine uzatmıştı. Ateşin etrafındaki diğer çocuklar arasında da bu döndürülüyordu.

"Ne ki bu?" diye sordu Thor. Dalı tuttu ve beyaz kütleye dokundu. Yapışkandı.

"Mühür Ağacı'nın özsuyu. Bu kızartılır. Mor renge dönene kadar bekle. Çok lezzetlidir. Ve bir süre boyunca yiyebileceğin tek lezzetli şey olacak."

Thor, diğer çocukların dallarını ateşe tuttuğunu, beyaz maddenin piştiğini gördü. O da kendisininkini ateşe uzattı ve madde baloncuklar çıkarta çıkarta renk değiştirmeye başlayınca şaşırdı. Mor olmadan önce gökkuşağının bütün renklerine bürünmüştü.

Dalı ateşten çekti ve tadına baktı. Bu kadar lezzetli olduğuna şaşırmıştı. Tatlıydı ve kolay çiğneniyordu. Yemeye devam etti.

Diğer yanında Elden, O'Connor ve ikizler oturuyor, hallerinden memnun bir şekilde yemeklerini yiyorlardı. Thor etrafı süzdüğünde Lejyon'un doğal parçalara bölündüğünü gördü. Yaklaşık yüz çocuk vardı, yaşları 14-19 arasındaydı ve her yaş grubundan neredeyse bir düzine çocuk vardı. 19 yaşındakilerin çok azı 14 yaşındakileri tanıyordu ve her yaş grubu kendi akranlarıyla takılıyor gibiydi. 19 yaşındakilerin suratına bakınca, kendi yaşındaki çocuklara nispeten ne kadar gelişmiş olduklarını, yetişkinlere benzediklerini düşündü. Neredeyse hala Lejyon'da olamayacak kadar büyük duruyorlardı.

"Onlar da geliyor mu?" diye sordu Thor Reese'e. Nereye

gidecekleri belliydi, bunu sormasına gerek yoktu. Bu gece herkesin aklında Yüzlük vardı, ve kimse ne bunun dışında bir şey konuşuyor, ne de düşünüyor gibiydi.

"Tabi ki," dedi Reese. "Herkes geliyor. İstisna yok. Her yaş grubu."

"Tek fark," diye araya girdi Elden, "onlar döndüğünde Lejyon'la işlerinin bitmiş olacağı. 19 yaş son. Sonra mezun oluyorlar."

"Peki ya sonra?" diye sordu Thor.

"Son Yüzlük'lerini de geçerlerse," diye cevap verdi Reese, "Kral'ın huzuruna çıkarlar ve Kral hangilerinin şövalye olacağına karar verir. Seçilirlerse, krallığın farklı yerlerinde devriye görevine atanırlar. İki yıllık değişimler ile bunu tamamlamalılar. Sonra Kralın Divanı'na dönerler ve Gümüşler'e katılmaya uygun konuma gelmiş olurlar."

"Yüzlük'ü geçememeleri mümkün mü? Bunca sene sonra?" diye sordu Thor.

Reese kaşlarını kırıştırdı.

"Her yaş ve her yıl farklıdır. Her yaşta başarılı olan çocukların hikayelerini duydum."

Thor alevlere bakarken diğerleri sessizleşti. Hepsi onları nelerin beklediğini merak ediyorlardı. Bir süre sonra bir velvele olduğunda dönüp etraflarına baktılar. Kolk ateşe, hepsinin ortasına doğru yürüyordu ve yanında iki muhafız vardı. Tek tek çocukların gözlerinin içine bakıyor, yanlarından yavaşça geçiyordu.

"Dinlenin ve beslenin," dedi. "Bunları yapabilmek için son fırsatınız bu. Artık çocuk değil, erkeksiniz. Hayatınızın en zor geçecek yüz gününü yaşamak üzeresiniz. Döndüğünüzde -dönerseniz- değerli olacaksınız. Şu anda değersizsiniz."

Kolk yavaşça yürümeye devam ediyor, sanki onların içine korku salmaya çalışıyordu.

"Yüzlük bir sınav değildir," diye devam etti. "Egzersiz de değil. Gerçektir. Burada yaptığımız alıştırmalar, antrenmanlar, bunlar egzersiz. Ama önümüzdeki yüz günde böyle bir şey yok. Savaş bölgesine gireceksiniz. Kanyonu geçeceğiz ve kalkanın korumasında olmayacağız. Yaban Topraklar 'da kilometrelerce yol alacağız ve korumasız topraklarda olacağız. Gemilere binip Tartuvian Denizi'ni geçeceğiz. Kıyıdan uzakta, düşman sularında olacağız. İmparatorluk'un ortasında, saldırıya açık ve düşmanla dolu bir adaya gideceğiz. Her an pusuya düşebiliriz. Etrafımız düşman kuvvetleriyle çevrilmiş olacak. Ejderhaların toprakları da çok uzağımızda olmayacak.

Savaşa gireceğiniz kesin. İçimizden bir kaç savaşçı size eşlik edecek ama çoğu zaman kendi başınıza olacaksınız. Erkekçe, gerçek savaşlarda çarpışmak zorunda olacaksınız. Bazen ölümüne savaşlar. Savaştan işte böyle bir şeyler öğrenirsiniz. Her yıl, içinizden bazıları ölür, bazıları kalıcı şekilde sakatlanırlar. Bazılarımız korkudan Lejyon'u bırakırsınız. Ve dönebilen sayılı kişi ki; onlar Lejyon'a katılmaya layık kişiler olduklarını kanıtlamış olacaklar. Gitmeye korkuyorsanız, yarın ortalarda görünmeyin. Her sene bu gece, içinizden bazıları

toplanıp giderler. Bu sizseniz, bunu yapın. Aramızda korkakların olmasını istemeyiz."

Bunları dedikten sonra korumalarıyla beraber Kolk kalktı ve uzaklaştı.

Birbirlerine sessizce bakan çocuklar arasında yalnızca bir kaç fısıltı duyuldu. Birbirlerinin yüzlerinde korku görebiliyorlardı.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordu O'Connor yanında oturan bir çocuğa. Çocuk daha büyük duruyordu, 18 yaşında olabilirdi. Çenesi kilitlenmiş, alevlere bakıyordu.

Kafasını onaylar biçimde salladı.

"Her seferinde farklıdır," dedi. "Çoğu kardeşim benimle dönemedi. Onun da dediği gibi, orada olanlar gerçek. Sana verebileceğim en iyi nasihat, kendini yaşam ve ölüme hazırlaman. Ama şunu da söyleyeyim: Eğer dönersen, hayal bile edemeyeceğin kadar iyi bir savaşçı olarak dönmüş olursun."

Thor dönüp dönemeyeceğini merak etti. Yeterince güçlü müydü? Ölüm-yaşam savaşıyla karşı karşıya kaldığında nasıl bir tepki verecekti? Buna yüz gün boyunca nasıl katlanacaklardı? Ve döndüğünde nasıl biri olacaktı? Aynı kişi olarak dönemeyeceğini hissetti. Hepsi değişmiş olacaktı. Ve her şeyi beraber yaşamış olacaklardı.

Reese'in suratına baktı ve odaklanamadığını fark etti. Başka bir şey onun dikkatini dağıtıyordu, başka bir yük vardı omuzlarında. Babası.

"Üzgünüm," dedi Thor ona.

Reese ona bakmadan yavaşça kafasını salladı. Gözleri yaşlı bir şekilde yere bakıyordu.

"Sadece kimin yaptığını öğrenmek istiyorum," dedi Reese. "Onu kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum."

"Ben de," dedi Elden.

"Ve biz de," dedi ikizler.

"Sana bir şey dedi mi?" diye sordu Reese Thor'a. "O son dakikalarında? Kimin yaptığını söyledi mi?"

Thor diğerlerinin ona baktığını hissedebiliyordu. Kralın tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı.

"Kimin yaptığını gördüğünü söyledi ama yüzü hatırlayamamış."

"Ama tanıdığı biri miymiş?" diye üsteledi Reese.

"Öyle dedi," dedi Thor.

"Ama bu bilgi çok da işimize yaramaz," dedi O'Connor. "Bir Kral bizim hayatımızın sonuna kadar tanıyamayacağımız kadar çok kişi tanır."

"Üzgünüm," dedi Thor. "Başka bir şey söylemedi."

"Ama ölmeden önceki son zamanlarında birlikteydiniz," dedi Reese. "Sana başka ne söyledi?"

Thor çekindi, ve ne kadarını Reese'e söylemesi gerektiğini düşündü. Onu kıskanmasını istemiyordu, ya da çocuklar arasında kıskançlık yaratmak. Ne diyebilirdi? Kralın, Thor'un

kaderinin onunkinden daha büyük olacağını söylediğini mi? Bu, diğerleri arasında kendisine karşı sadece kıskançlık ve nefret yaratırdı.

"Çok şey demedi," dedi Thor. "Çoğunlukla sessizdi."

"Peki o zaman neden seni görmek istedi? Özellikle seni? Tam ölmeden önce? Neden beni görmek istemedi?" diye üsteledi Reese.

Thor ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Reese'in kendisini çok kötü hissediyor olduğunu düşündü. Babası son anlarında oğluyla değil, başka birisiyle konuşmak istemişti. Onun içini rahatlatmak için ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu ama bir şeyler düşünmesi gerekiyordu.

"Sana ne kadar değer verdiğini söylememi istedi," diye yalan söyledi Thor. "Sanırım bir yabancıya söylemek daha kolay geldi."

Thor, Reese'in onu incelediğini gördü. Yalan söyleyip söylemediğine bakıyordu.

Sonra Reese tatmin olmuş bir şekilde kafasını çevirdi. Thor gerçeğin hepsini söylemediği için kendisini kötü hissetti. Yalan söylemekten nefret ediyordu, ve asla söylemezdi de ama başka ne diyebileceğini bilmiyordu. Arkadaşının duygularını incitmek istemiyordu.

"Peki ya kılıca ne olacak şimdi?" diye sordu Conval.

Reese dönüp ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Hanedan Kılıcı. Kral öldüğüne göre, sıradaki McGil'in onu kaldırma şansı var. Gareth'in taç taktığını duydum. Bu doğru mu?"

Ateşin etrafındaki bütün çocuklar, büyük olanlar dahil, dönüp sessizce Reese'e baktılar.

Reese yavaşça başını salladı.

"Doğru," dedi.

"Yani Gareth deneyecek," dedi O'Connor.

Reese omzunu silkti.

"Geleneğe göre, evet. Eğer isterse."

"Sence kaldırabilir mi?" diye sordu Elden. "Sence seçilmiş kişi o mu?"

Reese alay eden bir şekilde ses çıkardı.

"Dalga mı geçiyorsun? O, sadece kan dolayısıyla kardeşim. Onunla hiç bir işim yok. Seçilmiş kişi o değil. O bir Kral bile değil. Bir prens bile sayılmaz. Babam hayatta olsaydı, asla o kral olamazdı. O kılıcı kaldıramayacağına dair hayatım üstüne iddiaya girerim."

"Peki yeni kralımız kaldırmayı deneyip başarısız olursa, bu konuda diğer krallıklar ne düşünecek?" diye sordu Conval. "Başarısız olmuş başka bir MacGil kralı? Bizi zayıf gösterecek."

"Babamın başarısız olduğunu mu söylüyorsun?" diye azarladı Reese.

"Hayır," dedi Conval gerileyerek. "Bunu kastetmedim. Sadece yeni kralımız kılıcı kaldırmayı deneyip başarısız olursa bunun bizi zayıf göstereceğini düşündüğümü söyledim. Bu bize saldırılmasına yol açabilir."

Reese omzunu silkti.

"Yapabileceğimiz hiç bir şey yok. Bir gün doğru zaman geldiğinde, bir MacGil o kılıcı kaldıracak."

"Belki bu sen olursun," dedi Elden.

Herkes dönüp Reese'e baktı.

"Sonuçta," diye ekledi Elden, "kralın diğer asil oğlu sensin."

"Godfrey de öyle," diye cevapladı Reese, "ve benden daha büyük."

"Ama Gareth hüküm süremez. Ve Gareth dışında bir tek sen kalıyorsun."

"Bunların hiç birinin önemi yok," dedi Reese. "Şu an kral Gareth. Ben değilim."

"Belki de bu durum pek uzun sürmez," dedi başka bir çocuk. Sesi kalabalığın içinden, derin bir şekilde geldi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Reese o tarafa doğru, söyleyenin yüzünü görmeye çalışıyordu.

Ama ona sessizlik cevap verdi. Herkes başka tarafa bakıyordu.

"İsyan söylentileri var," dedi Elden sonunda. "Gareth sana benzemiyor. Bize benzemiyor. Çok düşman edindi. Özellikle de Lejyon ve Gümüşler'in içinde. Her şey olabilir. Bir gün Kral olabilirsin."

Reese kızardı.

"Ancak meşru olduğu sürece kral olmak isterim. Bu şartlar altında değil. Babam zamansız öldü ve Gareth'e ihanet edildi diye değil. Ayrıca en büyük ağabeyim Kendrick benden daha iyi bir kral olur."

"Ama o meşru değil," dedi O'Connor.

"E öte yandan kız kardeşim Gwendolyn de var. Babamın son isteği onun kral olmasıydı."

"Bir kızın hüküm sürmesi mi?" diye bağırdı kalabalığın içinden biri şaşkınlıkla. "Bu olamaz."

"Ama babamın isteği buydu," dedi Reese.

"Ama istediği olmadı, değil mi?" dedi birisi.

Reese yavaşça başını iki yana salladı.

"Sonuç olarak artık hepimiz Gareth'in ellerindeyiz," dedi.

"Yüz gün sonra döndüğümüzde nasıl bir manzarayla karşılaşacağımızı kim bilir?" dedi Elden.

Herkes sessizleşti ve alevlere baktılar.

Thor oturmuş düşünüyordu. Gwendolyn isminin geçmesi midesini allak bullak etmişti. Yana doğru eğilip Reese'in kulağına fısıldadı.

"Kız kardeşin," dedi. "Onu cenazeden sonra gördün mü?"

Reese Thor'a baktı ve başını salladı.

"Konuştuk. Adını akladım. Genelevde bir şey yapmadığını biliyor."

Thor rahatladı ve günlerdir ilk defa karnının da gevşediğini hissetti. Reese'e karşı inanılmaz bir minnet duyuyordu.

"Beni tekrar görmek istediğini söyledi mi?" diye sordu Thor umutla.

Reese başını iki yana salladı.

"Üzgünüm kardeşim," dedi. "Gwen gururludur. Yanıldığını itiraf etmeyi sevmez. Yanılsa bile."

Thor dönüp alevlere bakmaya devam etti ve yavaşça başını salladı. Anlıyordu. Karnında bir boşluk hissetti ama bu ona güç veriyordu. Önünde uzun bir yüz gün vardı ve umursayacak bir şeyi kalmasa iyi olurdu.

* * *

Thor kralın odasında, yatağın başında duruyordu. Oda, uzak uçtaki titrek meşale ışığı dışında karanlık sayılırdı. Yavaşça üç adım attı ve kralın yanına eğilip elini tuttu. Kralın gözleri kapalıydı. Huzurlu görünüyordu. Soğuk ve durgundu, ve Thor ölü olduğunu hissediyordu.

MacGil'in tacı hala başındaydı ve Thor ona bakarken Ephistopheles birden açık pencereden süzülerek odaya girdi ve kralın başına tünedi. Gagalarıyla tacı aldı ve uçtu. Pencereden çıkarken çığlık attı ve koca kanatlarını çırparak tacı gökyüzüne çıkardı.

Thor MacGil'e baktı ve onun yerinde Gareth'in olduğunu gördü. Thor çabucak elini çekti çünkü Gareth'in elinin yerinde bir yılan vardı; başını kaldırdığında Gareth'in yüzünün değiştiğini, bir kobraya benzediğini fark etti. Pullu derisi, ve kendisine doğru tıslayan çatal bir dili vardı. Sarı gözleri parıldıyor, kötü bir şekilde gülümsüyordu.

Thor gözlerini kırptı ve gözlerini açtığında kendini köyünde buldu. Sokaklar ve evler boştu. Kapılar ve pencereler açıktı. Sanki bütün köy aceleyle her şeyi bırakıp kaçmışlardı.

Thor hatırladığı yoldan ilerledi. Etrafında toz kalkıyordu. Sonunda eski, küçük evine gelmişti. Kapısı açıktı.

Başını eğerek içeri girdiğinde masada babasını gördü. Oturmuş ona bakıyordu. Thor'un kalbi hızlı atmaya başladı ve onu tekrar görmemek için başını çevirdi ama kendini ona bakmak zorunda hissediyordu.

Masanın diğer ucuna gidip oturdu ve babasına baktı. Ba-

bası, büyük, demir zincirlerle bileklerinden masaya zincirliydi ve ona bakıyordu.

"Kralımızı öldürdün," dedi babası.

"Hayır," diye cevap verdi Thor.

"Hiç bir zaman bu ailenin bir parçası değildin," dedi babası.

Babasının sözcüklerini sindirmeye çalışırken, Thor'un kalbi hızlıca atıyordu.

"Seni hiç sevmedim!" diye bağırarak ayağa kalktı babası. Zincirleri kırmıştı. Thor'a doğru bir kaç adım attığında zincirler şıkırdıyordu. "Seni hiç istemedim!" diye bağırdı.

Thor'a doğru atıldı. Koca ellerini, Thor'u boğmak istermiş gibi sıkmıştı. Elleri tam Thor'un boğazına yapışacakken, Thor göz kırptı.

Thor bir geminin güvertesindeydi. Bu savaş gemisi, etrafında dalgalar tarafından dövülürken, bir denize saplanıyor, bir çıkıyordu. Thor geminin uç tarafına doğru geldi ve Ephistopheles'in ağzında taçla uçtuğunu gördü. İleride bir ada gördü. Sisin içerisinden belli belirsiz seçilebiliyordu. Ve onun da arkasında, havada bir alev vardı. Gök, siyah-mor bulutlarla doluydu ve iki güneş birbirlerine yakın, batıyorlardı.

Thor korkunç bir kükreme duydu ve bunun Pus Adası olduğunu anladı.

Thor sıçrayarak uyandı. Doğruldu ve nefesinin düzene girmesini bekledi. Meraklı bir şekilde etrafına baktı.

Rüyaymış. Kışlada, sabahın ilk ışıkları yeni görünürken yatıyormuş. Diğer çocuklar etrafında uyuyorlardı. Kaşından teri silerken kalbi hala hızlı bir şekilde atıyordu. Hepsi o kadar gerçeğe benziyordu ki...

"Kötü rüyalar nasıldır iyi bilirim," dedi bir ses.

Thor ayağa kalkınca Kolk'un ileride durduğunu gördü. Zırhı üzerinde, elleri belinde durmuş, diğer çocuklara bakıyordu.

"İlk kalkan sensin," dedi. "Bu iyi. Önümüzde uzun bir yolculuk var. Ve kabusların daha yeni başlıyor."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gareth açık penceresinden krallığının üzerine söken şafağı izliyordu. Krallığı. "Krallığım" diyebilmek hoşuna gidiyordu. Artık Kral oydu. Babası değil, o. Gareth MacGil. Sekizinci MacGil. Taç, onun başını süsleyecekti.

Artık yeni bir çağ başlamıştı. Yeni bir hanedan. Artık kraliyet parasının üstünde onun yüzü olacaktı, kalenin hemen dışında onun heykeli duracaktı. Babasının adı sadece haftalar içinde bir anı haline gelecek, tarih kitaplarından okunur bir şey olacaktı. Şimdi yükselme ve parlama sırası ondaydı. Bütün hayatı boyunca bu günü beklemişti.

Gerçekten de Gareth bütün gece uyuyamamış, yatağında dönüp durmuştu. Sonra kalkıp odasında volta atmaya başlamış, terlemişti. Uyuduğu kısacık zamanlarda hızlı ve sıkıntılı rüyalar görmüştü. Babasının suratını görmüş ve aynı yaşarken yaptığı gibi gözlerinin içine bakıp onu azarlamıştı. Ama artık

babası ona dokunamazdı. Artık kontrol ondaydı. Uykudan uyanmış ve babasının suratını aklından uzaklaştırmıştı. Gareth babasının aksine yaşayanların dünyasındaydı. Sadece o.

Gareth etrafındaki değişimleri zar zor algılayabiliyordu. Göğün ısındığını hissediyor, bir kaç saat içinde tacı takacağını, kraliyet cübbesini giyeceğini ve kraliyet asasını tutacağını biliyordu. Kralın bütün yaverleri ve generalleri ve krallığın bütün insanları ona karşı sorumlu olacaklardı. Orduyu, Lejyon'u, hazineyi o yönetecekti. Yönetemeyeceği hiç bir şey yoktu, tıpkı ona karşı sorumlu olmayacak kimsenin olmayacağı gibi. Bütün hayatı boyunca bu gücü aramış ve dilemişti. Ve şimdi ellerinin arasındaydı. Kız kardeşinin ya da erkek kardeşlerinin değil. Bunu o başarmıştı. Belki zamanından önce olmuştu. Ama nasılsa bir gün böyle olacaktı, böyle düşünüyordu. Neden gençliğini harcayıp bütün hayatı boyunca beklesindi ki? Gençken kral olmalıydı, yaşlanınca değil. Olayı sadece biraz erkene çekmişti.

Babasının hak ettiği buydu. Hayatı boyunca onu eleştirmiş, onu olduğu gibi kabul etmeyi reddetmişti. Şimdi Gareth mezarının ötesinden, hoşuna gitsin gitmesin babasını onu kabul etmesi için zorluyordu. Onu aşağı bakıp en az sevilen, onun hiç istemediği oğlunun kral olduğunu görmeye zorluyordu. Sevgisini esirgemesinin ve onu aslında hiç sevmemesinin cezası buydu. Gareth artık onun sevgisine ihtiyaç duymuyordu. Şimdi bütün krallık onu sevecek, ona hayran olacaklardı. Ve o da son damlasına kadar hepsini onlardan çıkaracaktı.

Tahtanın üstüne demir tokmak çarpınca Gareth arkasını dönüp kasıla kasıla kapıya doğru yürüdü. Çoktan giyinmişti. Uzanıp kapıyı açtı ve aklında bunu son kez yapmak zorunda olacağı düşüncesi geldi. Bugünden itibaren farklı bir odada uyuyacaktı -Kral'ın odasında- ve askerleri devriyeli şekilde kapısının önünde ve odasının içinde duracaklardı. Bir daha asla bir kapı tokmağına değmek zorunda kalmayacaktı. Kraliyet erbabı, savaşçılar, korumalar, istediği herkes etrafında olacaktı. Bunu düşününce delirir gibi oluyordu.

"Efendim," diye koro halinde bir ses geldi.

Kapı açılınca bir düzine kralın muhafızı dizleri üzerine çöktü.

Danışmanlarından biri bir adım öne çıktı.

"Size taç takma seremonisine kadar eşlik etmeye geldik."

"Ala," dedi Gareth sakin olmaya çalışarak. Bütün hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi görünmek istemiyordu.

Yürümeye başladı. Çenesini yukarıda tutup, bir kralın görünüşüne bürünmeye çalışıyordu. Bu günün onu değiştirmesine izin verecekti ve etrafındaki herkesten ona farklı bir şekilde bakmalarını talep edecekti.

Gareth, kendisi için kalenin taş zemini üzerine serilmiş kırmızı halının üzerinde yürümeye başladı. Gelişini bekleyen düzinelerce muhafız, halı boyunca dizilmişlerdi. Yavaş ve kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Koridorları yavaşça geçiyor, her anın tadını çıkarıyordu. Nereye gitse muhafızlar eğilip selam veriyorlardı.

"Efendim," diyorlardı sıra halinde, domino taşları gibi

Bunları duymak Gareth'e kendini iyi hissettiriyordu. Gerçek üstüydü. Daha bir gün önce babasının yürüdüğü yerlere basarak yürüyormuş gibi hissediyordu.

Gareth köşeyi dönünce yardımcıları demir kulplarına tüm güçleriyle asılarak büyük, meşeden yapılma bir kapıyı açtılar. Gıcırdayarak açıldı ve kocaman bir tören odası gözler önüne serildi. Gareth kalabalık olmasını bekliyordu ama manzara onu afallatmıştı: İçeride divanın en önemli kişileri, soylular, kraliyet erkanı, yüzlerce Gümüşler odayı doldurmuş, binlerce kişi onu bekliyorlardı. En güzel kıyafetlerini giymişler, düzgün sıralar halinde dizilmişlerdi, tam da bu seremoniye yaraşacağı şekilde. Binlerce insan ona dönüp baktı ve başlarını eğdiler.

Gareth bunlara zar zor inanabiliyordu. Bütün bu insanlar sadece onun için toplanmışlardı. Artık onu kimse durduramazdı. Zaman gelmişti. Kısa bir zaman içinde tacı takacaktı ve o andan sonra kimse onu durduramazdı.

Her iki tarafında duran kişiler, kırmızı halının ortasında bir koridor oluşmasına sebep olmuştu ve Gareth bu uzun koridorda emin adımlarla yürüyordu. İleride bir sunak ve taht duruyordu. Argon ve kralın konseyinden bir kaç kişi ileride onu bekliyorlardı.

"Kulak kesilin kulak! Yeni Kral'ın huzurunda, herkes teslimiyetle ayağa!"

"Kulak kesilin!" diye bağırdı yüzlerce kişi koro halinde ve

sesleri odayı doldurdu. Herkes koca tavana doğru baktı. Utlar çalmaya başladı ve Gareth müzik eşliğinde tahta doğru merasim yürüyüşüne başladı. Yürüdükçe tanıdık tanımadık bir sürü kişi görüyordu. Eskiden ona sıradan biri gibi bakanlar da vardı bu kişilerin arasında, hatta hiç bakmayanlar. Şimdi hepsi ona saygı göstermek zorundalardı. Şimdi bütün dikkatlerini ona vermek zorundalardı.

Beraber duran kardeşlerinin yanından da geçti. Godfrey, Kendrick, Gwendolyn ve Reese. Reese'in yanında Thor duruyordu, şu çocuk. Hepsi canını sıkıyordu ama fark etmezdi. Yakında hepsinden kurtulacaktı. Tahta oturup güce kavuşur kavuşmaz her biriyle özel bir şekilde ilgilenecekti. Sonuçta en kötü düşmanların en yakınındakiler olduğunu kim ondan iyi bilebilirdi ki?

Gareth ona eleştiriyle bakan Kraliçe'nin, annesinin yanından geçti. Ne şimdi onun onayına ihtiyacı vardı, ne de sonra olacaktı. Artık onun Kralı'ydı. Artık annesi ona karşı mesuldü.

Gareth tahta gelene kadar herkesin yanından geçti. Fildişinden yapılmış yedi adımlık merdiveni çıkarken müzik yükseldi ve en güzel tören cübbesini giymiş Argon'un yanındaki platforma geçti.

Gareth ona baktı. Bu sırada salondaki binlerce insan da yerlerine geçip oturdular. Müzik durdu ve odaya ölüm sessizliği çöktü.

Gareth Argon'a bakıyordu ve Argon onun bakışlarına kar-

şılık ona öyle bakıyordu ki sanki şeffaf gözleri Gareth'i delip geçiyordu. Gareth kafasını çevirmek istiyordu ama kendisini tuttu. Argon'un ne gördüğünü merak etti. Geleceği mi görüyordu? Yoksa daha da kötüsü, geçmişi mi? Gareth'in ne yaptığını görmüş müydü? Ve gördüyse, bunu açıklar mıydı?

Gareth Argon'un da ayağını kaydıracağına dair aklının bir köşesine not düştü. Babasına yakın olan herkesin ayağını kaydıracaktı ve tabi suçluluğundan şüphelenebilecek herkesin de.

Gareth, Argon ağzını açtığında nefesini tuttu. Katilin o olduğunu söylememesi için dua etti. "Kader bu ya," dedi Argon yavaşça, "bugün hem büyük bir Kral'ın ölümünün yasını tutmak, hem de oğlunun taç takmasına şahit olmak için buradayız. Halka kanununa göre krallık, kralın ilk meşru çocuğuna kalır, ve bu da Gareth MacGil oluyor."

Argon'un her bir kelimesini sanki kendisini kınamak, yermek için seçtiğini düşündü Gareth. Neden meşru kelimesini kullanıyordu ki? Bu belli ki onu hor gördüğünün işaretiydi; açıkça Kendrick'in kral olabiliyor olmasını diliyordu. Gareth bunu ona ödetecekti.

"Yedi nesildir MacGiller'in büyücüsü olarak tacı sana giydirmek benim görevim Gareth. Halka'nın krallığının kanunlarını uygulayacağını temenni ediyorum. Sen, Gareth, bu ayrıcalığı kabul ediyor musun?"

"Ediyorum," dedi Gareth.

"Sen, Gareth, büyük krallığımızın kanunlarını uygulayacağına ve koruyacağına dair söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Sen, Gareth, bütün açılardan babanın ve atalarının açtığı yoldan gideceğine, Halka'yı koruyacağına, Kanyon'u muhafaza edeceğine, bizi iç ve dış düşmanlara karşı savunacağına dair söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Argon ona ifadesiz bir şekilde uzun uzun baktı. Sonra arkasına uzanıp babasının taktığı büyük, taşlarla bezeli tacı alıp yavaşça Gareth'in başına doğru indirmeye başladı. Bunu yaparken de gözlerini kapayıp Halka'nın kadim, unutulmuş dilinden bir şeyler mırıldanıyordu.

"Atimos lex vi mass primus..."

Argon bir süre boyunca mırıldanmaya devam etti. Ses derinden geliyordu. Sonunda durdu ve tacı Gareth'in başına koydu.

"Halka'nın Batı Krallığı'nda bana verilen güçlere dayanarak ben, Argon, seni, Gareth'i şu andan itibaren sekizinci MacGil Kralı ilan ediyorum."

Kalabalıktan hafif bir alkış yükseldi ve Gareth dönüp onlara baktı. Hepsi kibar bir şekilde duruyorlardı ve Gareth hepsinin suratına tek tek bakmaya başladı.

Sonra iki adım geri atıp babasının tahtına oturdu. Çok rahattı. Oturup kendi himayesindekilere baktı. Onlar da ona umutlu, bazıları da korku dolu biçimde bakıyorlardı. Alkış-

lamamış ve ona şüphelenen bir şekilde bakanları da gördü. Yüzleri aklına kazıdı. Her biri bunu ödeyecekti.

* * *

Thor, etrafında diğer Lejyon üyeleriyle beraber kralın sarayından tek sıra halinde çıktı. Ayrılmadan önce seremoniyi izlemeye zorlanmışlardı. Kendini oyulmuş gibi hissediyordu. Durup Gareth'in Kral tacını giymesini izlemek midesini bulandırmıştı. Gerçek dışıydı. Daha saatler önce o tahtta MacGil oturuyor, o tacı o takıyor, o asayı o tutuyordu. Daha saatler önce bütün krallık babasına hürmet ediyordu. Sadakatleri şimdi neredeydi?

Krallığın onu yöneten birine ihtiyaç duyduğunu tabi ki anlıyordu. O taht uzun süre boş kalamazdı. Ama biraz daha boş kalsaydı olmaz mıydı? Bir kaç saatten daha uzun süre boş kalamaması tahtın doğasında mı vardı? Bir taç, krallık, ünvan hakkında diğerlerinin elde etmek için yarışacağı kadar ne vardı? Argon haklı mıydı? Her zaman kralların yürüyüşü olur muydu? Hiç sona erecek miydi?

Gareth'i tahtta otururken görünce tahtın bir güç makamından ziyade yaldızlı bir kafes olduğunu düşündü. Kendisinin asla istemeyeceği bir koltuk...

Thor MacGil'in son sözlerini hatırladı. Thor'un kaderi onunkinden büyük olacaktı. Tüyleri ürperdi; bunun, onun

kral olacağı anlamına gelmemesi için dua etti; ne burada, ne başka bir yerde. Politika onu ilgilendirmiyordu. Thor büyük bir savaşçı olmak istiyordu. Şan istiyordu. Silah kardeşlerinin yanında savaşmak, ihtiyacı olanlara yardım etmek istiyordu. Savaş alanında askerlerin lideri olmak istiyordu ama dışında değil. Güç arayan her liderin bu süreçte o ya da bu şekilde yozlaştığını düşünmeden edemedi.

Thor diğerleriyle birlikte dışarı çıktı. Hepsi yeni Prens'e saygı göstermek için kaldıklarından yolculuklarının ertelenmesine bozulmuşlardı. Bu gün ulusal tatil ilan edilmişti ve bu yüzden ertesi sabaha kadar yola çıkamazlardı. Dolayısıyla bugün boş boş durup, eski kralın yasını tutup Gareth'in yükselişini değerlendirmek dışında yapacakları bir şey yoktu. Bu, Thor'un istediği son şeydi. Yolculuğa çıkmayı, Kanyon'u geçmeyi, gemiye binmeyi, okyanus havasını içine çekmeyi ve Lejyon ona ne gibi bir şey sunuyorsa onunla yüzleşmeyi dört gözle bekliyordu.

Kale duvarlarından çıkarlarken Reese yanına geldi ve dirseğiyle Thor'u dürttü. Thor ona bakınca Reese'in ona kenara bakmasını işaret ettiğini gördü. Thor dönüp baktı ve baktığında gözlerine inanamadı.

Orada, bir başına, uzun, ipekten siyah bir elbise içinde Gwendolyn duruyordu. Ona bakıyordu.

Thor olanları anlayamıyordu. Gwen'in kendisini tekrar görmek istemediğini sanıyordu.

"Seninle konuşmak istiyor," dedi Reese. "Hadi git."

O'Connor, Elden, ikizler ve başka bir kaç çocuk "oo," "aa," gibi sesler çıkardılar.

"Aşık çocuk çağırılıyor!" diye bağırdı O'Connor.

"Fikrini değiştirmeden ona doğru koşsan iyi edersin," dedi Elden.

Thor kıpkırmızı oldu ve dönüp Reese'e baktı. Diğerlerini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Ama anlamıyorum. Beni görmek istemediğini zannediyordum."

Reese gülümseyerek yavaşça başını salladı.

Sanırım fikrini değiştirmiş," diye cevap verdi. "Git. Yarın yola çıkıyoruz. Zamanın var."

Thor bir çığlık duydu ve yere baktığında Krohn'u Gwendolyn'e doğru koşar halde gördü. Thor'un başka desteğe ihtiyacı yoktu: Arkadaşları dalga geçerken, o da Krohn'un arkasından koştu. Umursamıyordu. Aklını onu görme düşüncesi doldurduğu için hiç bir şey önemli değildi. Onu ne kadar özlediğini, göğsünde nasıl bir acı olduğunu onu tekrar görene kadar fark etmemişti.

Krohn zik zaklar çizerek kalabalığın içinden geçiyor, Thor da onu takip ediyordu. Sonunda Gwen'in yanına vardılar. Kalenin girişine yakın bir yerde duruyordu ve Thor da gelip karşısında durdu. Seremoniden hala çıkmakta olan insanlar kalabalık yaratıyor, etraflarından geçiyorlardı. Gwen ağırbaşlı bir şekilde Thor'un bakışlarına karşılık veriyordu. Eskiden suratını aydınlatan mutluluğun suratından silinmiş olduğunu görmek Thor'u üzüyordu. Şimdi etrafında bir yas halesi var gibiydi. Yine de bir şekilde gün ışığı üzerine vuruyor ve harika görünüyordu. Krohn ayağına zıpladı ama Gwen bakışlarını Thor'dan ayırmadı.

Thor ne diyeceğini bilemiyordu. Bir şey demek için ağzını açtı ama Gwen ondan önce davrandı.

"Dün söylediklerim için üzgünüm," dedi yumuşak bir şekilde. "Senin avam tabakasından olduğun, bana layık olmadığın... Öyle demek istememiştim. Sinirim bozuktu. Bana yakışmadı. Beni affet."

Bunları duyunca Thor resmen eridi. Ona karşı tekrar kibar davranmaya başladığına inanamıyordu.

"Özür dilemene gerek yok," dedi.

"Var," dedi Gwen. "Öyle demek istemedim. Reese, senin hakkında duyduğum her şeyin yalan olduğunu söyledi. Yanılmışım. Diğerlerine kulak asmamam gerekirdi. Sana bir şans tanımalıydım."

Gwen, onu hipnotize eden mavi gözleriyle ona baktığında Thor düzgün düşünemediğini fark etti.

"Bana bir şans daha verir misin?" diye sordu Gwen.

Thor genişçe gülümsedi.

"Tabi ki," dedi. Yere baktı ve ayağıyla önündeki taşlarla oynamaya başladı. "Aslında fikrini değiştireceğin konusunda umudumu hiç kaybetmemiştim. Çünkü ben kendiminkini hiç değiştirmedim."

Gwen ona baktı ve uzun bir süre sonra ilk defa gülümsedi. Bu gülümseme Thor'un kalbini ısıttı. Kendini daha hafif hissetti.

Etraflarında insanlar dışarı çıkmaya devam ediyorlardı ve her yöne doğru dağılıyorlardı. Gwen uzanıp Thor'un elini tuttu ve bu Thor'un kendisini elektrik çarpmış gibi hissetmesine yol açtı.

"Benimle gel," dedi Gwen.

Thor, etrafındakilerin onlara baktığını hissedebiliyordu ve o da gitmek istiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Görürsün," dedi Gwen.

Tereddüt etmeden Gwen'i takip etmeye başladı. Kalabalığın içinden el ele geçiyorlardı. Kalenin yanından dolaşıp ovalara doğru çıktılar.

* * *

Thor ve Gwen sabahın ilk ışıklarında çiçek tarlalarında el ele yürüdüler. Krohn yanlarında koşuyordu. İkinci güneş doğmak üzereydi ve etraflarında çok güzel bir yaz günü yeşeriyordu. Sonra turkuvaz, beyaz ve yeşil renkteki çiçeklerin bittiği bir korudan geçtiler. Her türden kuş etraflarında uçuşuyordu. Tepeye çıkana kadar dizlerine kadar gelen çiçeklerin içinden geçerek tırmanmaya devam ettiler.

Yukarıdan manzara inanılmazdı. Thor dönüp baktığında Kral'ın Divanı'nı her açıdan görebiliyordu. Gök mavi ve sarı renkte berraktı. Ufukta bir tutam bulut hafifçe duruyordu.

Thor'u bu inanılmaz manzaradan daha çok etkileyen başka bir şey daha vardı. Arkasını döndüğünde Kral MacGil'in gömüldüğü yeri gördü. Çarpıcı Kolvian Uçurumu'nun karşısında bir tümsek duruyordu. Ortasında uzun bir direk vardı. Yere çizilmiş dairenin ortasında krallığın sembolü şahin vardı. Bir çığlık duydu Thor. Kafasını kaldırıp baktığında Ephistopheles'i gördü. Uçup direğin üstüne kondu. Tünedikten sonra Thor'la Gwen'e baktı ve kanatlarını kaldırıp bir çığlık daha attı. Sonra kanatlarını indirip rahatça direğe yerleşti.

Thor ve Gwen anlamazlıkla birbirlerine baktılar.

"Hayvanların hareketlerini hiç bir zaman anlayamayacağım," dedi Thor.

"Bir şeyler hissediyorlar," dedi Gwen. "Bizim görmediğimiz şeyleri görüyorlar."

Bu daha yeni mezar civarında bir tek ikisinin olmasına Thor şaşırmıştı. Bu düşünce ona acı verdi. Ama bir gün önce kral herkese emir verebilir, herkesi tek bir sözüyle ayağına çağırabilirdi; şimdi ise ona hürmet eden kimse kalmamıştı.

Gwen eğildi ve yoldan topladığı turkuvaz çiçekleri yere koydu. Thor da yanına eğildi ve taşları tümsekten temizledi. Krohn aralarına girdi, tümsege uzandı, başını eğdi ve ağlamaya başladı.

Thor diz çökmüş halde sadece rüzgarın sesini duyuyordu ve inanılmaz bir keder hissetti. Yine de bir şekilde rahatlamıştı da. Burada olmak istiyordu. MacGil ile. Gwen ile. Prensin taç takmasını izlemek için divanda olmak istemiyordu. Başka hiç bir yerde olmak istemiyordu.

"Öleceğini biliyordu," dedi Gwen.

Thor Gwen'e baktı. Kız harap bir şekilde mezara bakıyordu.

"Daha günler önce beni oturttu ve ölümü hakkında konuşmaya başladı. Çok garipti. Sinirimi bozdu. Ona durmasını söyledim ama konuşmaya devam etti. Ben söz verene kadar susmadı."

"Ne sözü verdin?" diye sordu Thor.

Gwen sessizce gözünden bir yaş sildi ve babasının olduğu tümsekteki çiçekleri düzenledi. Uzun bir süre sonra arkasına yaslanıp içini çekti.

"O ölürse krallığı benim yöneteceğime dair bana söz verdirtti."

Dönüp ıslak mavi gözleriyle Thor'a baktı. Bu, Thor'un gördüğü en güzel şeydi ve sözlerinin doğru olduğunu anladığında şok oldu.

"Sen? Krallığı yönetmek?" diye sordu donmuş bir şekilde.

Gwen'in suratı karardı.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Thor kekeledi.

"Hayır-hayır-tabi ki hayır. Öyle demek istemedim. Ben -sadece şaşırdım. Bilmiyordum."

Gwen'in ifadesi yumuşadı.

"Ben de şaşırmıştım. Bu, istediğim bir şey değildi. Ama ona yapacağımı söyledim. Ben söz verene kadar susmadı."

"Yani... Anlıyorum," dedi Thor. Kafası karışmıştı. "Neden Gareth taç taktı? Neden sen takmadın?"

Gwen tekrar babasının mezarına baktı.

"Babamın dileği onanmadı. Konsey bunu reddetti."

"Ama bu haksızlık," diye bağırdı Thor, bunun rezalet olduğunu düşünüyordu. "Babanın isteği bu yönde değilmiş!"

Gwen omzunu silkti.

"Ama ben bunu gerçekten istemiyorum."

"Ama tahta Gareth'in geçmesi adil değil."

Gwen içini çekti, göz yaşını sildi ve kendini toparladı.

"Her krallığın hak ettiği krala kavuştuğunu söylerler," dedi.

Sözleri havada asılı kaldı ve Thor düşününce Gwen'in düşündüğünden daha bile üzgün olduğunu fark etti. Tam o anda gerçekten ne kadar iyi bir kral olacağını düşündü. Babasının dileğinin göz ardı edilmesi, onun göz ardı edilmesi Thor'un sinirlerini daha da çok bozdu.

"Ama krallığımız için endişeleniyorum," dedi Gwen. "Halka'nın bizim olan yarısı hakkında... McCloudlar -Gareth'in taç taktığını duyduklarında- yüreklenecekler. Bütün düşmanlarımız yüreklenecek. Gareth bir kral değil ve hepsi bunu biliyor. Saldırıya açık olacağız."

Kralın suikastinin nasıl dallanıp budaklandığını düşündü Thor. Sebep olduğu şeyler sonsuz gibiydi.

"Ama beni en çok rahatsız eden şey, onu kimin öldürdüğünü bilmemek," dedi Gwen. Bilmeliyim. O zamana kadar rahat edemem. Babamın ruhunun da o zamana kadar rahat etmeyeceğini düşünüyorum. Adalet yerini bulmalı. Bu divanda kimseye güvenmiyorum. Çok fazla casus var ve herkes yalan söylüyor. Güvenebileceğim tek kişi sensin; çünkü sen dışarıdan birisisin. Kardeşlerim Kendrick ve Reese'e de güveniyorum tabi. Onlar dışında kimseye güvenmiyorum."

"Onu kimin öldürmek istemiş olabileceğini biliyor musun?" diye sordu Thor.

"Pek çok olası katil ve takip edilmesi gereken deliller var. Her birini takip edeceğim ve katilini bulana kadar durmayacağım."

Gwen babasının mezarına bakıyordu ve bu lafları söylediğinde, Thor sözlerindeki kararlılığı hissetti, Gwen katili bulacaktı.

Uzun bir süre sonra Gwen ayağa kalktı. Thor da kalktı ve beraberce durup mezara baktılar.

"Buradan uzaklaşmak istiyorum," dedi Gwen. "Buradan gitmek istiyorum. Bir tarafım hiç geri dönmemek istiyor. Bunların hepsinden nefret ediyorum. Ama her şeyin trajik bir biçimde bitmesi gerektiğini hissediyorum. Ölümle. İhanetle. Suikastle. Divandan nefret ediyorum. Kraliyetten olmaktan nefret ediyorum. Keşke basit bir hayat yaşayabilseydim. Keşke babam bir çiftçi olsaydı. Öyle olsa şimdi hayatta olurdu. Ve bu benim için bütün krallıktan daha önemli."

Thor kızın acısını paylaşıyordu. Uzanıp elini tuttu. Gwen elini çekmedi.

"Yakın zamanda ben uzakta olacağım," dedi Thor.

Gwen dönüp ona baktı ve Thor gözlerinde korku gördü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu endişeli bir şekilde.

"Yarın bütün Lejyon'la beraber yola çıkıyorum. Yüzlük. Uzak bir adaya eğitim için gidiyoruz. Güze kadar dönmeyeceğim. Tabi döneceğimi varsayarsak."

Gwen düş kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Yavaşça başını salladı.

"Hayat çok acımasız olabiliyor," dedi. "Her şey bir anda." Birden bakışlarına kararlılık geri döndü. "Gemi ne zaman kalkıyor?"

"Sabah."

Gwen Thor'un elini sıktı.

"Bu demektir ki beraber bir günümüz var," dedi gülümseyerek. "Hadi tadını çıkaralım."

Thor da gülümsedi.

"Ama nasıl?" diye sordu.

Gwen'in gülümsemesi daha da büyüdü.

"Harika bir yer biliyorum."

Dönüp Thor'a yolu gösterdi ve el ele geldikleri yerden koşarak döndüler. Krohn yanlarında koşuyordu. Thor nereye gittiklerini bilmiyordu ama Gwen'le olduğu sürece umurunda da değildi.

* * *

Thor ve Gwen çiçek tarlalarından geçtiler, tepeleri inip çıktılar ve Thor, onunla olmanın kendisini ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ediyordu. Gwen'in de bu durumdan hoşnut olduğunu hissediyordu. Bu, eskiden olan, coşkulu gülümsemesiyle etrafındaki her şeyi aydınlatan gülümseme gibi değildi. Babasının ölümünden beri bunun yerini daha hüzünlü ve ciddi bir gülümseme almıştı.

Pembe, yeşil, mor ve beyazdan oluşmuş bir gökkuşağından, rengarenk tarlalardan geçtiler. Krohn etraflarında daireler çiziyor, hoplayıp zıplıyor ve onlardan daha mutluymuş gibi duruyordu. Sonunda yüksek bir tepeye geldiler ve tepesine çıkınca durdular. Thor'u karşısındaki manzara hayrete düşürdü: Ufukta beyaz-mavi renkte koca bir

göl vardı. Suyu daha önce görmediği bir berraklıktaydı ve güneşin altında parlıyordu. Etrafında kayalıkları canlı gibi duran dağlar vardı ve sabah güneşi altında bin bir renkte parıldıyorlardı.

"Kayalıklar Tepesi," dedi Gwen. Burası çok eskidir. Gizli bir göldür; buraya kimse gelmez. Burayı çocukken keşfetmiştim. Çok zamanım vardı, ben de keşfe çıkardım. Şuradaki küçük adacığı görüyor musun?" diye sordu işaret ederek.

Thor gölden yansıyan ışık yüzünden gözlerini kıstı ve gördü. Kıyıdan uzakta, gölün ortasında küçük bir adacık vardı.

"Çocukken oraya kaçar giderdim. Şuradaki küçük sandalı alırdım," dedi kıyıdaki eski bir sandalı göstererek, "ve kürek çekerdim. Bazen bütün günümü orada, herkesten uzakta geçirirdim. Bana kimsenin ulaşamayacağı bir yerdi. Benim için hala saf olan bir tek burası kaldı."

Dönüp Thor'a baktı ve Thor da ona baktı. Gwen'in gözleri mavinin farklı gölgeleriyle parlıyordu ve babası öldüğünden beri ilk defa canlı duruyorlardı.

"Seni oraya götürmek isterim," dedi. "Seninle paylaşmak istiyorum."

Thor çok etkilenmişti ve ona daha önce hiç olmadığı kadar yakın duruyordu.

"Bunu ben de isterim," dedi.

Gwen Thor'u elinden tuttu ve yaklaştı. Thor da ona doğru eğildi ve dudakları buluştu. Öpüşürlerken arkalarında güneş

bir bulutun arkasından çıkmış üzerlerine parlıyordu ve Thor bütün benliğiyle ısındığını hissetti. Büyüleyiciydi. Gwen'in dudakları yumuşaktı ve uzanıp yanağına dokunduğunda yanağının daha da yumuşak olduğunu hissetti.

Uzun süre öpüştüler, sonra Gwen gülümseyerek çekildi ve Thor'un elini tuttu. Birlikte tepeden aşağı yürümeye başladılar. Gölün kenarına, botun olduğu yere iniyorlardı. Thor sabırsızlanıyordu.

* * *

Thor kürek çekiyordu ve Gwendolyn karşısında oturuyordu. Gölün beyaz-mavi sularını yararak ilerliyorlardı ve sonunda küçük adacığın kırmızı kumlarına ulaştılar. Thor sandaldan atlayıp sandalı güvenli bir yere çekti. Sonra uzanıp Gwen'i elinden tutup inmesine yardım etti. Krohn sandaldan atladı ve heyecanlı olduğunu bildiren bir ses çıkartarak kumlarda koşmaya başladı.

Adacığın içlerine doğru yürürlerken Gwen Thor'un elini tutuyordu. Bir süre sonra kum bitti ve çim ve çiçeklerle dolu bir alanda yürümeye başladılar. Etraflarında yaz meltemlerinin salladığı uzun ve egzotik ağaçlar adaya canlıymış gibi bir hava katıyordu. Sallandıkça küçük, beyaz çiçek taçyaprakları kar gibi yere düşüyordu. Gwen haklıydı: Burası gerçekten büyüleyiciydi ve büyülüydü de.

Gwen burada olmaktan memnun olduğu için kıkırdadı. Thor'u dolambaçlı yeşil patikalardan geçiriyordu. Thor Gwen'i izleyince onun bu adanın her köşesini bildiğini anladı ve onu nereye götürdüğünü merak etti.

Döndüler, dolaştılar, inip çıktılar. Thor ara ara dallara çarpmamak için başını eğmek zorunda kaldı. Sonunda ağaçların sakladığı, adacığın merkezinde bir açıklığa geldiler. Thor burada taş bir yapının ufalanmış kalıntılarını gördüğüne şaşırdı. Duvarları hala ayaktaydı ama içi uzun zaman önce oyulmuştu. Her açıdan elementlere açıktı ve zemini yoğun, yumuşak bir bataklıktı. İçeride hafifçe yukarıda duran, ufak, doğal olarak oluşmuş, yatağa benzer bir çıkıntı vardı.

Gwen Thor'u aldı ve beraberce uzandılar. Yanyana yatmış, gökyüzüne bakıyorlardı. Krohn koşup Gwen'in yanına yattı. Gwen gülerek onu sevdiğinde Thor, Krohn'un Gwen'i onun sevdiğinden daha mı çok sevdiğini düşünmeye başlamıştı. Thor ellerini başının arkasına koydu ve yukarı baktığında iki güneşi, parlak turkuvaz ve sarı gökyüzünü, rüzgarda sallanan ağaçları ve beyaz çiçek taçyapraklarının düşüşünü izledi. Rüzgarlar etraflarında uğulduyordu ve bir an için Thor sanki dünyada sadece ikisinin kalmış olduğunu hissetti. Sanki dünyevi endişeler yokmuş, kimsenin onlara dokunamayacağı güvenli, korunaklı bir yerdelermiş gibi hissetti. Kendini hiç olmadığı kadar rahat hissetti ve buradan ayrılmak istemedi.

Yanına baktığında elini tutan Gwen'i gördü. Parmakları kenetlenmişti ve teninin uyandırdığı his onu daha da rahatla-

tıyordu. Dünyada her şeyin yolunda gittiğini düşündü.

Sessizce orada yatıp giderek daha da rahatlarken ertesi gün yola çıkmak zorunda olduğu aklına geldi ve bu ona acı verdi. Gitmek için heyecanlandırmıştı ama şimdi Gwen'i bırakma düşüncesi keyfini kaçırıyordu. Her şeye rağmen, babasının ölümüne, yanlış anlaşılmaya rağmen şimdi barışmışlardı ve sonunda iyi bir durumdalardı. Gitmesinin bu durumu değiştirip değiştirmeyeceğini düşündü. Ve yüz gün sonra işlerin nasıl olacağını, Gwen'in onu umursuyor olup olmayacağını düşündü.

"Keşke yarın gitmiyor olsaydım," dedi Thor. Bunu derken gerilmişti. Çaresiz gibi görünmek istemiyordu.

Ama Gwen dönüp ona baktı. Suratı pırıl pırıl, gülümsüyordu.

"Bunu demeni umuyordum," dedi. "Sen bana bunu söyleyeli beri aklımdan çıkmadı. Gidiyor olmanın düşüncesi bana tarif edemeyeceğim bir acı veriyor. Seni tekrar görecek olmanın düşüncesi tek avuntumdu."

Thor'un elini sıktı, yaklaştı ve öptü. Uzun bir süre öpüştüler, sonra yine yan yana yatmaya devam ettiler.

"Peki ya annen?" diye sordu Thor. "Seni beni görmekten yine men edecek mi?"

Gwen omzunu silkti.

"Babamın ölümünden sonra bambaşka biri oldu. Onu artık tanıyamıyorum. Kimseyle konuşmuyor. Sadece bakıyor.

Sanırım babam ölünce onun da içinde bir şeyler öldü. Bizi durdurmak için canlanacağını sanmıyorum. Ayrıca canlansa bile umurumda değil ki. Ben bir bireyim. Bir yolunu bulurum. Zorunda kalırsam burayı terk ederim."

Thor şaşırdı.

"Kraliyet divanını mı terk edeceksin? Benim için?"

Gwen Thor'a baktı ve başıyla onayladı. Thor Gwen'in gözlerindeki sevgiyi görebiliyordu. Sevgisi gerçekti. Thor'un kalbi minnettarlıkla doldu.

"Ama nereye gidebiliriz ki?"

"Herhangi bir yere," dedi Gwen. "Seninle olduğum sürece önemli değil."

Thor bu kelimeleri duyunca resmen eridi. Bunu söylediğine inanamıyordu çünkü Thor da tam olarak aynı şeyi düşünüyordu.

"Bazı insanların," dedi Gwen usulca, "hayatına belli bir dönemde girmeleri sence de komik değil mi? Sen babam ölmeden hayatıma girdin. Garip. Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Ve saçma bir yanlış anlama yüzünden seni kaybediyor olduğumu düşünmek..."

"Bunu ben de düşünüyorum," dedi Thor. "Ya o gün Argon'la ormanda karşılaşmasaydım? Ya Kral'ın Divanı'na gelmeye, Lejyon'a girmeye çalışmasaydım? Ya seninle hiç tanışmasaydım? Hayatım nasıl olurdu?"

Aralarına uzun, rahat bir sessizlik çöktü.

"Bir gün sonra buralardan çok uzakta olacağını düşünmek çok zor geliyor," dedi Gwen. "Okyanusta bir gemide, uzak bir diyarda, farklı bir gök altında."

Gwen doğrulup ona baktı. Gözlerinde ciddiyet vardı.

"Benim için döneceğine dair söz veriyor musun?" diye sordu. Thor, Gwen'in hislerinin çok derin olduğunu hissetti. Ama bu onu korkutmuyordu o da böyleydi.

Thor da aynı ciddiyetle ona baktı.

"Söz veriyorum," dedi.

"Bana söz ver," dedi Gwen, "döneceğine dair söz ver. Beni burada bırakmayacağına dair. Ne olursa olsun benim için döneceğine dair."

Ellerini uzattı ve Thor ellerini tutup ciddiyetle gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Söz veriyorum," dedi. "Senin için döneceğim. Ne olursa olsun."

Uzun bir süre boyunca Gwen Thor'un gözlerinin içine baktı. Sonra onu öptü. Bu uzun, tutkulu bir öpücüktü. Thor Gwen'i yanağından tutup kendine çekti. Teninin hissini, sesinin tınısını, saçının kokusunu aklına kazımaya çalıştı. Yüz gün geçtiğinde dahi bunları unutmak istemiyordu. Ama içinde yeni güçler gün yüzüne çıktılar ve altıncı hissi ona fısıldamaya başladı. Bu his ona, mutluluğunun zirvesinde olduğu bu anda bile aralarına karanlık bir şeyin gireceğini söylüyordu. Ve daha demin verdiği sözün ona hayatına mal olabileceğini.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Erec, ilk güneşin doğuşundan ikinci güneşin göğü geçişine kadar atını sürdü. Yol gittikçe genişledi ve yavaş yavaş daha güzel, ve daha az çukurlu bir hal aldı. Sivri taşlar yerini çakıl taşlarına bırakınca Erec sonunda bir şehre yaklaştığını anladı. Elinde mal taşıyan yayalar yanından geçti. Yaz sıcağından korunmak için geniş şapkalar takıyorlardı. Bu güzel yaz gününde yol giderek daha da kalabalıklaştı ve her iki tarafından da yanlarında hayvanları ya da el arabaları olan insanlar geçmeye başladı. Kaç gündür seyahat ettiğini hesaplayınca, Güney'in kalesi Savaria'ya yaklaşıyor olduğunu düşündü. Bu şehir güzel kadınları, sert şarabı ve devasa atlarıyla ünlüydü. Erec burasının ismini çok duymuştu ama daha önce ziyaret etme fırsatı olmamıştı. Aynı zamanda yılda bir düzenlenen atlı mızrak dövüşüyle de ünlüydü. Kazananın ödülü, istediği eşi seçmekti. Halka'nın her köşesinden ka-

dınlar seçilmek, şövalyeler de şan ve gurur elde etme umuduyla buraya akın ederdi.

Erec Seçim Yılı'na başlamak için burasının iyi bir yer olacağını düşünmüştü. Gelinini burada hemen bulmayı beklemiyordu ama en azından atlı mızrak becerileri paslanmışsa bu açıdan iyi olurdu. Krallıktaki en iyi şövalye ve kralın sağ kolu olan Erec'in her düşmanı alt edebileceğinden şüphesi yoktu. Bu kibir değil, sadece becerilerinin diğerlerine nazaran daha iyi olduğunun bilgisiydi. Bir dövüş kaybedeli seneler olmuştu. Gelinini bulma meselesi ama tabi başkaydı.

Erec bir tepenin zirvesine tırmandığında aşağıda kaleleri, istihkam siperleri, sivri uçlu kuleleri, çan kuleleri olan ve önünden bir dere akan büyük bir şehir gördü. Etrafını iki adam kalınlığında kadim bir duvar çeviriyordu. Savaria. Kral'ın Sarayı kadar değildi ama yine de büyük bir şehirdi. Bütün binaları taştan yapılmış, arduvaz çatıların üstündeki bacalardan duman tütüyordu. Erec atıyla durup alana bakarken yüksek kulelerin birinin tepesinde, kıyafetlerinde Güney'in kırmızı ve yeşil renkleri belli olan bir gözcü gördü. Çocuk ayağa sıçrayıp Erec'e doğru el sallamaya başladı, sonra da uzun bir borazan çaldı. Bu, Kral'ın Muhafızı'na yönelik resmi bir karşılamaydı ve Erec asma köprünün ötesindeki metal kapının yükselmeye başladığını gördü. Heyecanlı bir bağırış duyuldu ve iki at dört nala ona doğru gelmeye başladılar.

Erec, Gümüşler'in üyelerinin bu kadar güneye nadiren geldiklerini düşündü ve bu yüzden bir tanesinin gelişi büyük

bir olay olarak algılanıyordu; özellikle de gelen Kral'ın Sarayı'ndan ise. Ve bunun Erec olması -Gümüşler'in en ünlüsü ve Kral'ın şampiyonu- daha da büyük bir olay gibi algılanıyordu. Daha şimdiden çocuğun gözlerindeki heyecanı, kulelerde toplanan kalabalığı ve onu karşılamaya gelen askerlerin heyecanını görebiliyordu.

Askerler önünde durdu. Atlar nefes nefese kalmıştı. Savarialıların kızıl sakallarının altından askerler arkadaşça gülümsediler.

"Efendim," dedi bir tanesi. "Buraya gelmeniz bizim için büyük bir şeref! Yıllardır Kral'ın Sarayı'ndan hiç ziyaretçimiz olmadı."

"Sizi buraya getiren şey nedir?" diye sordu öbürü. "Festival mi?"

"Evet," dedi Erec. "Bu benim Seçim Yılı'm ve korkarım çok seçiciyim."

Her iki asker de güldü.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi biri. "Ben de kendi yılımda bulamadım, ve Seçim Yılı'mda da bulmayı beceremedim. Bu yüzden bana bir gelin seçildi. Lanet olsun o güne!" dedi içten bir gülümsemeyle. "Dırdırıyla başımın etini yiyor. Sürekli onu benim seçmediğimi söyleyip duruyor!"

Erec güldü.

"Benim seçim yılım da bir dahaki mevsim başlıyor," dedi diğer asker. "O zamana kadar birini bulmayı umuyorum."

"Eh, ben yolculuğuma daha yeni başladım," dedi Erec. Gelinimi burada bulup bulmayacağımı bilmiyorum. Ama şehrinizi görmek istiyorum. Ve turnuvaya da katılacağım."

"Çok güzel Efendim," dedi birisi içtenlikle. "Dükümüz geldiğinize çok sevinecek. Size eşlik etmek bizim için şereftir. Kral'ın sağ kolunun buraya gelişinin büyük bir olay olduğunun herhalde farkındasınızdır. Bizim şehrimizde kraliyetenmişsiniz gibi davranılacaksınız!"

Erec güldü.

"Kraliyetten sayılmam," dedi mütevazi bir şekilde. "Ben de herhangi bir şövalyeyim."

"Pek sayılmaz efendim," dedi diğeri. "Sizin fetih hikayelerinizi çok iyi biliyoruz."

"Sadece krala karşı olan görevimi yapıyorum. O kadar. Ama bana eşlik etmenizden memnun olurum. Hadi Dük'e gidelim!"

Üçü dönüp, kalabalığın hayranlık dolu bakışları üzerlerinde ilerlemeye başladılar. Andalusia'nın dev taş kapısından geçerlerken, Erec kendisini görmek için gelmiş olan kalabalığın böyle bir izdiham yaratmasına inanamıyordu. Şehrin merkezine doğru ilerlediler. Burası taştan bir meydandı. Bu sırada Dük atıyla birlikte onu karşılamaya geldi. Etrafında bir düzine adam vardı. Onlarla birlikte en güzel kıyafetlerini giymiş düzinelerce kadın vardı. Erec'in önünde durup, bakışlarını üzerlerine çekmeye çalışıyorlardı. Hepsi birbirinden güzeldi. Erec

olanlara inanmakta zorlanıyordu. Bütün bu ilgi, hem de sırf onun için! Kendini çok ünlü biri gibi hissetti.

Dük ona daha da yakınlaşınca Erec onu hatırladı; kraliyet ailesinin düzenlediği bir gecede, Kral'ın Sarayı'nda tanışmışlardı. Uzun ve zayıf bir adamdı. Dik bir duruşu, cesur bir bakışı vardı. Onun yanında Gümüşler üyesi bir silah arkadaşı vardı ve Erec bunu gördüğüne sevindi. Yan yana pek çok kez çarpışmışlardı; aynı sene Lejyon'a girmişlerdi ve onu görünce eski anıları aklına geldi. Pek çok kez beraber belaya bulaşmışlardı. Brandt. Sıcak, yeşil gözleri ve sarı sakalıyla Brandt tıpkı yıllar önce Erec'in onu son gördüğü gibiydi.

Dükle beraber atından inen Brandt'in de yüzü aydınlandı ve gülümsedi. Erec de atından indi ve Brandt ona doğru koşmaya başladı.

"Erec, seni gidi annesi kaşar!" diye bağırdı Brandt kahkaha atarak. "Seni Kral'ın Sarayı'ndan bir adım bile ötede göreceğimi düşünmezdim!"

Brandt Erec'e içten bir şekilde sarıldı.

"Ben de seni göreceğimi düşünmezdim eski dostum."

"Burada olmanızdan çok memnunuz!" dedi Dük. Önkolunu tutarak dostça bir şekilde konuşuyordu. "Son görüşmemizden bu yana uzun yıllar geçti. Hoş geldin. Burada olman aynı burada Kral'ın bizzat kendisinin olması gibi bir şey!"

"MUHAFIZLAR!" diye dönüp bağırdı Dük.

Bir kaç muhafız öne çıktı.

"Ziyafet salonunu hazırlayın! Bu akşam kardeşimiz Erec şerefine bir ziyafet veriyoruz!"

"Oley!" diye sevinçli bir koro şeklinde bağırdı kalabalık.

"Peki seni buraya hangi rüzgar attı?" diye sordu Brandt. "Seni buraya Kral mı gönderdi?"

"Hayır. Ben... bu sefer kişisel bir iş üstündeyim."

Brandt kaşlarını kaldırdı ve onu süzdü; sonra tekrar yüzü aydınlandı.

"Sakın," dedi Brandt. "Seni puşt! Seçim Yılın gelmiş! Kimseyi seçmedin, değil mi? Seni gidi orospu çocuğu! Biliyordum! Seçmeyeceğini biliyordum! Hep kadınlardan çok kılıçlarla ilgiliydin. Neyi beklediğini anlamıyordum. Kral'ın Sarayı'ndaki kadınların yarısı kendileri senin ayaklarına attılar."

Erec güldü.

"Ben de neyi beklediğimi bilmiyorum dostum. Ama haklısın, ve işte buradayım. Turnuvanıza katılabileceğimi düşündüm."

"Oooo!" diye bağırdı ikisi de.

"Sen de mi çarpışacaksın?" diye sordu Dük. "Bu durumda oyunlarımız çoktan bitmiş sayılır! Seni kim alt edebilir ki?"

"Ben onu gayet güzel benzetebilirim!" diye bağırdı Brandt. "Hatta hatırladığım son şey seni Lejyon'un bahçesinde dövdüğümdü."

Erec güldü.

"Öyle miymiş?" diye sordu Erec.

"Evet, on yaşındaydık. Ve en ufak bir şansın yoktu!" diye bağırdı Brandt.

Erec güldü.

"Seni o zamandan beri alt edemedim ama yani kimse edemedi ki. Bu yüzden kendimi kötü hissetmiyorum. Ama şimdi elimde ikinci bir şans var, değil mi? diye sordu Brandt gülerek.

Brandt kolunu Erec'in sırtına attı ve dönüp onu kalabalığın içinden geçirerek kaleye doğru götürmeye başladı. Dük ve adamları arkalarından takip ediyorlardı.

"Çekilin yoldan sizi gidi hödükler!" diye bağırdı Brandt gülerek. "Burada Gümüşler'in gerçek bir üyesi var!"

Erec güldü. Eski dostunu tekrar görmek çok güzeldi.

"Sen daha iyi dövüşüyor olabilirsin ama hala senden çok içiyorum!" dedi yürürlerken Brandt.

"Bakalım öyle miymiş," dedi Erec.

"Yarışmamıza senin katılıyor olman büyük olay olacak," dedi Dük. "Özellikle de bayanlar için. Her biri sana bakıyor. Sonuçta bir koca bulmak için Halka'nın her köşesinden buraya geldiler ve sen de en iyi koca adayısın!"

"Akşamki ziyafette," dedi Brandt, "onları yakından görme fırsatın olacak. Hepsi orada olacak. Seçim yapabilirsin. Umarım bu akşam içlerinden birini seçersin! Evet, bu oyunlarımızı çok, çok daha ilginç hale getirir!"

Yeni rakiplerini görmek isteyen şövalyeler ve düzinelerce kadının oluşturduğu kalabalığın içinden geçerlerken Erec eski arkadaşının yanında olduğu için kendini mutlu hissediyordu ve gerçekten hoş gelmiş gibi. Bütün gününü yolda geçirdiği için bu akşamki şenlik için sabırsızlanıyordu. Aynı zamanda üzerinde baskı hissediyordu: Bu akşam bir gelin seçmeye hazır olduğunu düşünmüyordu.

Ama birbirinden güzel kadınların yanından geçtikçe bu gecenin her şeyi değiştireceğini düşünmeden edemiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey günün erken saatlerinde tavernada barın önünde oturuyordu. İçki çoktan etkisini göstermeye başlamıştı. Bu, hayatının en kötü haftasıydı, tabi hatırlayabildiği kadarıyla. Önce babası ölmüştü, cenazesi kalkmıştı; sonra kardeşi Gareth'in taç takma seremonisi vardı. Bir içkiye ihtiyaç duyuyordu. Sonuçta nefret ettiği bir kardeşe kadeh kaldırmaktan başka ne yapabilirdi? Hayatı boyunca ondan nefret etmiş ve onaylamamış bir babaya elveda demenin daha iyi bir yolu var mıydı?

Godfrey'in iki yanında içki arkadaşları oturuyordu. Uzun, ince yapılı bir adam olan, orta yaşlarda, çılgın bir kızıl sakala sahip Akorth ve ince, yaşlı, içkiden dolayı sesi çatallanmış yüzü fazla yaşlanmış olan Fulton. Otururken içerlerken Godfrey'in kendi umutsuzluk hissi onu şaşırttı. Babasının öldüğü günün hep sevinç günü, omuzlarından yükün kalktığı, baskıcının

gittiği, özgürce içebileceği, dilediğince yaşayabileceği bir gün olacağını zannetmişti. Bir açıdan öyleydi. Biraz rahatlamış, özgür hissediyordu. Artık etrafında hoşnutsuzluk belirtecek bir babası yoktu. Hayatını dilediği gibi yaşama konusunda kendini daha özgür hissetti. Suçlanacağına dair korkmadan içki içebilirdi.

Ama aynı zamanda, buna kendi de şaşırıyordu, vicdan azabı çekiyordu. İçinde, derinlerde, onun bile fark etmediği ve bastırdığı bir şey olmalıydı, çünkü şimdi şişiyordu. Buna inanmakta zorlanıyordu ama babasının öldüğüne üzülen bir yanı olduğunu kabul etmeliydi. Bir yanı onun hala yaşıyor olmasını ve her şeyden çok onun onayını almayı diliyordu. Bir an için bile olsa babasının onu olduğu gibi kabul etmesin, hem de hiç benzemeseler bile...

Garip bir şekilde Godfrey kendini özgür de hissetmiyordu. Babasının öldüğü gün hep arkadaşlarıyla beraber tavernaya kapanıp daha çok içmek için özgür olacağını hissetmişti. Ama şimdi ölmüştü ve garip bir şekilde Godfrey artık içmek istemiyordu. İçinde daha önce hiç duyumsamadığı bir şey vardı, çıkıp bir şey yapma isteği. Sorumlu bir şekilde bir şeyler yapmak ama ne yapacağını bilmiyordu. Garipti ama babasının yerinde olmanın nasıl bir şey olacağını düşünen bir yanı vardı.

"Bir tane daha!" diye bağırdı Akorth barmene. Üstünde köpüğü duran üç fıçı bira daha geldi ve bir tanesi Godfrey'in önüne kondu.

Godfrey içkiyi ağzına götürdü ve hepsini tek dikişte içti.

İçki başına hücum etti. Etrafına baktı ve oradaki tek kişilerin onlar olduğunu fark etti, ve sabah olduğunu düşününce buna şaşırmadı. Bu günün şimdiden bitmesini istiyordu.

Godfrey başını eğip babasının cenazesinden kalan ayakkabılarındaki toprağa baktı. İçinde tekrar üzüntü alevlendi. Babasının toprağa verilişi gözünün önünden gitmiyordu. Bu ona kendi ölümlülüğünü, hayatını nasıl geçirdiğini ve geri kalanını nasıl geçireceğini düşündürüyordu. Hepsinden çok, hayatını nasıl boşa harcamış olduğunu düşündürüyordu. Gençti, daha 18 yaşındaydı ama bir yanı artık çok geç olduğunu söylüyordu. Kimsen osun. Gerçekten böyle miydi? Yoksa hayatını düzene koyması için hala umut var mıydı? Babasının hep istediği oğul olmak için?

"Sence benim için çok mu geç?" diye sordu Akorth'a fıçısını koyarken ona doğru dönerek. Akorth bir eliyle bir fıçıyı içmiş, diğer eliyle yenisini ağzına götürüyordu. Sonunda onu da bitirdi ve sesli bir şekilde geğirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Düzgün bir vatandaş olmak için. Bir savaşçı. Ya da olmaya değecek herhangi bir şey. İsteseydim. Bu çizgide bir şey."

"Yani sorumluluk alıp hayatınla ilgili uğraşmaya değer bir şey yapmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Yani onlar gibi olmaktan mı bahsediyorsun?" diye araya girdi Fulton.

"Evet," dedi Godfrey. "İsteseydim. Sence çok mu geç?"

Akorth o kadar sesli güldü ki bar da onunla beraber sallandı.

"Olanlar seni etkiledi değil mi evlat?" diye böğürdü Akorth. "Böyle konuştuğunu duymak beni korkutuyor. Neden onlardan biri olmak isteyesin ki? Bundan daha sıkıcı bir şey olamazdı herhalde."

"Burada bizimle güzel yaşıyorsun," dedi Fulton. "Önümüzde koskocaman hayatımız var. Neden zamanını içerek harcayabilecekken sorumluluk almakla uğraşasın ki?"

Fulton kendi esprisine kahkahalarla güldü ve Akorth da ona katıldı.

Godfrey tekrar önüne dönüp içkisına baktı. Haklı olabileceklerini düşündü. İçinden bir ses onlarla aynı fikirdeydi: Sonuçta bu yolu seçmişti, varlığını bu şekilde mantıklı kılmışı. Ama içinden yeni bir sesin başka bir şey olup olmadığını merak ettiğini inkar edemiyordu. Belki de bunlardan bıkmıştı.

İçinde en çok da kızgınlık vardı. Ve garip bir şekilde, intikam isteği. Sadece babasına karşı da değil, babasının katiline karşı da. Belki de bu sadece anlama isteğiydi. Babasını kimin öldürdüğünü bilmek istiyordu buna ihtiyacı vardı. Babasını kim öldürmek istemiş olabilirdi? Neden? Muhafızları nasıl aşmışlardı! Nasıl yakalanmamışlardı?

Godfrey onu öldürmek isteme ihtimali olan herkesi kafasında canlandırmaya çalıştı. Bir sebepten, sürekli kardeşini düşünüyordu. Gareth. Aniden ayrıldığı buluşmalarını düşünüyordu, babasının yerine geçecek kişiyi açıkladığı, kardeşleriyle buluşmalarını. Duyduğuna göre o çıkıktan sonra babası Gwendolyn'i seçmişti. Bu büyük ihtimalle babasının hayatı boyunca verdiği en bilgece karardı ve Godfrey'in ona saygı duyduğu tek konu. Godfrey Gareth'ten tiksiniyordu: Kötü, komplocu, sinsi biriydi. Onu krallıktan men etmek babasının yaptığı en bilgece şeydi. Yine de bak ne durumdalardı. Gareth taç giymişti.

Bir şey Godfrey'in yakasını bırakmıyordu, Gareth hakkında düşünmeye devam ediyordu. Gareth'in gözlerinde nefret vardı, çocukluktan beri böyleydi. Babasının ölümüyle Gareth'in bir bağı olup olamayacağını düşündü. İçinden bir ses bundan emindi. Neden bilmiyordu. Ve onu, sarhoş Godfrey'i kimsenin ciddiye almayacağını biliyordu.

Yine de cevabı bulmak istiyordu. Belki de boşa harcadığı hayatı için babasından özür dileme amaçlı... Hayattayken babasının onayını alamıyorsa, belki de ölüyken bunu yapabilirdi.

Godfrey başını ovup düşünmeye çalışıyordu. Bir şeyin dibine inmeye çalışıyordu. Bilincinin karanlık köşelerinde bir şeyler dolaşıyordu. Bir mesaj sürekli olarak başının etini yiyordu. Bu bir görüntüydü, belki de bir anı: Ama tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordu. Yine de önemli bir şey olduğunu biliyordu.

Orada oturup beynini altüst ederken birden hatırladı. Geçen gün. Ormanda. Gareth'i görmüştü. Firth ile. Yürüyorlardı. Bunun garip olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Ve nerede olduklarını ya da nereye gittiklerine cevap veremediklerini hatırladı.

Birden heyecanla ayağa kalktı. Akorth'a döndü.

"Geçen gün ormanı hatırlıyor musun? Kardeşim Gareth'i?"

Akorth kaşlarını kaldırdı. Belli ki sarhoşluğuna rağmen bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu.

"Şu sevgilisiyle yürüdüğünü hatırlıyorum!" diye dalga geçti Akorth.

"El ele!" diye lafa girdi Akorth ve kahkaha attı.

Godfrey'in espriye zamanı yoktu. Konsantre olmaya çalıştı.

"Ama nereden geldiklerini hatırlıyor musun?"

"Nereden?" diye sordu Akorth. Aklı karışmıştı.

"Sen sordun ama cevap vermediler," dedi Fulton.

Gareth'in aklında bir fikir beliriyordu.

"Garip değil mi? İkisi orada, alakasız bir yerde yürüyorlardı. Üstünde ne olduğunu hatırlıyor musun? Sıcak bir yaz gününde bir pelerin ve kukuleta. Sanki bir yere gidiyormuş gibi hızlı adımlar? Yoksa bir yerden mi geliyorlardı?"

Godfrey konuştukça kendini daha da ikna ediyordu.

Akorth anlamaz bir şekilde ona bakıyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Çünkü benden anlamamı bekliyorsan çok yanlış işler peşindesin pampiş. Sana sadece bir şeyin dibine inmek istiyorsan, bir bira daha içmeni söyleyebilirim!" diye bağırdı ve bağırarak güldü.

"Bence bir yere gidiyordu," diye ekledi Godfrey. Sesli düşünüyordu. "Bence ikisi de bir yere gidiyorlardı. Ve niyetleri kötüydü."

Döndü ve arkadaşlarına baktı.

"Ve bence bunun babamın ölümüyle ilgisi var."

Akorth ve Fulton sonunda durup ona baktılar. Gülümsemeleri suratlarından silinmişti.

"Büyük bir sıçrayış," dedi Akorth.

"Kardeşini ve sevgilisini Kral'ı öldürmekle mi suçluyorsun?" diye sordu Fulton.

Barmen de durdu, onlara döndü ve baktı.

Godfrey oturmuş düşünüyordu. Heyecanlanmıştı. Bir görev hissiyle dolmuştu. Bu alışık olmadığı bir histi.

"Tam olarak bunu söylüyorum," dedi sonunda.

"Bunlar tehlikeli muhabbetler," diye uyardı barmen. "Kardeşin şu an kral. Birisi bunu dediğini duyarsa hapsi boylayabilirsin."

"Kral benim babam," diye düzeltti Godfrey. Sesi demirdendi ve içine yeni bir güç dolduğunu hissetti. "Kardeşim Gareth sadece başına bir taç taktı. O bir kral değil. O da benim gibi sadece bir prens. Ve o konuda bile çok başarılı değil."

Barmen yavaşça başını sallayıp kafasını çevirdi.

"Nereye gidiyorlardı? Orada, o ormanda ne var?" diye sordu Godfrey Akorth'a birden bileğini yakalayarak.

"Sakin ol pampiş, sinirlenmenin gereği yok-"

"Ne var dedim?" diye ciddi bir şekilde bağırdı Godfrey.

Akorth daha önce hiç görmediği bu bakışı görünce şok oldu. Belki de saygısı da uyanmıştı.

"Ne oldu sana? Sana verecek cevabım yok. Bilmiyorum."

"Bir dakika, orada bir şey hakikaten var," dedi Fulton.

Godfrey dönüp ona baktı.

"Tam olarak orada değil ama yakınlarda. Blackwood. Bir kaç kilometre ötede. Orada bir cadının kulübesi olduğuna dair söylentiler var."

"Bir cadı kulübesi mi?" diye tekrarladı Godfrey yavaşça. Düşünce ona mızrak gibi saplanmıştı.

"Evet. Söylenti böyle. Sence oraya mı gidiyorlardı?"

Godfrey sendeleyerek ve devirerek taburesinden kalktı ve odanın diğer tarafına koştu. Arkadaşları da kalkıp peşinden gittiler.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Akorth. "Aklını mı kaçırdın?"

Godfrey kapıyı çarparak açtı ve suratına sert sabah ışığı vurdu. Kendisini uzun zamandır hissetmediği kadar canlı hissetti. Durdu, döndü ve son bir kez birahanenin içine baktı.

"Babamın katilini bulacağım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Steffen, efendisinin kırbacı önünde korkudan sinmişti. Kırbaç sırtına indi. En sert darbeden kendini korumak için ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Sana bölmeyi boşalınca götürmeni söylemiştim! Yol açtığın şu pisliğe bak!" diye bağırdı efendisi.

Steffen bağırılmaktan nefret ediyordu. Sırtında kamburla doğmuştu, olduğundan yaşlı görünüyordu ve çocukluğundan beri kendisine bağırılıyordu. Kardeşleri, arkadaşları, kimseyle uyum sağlayamamıştı. Ebeveynleri o yokmuş gibi davranmaya çalışmışlardı ve yeterince büyüyünce onu evden atmak için iyi bir sebep buldular. Onları utandırıyordu.

O zamandan beri Steffen zor ve yalnız bir hayat yaşamış, kendini kollamak zorunda kalmıştı. Değişik işlerde senelerce çalıştıktan, gerektiğinde sokakta dilendikten sonra sonunda

kralın kalesinin dibinde bir iş bulmuştu. Başka hizmetçilerle birlikte üstteki odaların lazımlıkları odasında çalışıyordu. Yıllardır görevi koca demir oda çanağının dolmasını beklemek ve sonra bunu başka bir hizmetçinin yardımıyla taşımaktı. Kalenin arka kapısından çıkarıp, düzlüğü geçip nehre boşaltıyorlardı.

Yıllar içinde işini iyi yapmayı öğrenmişti. Duruşu buraya gelmeden zaten bozuktu, yani çanağın ağırlığı sırtını daha fazla etkileyemezdi. Tabi atığın kokusu dayanılmazdı ama zaman içinde bunu duymamayı öğrenmişti. Aklına başka yerlere gitmeyi, rüyalara dalmayı, başka dünyalar hayal etmeyi ve burası dışında herhangi bir yerde olduğunu düşünmeyi öğretmişti. Steffen'ın yetenekli olduğu konulardan biri hayal gücüydü ve onu başka bir boyuta götürmek için çok fazla şeye ihtiyaç yoktu. Diğer bir yeteneği gözlem gücüydü. Herkes onu küçümsüyordu ama o her şeyi görüyor, her şeyi duyuyordu ve hepsini bir sünger gibi emiyordu. İnsanların zannettiğinden çok daha hassas ve gözlemciydi.

Bu yüzden geçen gün aşağı bir hançer düştüğünde tek fark eden Steffen olmuştu. Suya çarptığı zaman insana ait bir şey değil, metal sesi duyduğunu hemen ayırt etmişti. Dibe çökerkenki her bir çınlamayı duymuştu ve hemen bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı. Bir şeyler farklıydı. Birisi aşağı atmaması gereken bir şey atmıştı. Kazara olmuş olabilirdi ama daha da olası seçenek kasten olmasıydı.

Steffen diğerlerinin bakmadığı bir an bekledi ve gizlice çanağa yaklaştı, burnunu tuttu, kolunu sıyırdı ve omzuna kadar kolunu daldırdı. Hançeri bulana kadar karıştırdı. Haklıydı: orada bir şey vardı. Uzundu ve metalden yapılmıştı. Tuttu ve çekti. Daha yüzeye çıkmadan hançer olduğunu anlamıştı. Çabucak etrafını sardı, kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına baktı ve gevşek bir tuğlanın ardına gizledi.

Etraf sakinleşince ve kimsenin o tarafa bakmadığından emin olunca gitti, gevşek tuğlayı çekti, hançeri çıkardı ve incelemeye başladı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bu düşük sınıflara ait bir şey olamazdı. Bu aristokratlara ait bir şeydi, bir sanat eseri. Çok değerli ve pahalı.

Meşale ışığına yaklaştırdığında üstünde lekeler olduğunu gördü. Çıkmayan lekeler. Kan lekesi olduğunu fark edince şok oldu. Hafızasını yoklayınca hançerin düştüğü gecenin Kral'ın öldürüldüğü geceyle aynı olduğunu hatırladı. Cinayet silahını elinde tutuyor olabileceğini düşününce elleri titredi.

"Ne kadar salaksın sen?" diye bağırdı efendisi. Onu bir kez daha kırbaçladı.

Steffen eğildi ve hançeri tekrar sarmaladı. Patronuna arkası dönüktü ve görmemiş olmasını diliyordu. Hançeri incelerken oda çanağını başıboş bırakmıştı ve dolayısıyla taşmıştı. Efendisinin bu kadar yakında olmasını beklemiyordu.

Steffen her gün olduğu gibi o sırada da dayağa katlandı. İyi ya da kötü iş çıkarması önemli değildi. Çenesini kilitledi ve bunun yakında bitmesini diledi.

"Eğer o kazan bir daha taşarsa seni kovdururum! Hayır, daha da kötüsü, seni zincirletip zindana attırırım. Seni eciş bücüş kambur! Sana neden katlandığımı bilmiyorum!"

Şişman, çiçek bozuğu derili ve tek gözü kısmen kapalı olan efendisi ona vurmaya devam etti. Genelde darbeler dururdu ama bu gece belli ki canı dayak atmak istiyordu ve darbeler gitgide daha da kötüleşiyordu. Bitmeyecekmiş gibiydi.

Sonunda Steffen koptu. Artık buna dayanamıyordu.

Steffen düşünmeden tepki verdi: Hançerin kabzasını tuttu, döndü ve efendisinin göğüs kafesine soktu.

Efendisinin gözleri pörtledi ve dehşete düşmüş bir halde nefes verdi. Durmuş, donmuş bir halde aşağı doğru bakıyordu.

Sonunda darbeler durmuştu.

Steffen şimdi öfkelenmişti. Yıllardır içinde birikmiş öfke yüzeye çıkıyordu.

Steffen yüzünü ekşitti, efendisinin boğazını tuttu ve tek eliyle sıktı. Diğer eliyle hançeri daha da derine soktu ve yavaşça yukarı doğru çekti. Kalbine gelene kadar durmadı. Eli ve bileği üzerine sıcak kan aktı.

Bunu yapacak cesareti bulduğuna inanamıyordu ve bunun tadını çıkarıyordu. Bu korkunç yaratık yıllardır ona kötü davranmış, dövmüştü. Sonunda intikamını almıştı. Onca yıl ve kötü davranıştan sonra.

"Beni dövmenin karşılığı bu," dedi Steffen. "Burada güce sahip tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Nasılmış lan?"

Efendisi zar zor nefes alıyordu ve sonunda bir çuval gibi yere yığıldı.

Öldü.

Steffen ona baktı. Kalbine hançer saplı bir şekilde gecenin bu saatinde burada yerde yatıyordu. Steffen etrafına baktı, kimsenin olmadığını görünce memnun oldu, hançeri çıkardı ve tekrar sarmaladı. Gizli yerine geri koydu. O hançerle ilgili bir şey vardı, kötü bir enerji. Onu kullanmaya sevk etmişti.

Durup efendisinin cesedine tekrar baktığında paniğe kapıldı. Ne yapmıştı? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordu.

Eğildi, efendisinin cesedini kaldırdı, omzuna aldı ve sonra eğilip oda kazanına attı. Ceset su sıçratarak çarptı ve pis su etrafa sıçradı. Neyse ki kazan derindi ve ceset dibe battı.

Bir dahaki nöbette Steffen depresif ve sarhoş arkadaşıyla kazanı taşıyacaktı. Arkadaşı hep kafasını çevirir, burnunu tutarak işini yapardı. Kazanda ne olduğunu anlamayacaktı. Nehre götürüp boşalttıklarında kazanın normalde olduğundan daha ağır olduğunu anlamayacaktı. Gece vakti cesedin yüzdüğünü bile görmeyecekti.

Steffen, cesedin cehennemin dibine gitmesini diledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gareth kocaman konsey odasındaki babasının tahtında oturuyordu. Bu ilk konsey toplantısıydı ve içten içe korkuyordu. Etrafında yarım daire masanın etrafında babasının 10 danışmanı oturuyordu. Hepsi de deneyimli ve yaşlı insanlardı ve ona endişe ve şüpheyle bakıyorlardı. Gareth kafasını toparlayamıyordu. Daha yeni yeni olayların gerçekliğini sindirmeye başlamıştı. Bu babasının tahtıydı. Babasının odası. Babasının işi. Ve hepsinden öte, babasının adamları. Her biri babasına sadıktı. Gareth babasını öldürmüş olabileceğinden şüpheleniyorlar mı diye düşündü. Sadece paranoyakça davrandığını söyleyerek kendini avuttu. Ama onlara bakarken gitgide daha fazla rahatsız oluyordu.

Aynı zamanda ilk kez hüküm sürmenin gerçek ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Bütün yükler, kararlar, sorumlulukları düşünüyordu. Kendisini çok hazırlıksız hissediyordu.

Hep kral olmayı hayal etmişti ama krallığı normal bir iş gibi yönetmek zorunda kalacağını düşünmemişti.

Konsey saatlerdir ona çeşitli meseleleri danışıyordu ama Gareth'in ne karar verileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Her yeni konunun sanki onu küçük düşürmek, bilgisizliğini yüzünü vurmak veya ona sitem etmek için açıldığını düşünmeye başlamıştı. Babası gibi bu krallığı yönetecek zeka, sezgi veya deneyimi olmadığını anlaması uzun sürmemişti. Bu kararları verme konusunda hiç yetkin değildi. Ve kararları verirken bile hepsinin kötü olduğunu biliyordu.

Her şeyden öte odaklanmakta zorlanıyordu. Babasının cinayetiyle ilgili soruşturma devam ediyordu. Ne zaman dönüp dolaşıp onu bulacaklarını merak ediyordu -ya da Firth'i, ki bu da neredeyse aynı şey demekti. Güvenli bir şekilde oturduğundan emin olmadan tahtta rahat edemezdi. Başka birisini suçlayıp suçu ona atmanın planını yapmaya karar verdi. Riskliydi, ama sonuçta babasını öldürmek de öyleydi.

"Efendim," dedi bir konsey üyesi. Suratlarındaki ifadeler gitgide daha endişeliymiş gibiydi. Bu konuşan babasının hazinedarı Owen'dı ve konuşurken masaya, uzun bir parşömene bakıyordu. Parşömeni açıyordu ama sanki yazılar bitmek bilmiyordu.

"Korkarım hazinemiz iflasın eşiğinde. Durum endişe verici. Babanızı bu konuda uyarmıştım ama hiç bir şey yapmadı. İnsanlara ve Lordlara yeni bir vergi koymak istemedi. Açıkçası, bir planı yoktu. Sanırım bir şekilde işlerin kendiliğinden

yoluna gireceğini düşünüyordu. Ama girmedi. Ordunun beslenmesi, silahların tamir edilmesi, demircilere para ödenmesi, atların bakılması ve beslenmesi gerekiyor. Ama işte hazinemiz neredeyse bomboş. Ne yapmamızı önerirsiniz Lordum?"

Gareth durup ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Hiç bir fikri yoktu.

"Sen ne önerirsin?" dedi Gareth.

Owen boğazını temizledi. Telaşlanmıştı. İlk defa bir kral onun fikrini soruyor gibiydi.

"Şey... Efendim... Ben... babanıza bir vergi koymayı önermiştim. Ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü."

"Evet öyle," diye söze girdi Earnan. "Yeni bir vergi koyarsanız insanlar ayaklanacaktır. Ve halkın gücü arkanızda değilse, hiç bir şeyiniz yok demektir."

Gareth döndü ve sağ tarafında, kendisinden çok da uzakta oturmayan genç çocuğa baktı. Beraber büyüdüğü, kendi yaşlarında arkadaşı Berel; askeri eğitimi olmayan bir aristokrattı ama en az Gareth kadar hırslı ve alaycıydı. Gareth burada gücü dengelemek ve kendi yaşında danışmanları olsun diye arkadaşlarından oluşan küçük bir danışman grubu getirmişti. Yeni bir nesil. Gareth'le birlikte gelmeleri hoş karşılanmamış, eski muhafızın sinirini bozmuştu.

"Peki sen ne düşünüyorsun Berel?" diye sordu.

Berel öne eğildi, bir kaşını kaldırdı ve nefes almadan, derin ve kendinden emin sesiyle şöyle konuşmaya başladı: "Vergi

koy. Üç kat vergi koy. İnsanlar yeni gücünün boyunduruğunu hissetsin. Senden korksunlar. Hükmetmenin tek yolu budur."

"Sen nereden bileceksin ki?" diye seslendi Aberthol Berel'e.

"Özür dilerim efendim ama bu kim?" dedi Brom kızgın bir şekilde. "Kral'ın Konseyi biziz. Ve hiç yeni konsey üyelerine izin vermedik."

"Konsey ben ne istersem onu yapar," diye çıkıştı Gareth. Kendisi yeni danışmanlarımdan birisidir. Berel. Ve fikrini sevdim. Üç kat vergi koyacağız. Kasalarımızı dolduracağız, hatta taşıracağız ve insanlar da bunun yükü altında ezilecek. Benim Kral olduğumu anlayacaklar. Ve korkulma meselesine gelince, babamdan korktuklarından bile daha çok korkacaklar."

Aberthol başını iki yana salladı.

"Efendim, böyle sert bir tepkiden bence sakının. Her şeyi ölçülü tutun. Böyle bir hamle aceleci olur. İnsanları kendinize yabancılaştıracaksınız."

"İnsanlarımı," diye tükürdü Gareth. "Benim insanlarım, ben ne istersem onu yapacaklar. Tartışma kapanmıştır. Başka ne mesele var?"

Konsey üyeleri endişeli bir biçimde birbirlerine baktılar.

Brom birden ayağa kalktı.

"Efendim, mazur görün ama tavsiyelerimize kulak asılmayan bir konseyin parçası olamam. Babanız için yıllardır bu konseyde oturdum ve şimdi ona hürmetimden size hizmet et-

mek için buradayım. Ama siz benim Kralım değilsiniz. Benim Kralım oydu. Ve asıl konsey üyelerine saygı gösterilmeyen ve hürmet edilmeyen bir konseyin parçası olamam. Bir krallığı yönetmek konusunda hiç bir şey bilmeyen bu gençleri siz getirdiniz. Bunun bir parçası olamam. İstifa ediyorum."

Brom sandalyesinden kalktı, gidip kapıyı açtı, çıktı ve arkasından kapadı. Çıkan ses odada yankılandı.

Gareth'in kalbi hızlı bir şekilde atmaya başladı. İskambil kartlarından kulenin çöktüğünü hissediyordu. Çok mu ileri gitmişti?

"Boş verin," dedi Gareth. "Ona ihtiyacımız yok. Askeri meseleler konusunda kendi danışmanımı getiririm."

"İhtiyacımız yok mu Lordum?" dedi Aberthol. "O bizim en iyi generalimiz ve babanızın da en iyi danışmanıydı."

"Babamın danışmanları benim danışmanım değiller," diye tehditkar bir biçimde cevap verdi Gareth. "Bu yeni bir çağ. Bu olanlardan memnun olmayan başka kimse var mı? Varsa, şimdi çıkabilir."

Diğerlerinin de çıkmasını bekliyor, kalbi güm güm atıyordu.

Şaşırdı. Kimse çıkmadı. Hepsi şoke olmuştu. Bu krallığı kendisinin yapmak için otoritesini sağlaması gerektiğini hissetti.

Gareth terliyordu ve saatlerdir süren bu toplantının bitmesini istiyordu.

"Başka bir şey var mı, yoksa bitirebilir miyiz?" diye sordu sert bir şekilde.

"Efendim, önemli bir mesele daha var," dedi Bradaigh. "Babanızın ölümünün haberi Halka'nın her köşesine yayıldı, dolayısıyla McCloudlar'a da. Casuslarımız, Yaban Topraklar'dan gelen bir grupla görüştüklerini bildirdiler. Söylentiye göre ya tek başlarına, ya da İmparatorluk'tan yardım alarak bize saldırmayı planlıyorlarmış. Onların Kanyon'un Doğu Geçişi'ni geçmelerine izin verebilirler. Askerlerimizi hareket halinde tutup Yüksek Topraklar'daki devriyelerimizi iki katına çıkarmayı öneriyorum."

Gareth ne yapacağını bilemiyordu. Askeri meseleler konusunda hiç bir zaman beceri sahibi olmamıştı ve McCloudlar'ın onları işgal edeceği düşüncesi onu çok korkutuyordu.

"McCloudlar İmparatorluk'un Kanyon'u geçmesine izin vermez," dedi. "Bu onların da zararına olur. Yine de, kız kardeşim onların Prensesi olmasına rağmen saldırabilirler. Belki de beklemeyip, önce biz saldırmalıyız."

"Ortada hiç bir şey yokken mi?" diye sordu Kelvin. "Topyekün savaş mı başlatacağız?"

Gareth olasılıkları değerlendirdi. Elini çenesine koymuş, bütün bunların ne zaman biteceğini düşünüyordu. Dışarıda olmak istiyordu; artık bu meseleleri düşünmek istemiyordu. Ve en önemli endişesini de aklından atmak istiyordu; babasının cinayetinin soruşturmasını.

"Ne yapılması gerektiğini düşüneceğim," dedi sertçe. "Bu sırada çok daha önemli bir mevzunun bahsini açmalıyım: Babamın öldürülmesi. Bana katilin bulunduğu söylendi."

"Ne?"

"Ne, Lordum?"

"Kim? Nasıl?"

Konsey üyeleri hep bir ağızdan bağrışıyorlardı. Hepsi şok olmuş ve sinirlenmişti.

Gareth içten içe gülümsedi, çünkü onları tam istediği hale getirmişti. Dönüp odanın kapıya yakın kısmında duran Firth'e başıyla işaret verdi. Firth ona doğru gelip avucundaki küçük şeyi verdi. Gareth diğerleri de görsün diye elini kaldırdı. Tahtında öne doğru eğilip küçük şişeyi gösterdi.

"Hanımördeği otu. Ziyafette babamı öldürmeye çalıştıklarında kullanılan zehrin aynısı. Görebildiğiniz gibi şişe neredeyse boş. Bu şişe o gece babamın odasında bulundu."

"Peki katil kim Lordum?" diye sordu Aberthol.

"Bunu söylemek bana acı veriyor," dedi Gareth yavaşça Üzgün numarası yapmaya çalışıyordu, "ama katil en büyük ağabeyim. Kral'ın ilk doğan çocuğu. Kendrick."

"Ne?"

"Rezalet."

"Olamaz!" diye bağırdılar

"Korkarım oldu," dedi Gareth. "Oldukça fazla kanıt topladık. Biz konuştuğumuz sırada onu tutuklamaları için gönderdiğim adamlar görevlerini yapıyorlar. Tutuklanacak ve babamı öldürmekten yargılanacak."

Konsey hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

"Ama Kendrick babanızın en sevdiği oğluydu!" diye bağırdı Duwayne. "Ve en sadığı."

"Bir yanlışlık olmalı," dedi Bradaigh.

"Ve kendi komiteniz hala mevzuyu araştırıyor!" diye bağırdı Kelvin.

"Soruşturmayı durdurun," dedi Gareth. "Sonuca vardık sonuçta."

"Taşlar yerine oturuyor," dedi Firth bir adım öne çıkarak. "Sebebi var. Kendrick ilk doğan çocuktu ama çiğnendi. İntikam hissiyle yanıp, tahtı kendisi almak istemiş olmalı."

Konsey üyeleri kuşkuyla ona, sonra dertli şekilde birbirlerine baktılar.

"Yanılıyorsun," dedi Aberthol. "Kendrick hırs sahibi birisi değil. O sadık bir savaşçı."

Konsey üyeleri birbirleriyle tartışırken Gareth onları izliyor, içten içe gülüyordu. İstediği tam da buydu: Akıllarına şüphe sokmak. Vizyonunu gerçekleştirmişti. Bir günah keçisi bulmuş, onu hapsederek kendisini korumuştu. Dava yapılmayacaktı. Krallığa işin hızlı ve kolayca halledildiğini söyleyecekti. Ve böylece tahta yönelik tehditlerin birinden daha kurtulmuş olacaktı.

Gareth arkasına yaslandı. Etrafında yayılan kaos hoşuna gidiyordu. Bunun, Kral olmanın ona uygun olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Kral olmak ona çok uygundu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Thor, Lejyon birliğiyle birlikte geniş, ve bitmek bilmeyen toprak bir yolda ilerliyordu. Yanında Krohn, Reese, O'Connor, Elden ve ikizler de vardı. Saatlerdir uygun adım ilerliyorlar, uzaktaki Kanyon'a ulaşmaya çalışıyorlardı. Bu, Tartuvian Denizi'ne yapacakları yolculuğun ilk ayağıydı. Thor, Gwen'le geçirdiği geceden sonra şafakta uyanmış, uyanır uyanmaz da kışlaya gitmişti; diğerleri daha yeni yeni uyanıyorlardı. Thor eşyalarını topladı, çuvalını, sapanını, silahlarını aldı ve diğerleriyle birlikte yola çıktı.

Thor bu yolculuğa çıktığına inanamıyordu. Önünde hayatının en zor geçecek yüz günü vardı; çocukluğu geride bırakacak, bir erkek olacaktı. Kalbi heyecandan güm güm atıyordu. Kendisi gibi diğerleri de heyecanlı olsa da, gerginlik de vardı. Bazıları şen şakrak yürürken, bazıları da sessizce, korkulu yüzlerle yol alıyorlardı. Thor kışlaya gittiğinde Yüzlük'e katıl-

maktan korkan bir kaç Lejyon üyesinin gece kaçtığını öğrenmişti. Arkadaşlarından hiç birinin kaçanlar arasında olmamasından memnundu.

Normalde Thor da endişeli olabilirdi ama aklında pek çok düşünce vardı. Gwendolyn. Onunla geçirdiği gece şimdi bir rüya gibiydi; yüzünü, sesini ve enerjisini aklından çıkaramıyordu. Sanki şu anda yanındaymış gibi hissediyordu. Hayatında geçirdiği en büyülü, en güzel gündü. Onu düşününce içi içine sığmıyordu; onun var olduğunu bilmek, Yüzlük'te ne olursa olsun her şeyin yola gireceğini hissettiriyordu. Beraber oldukları sürece yaşamak, hayatta kalmak ve dönmek için sebebi vardı. Sırf Gwen için her şeye katlanabilirdi.

Beraber babasını andıklarında Thor kendini daha önce hissetmediği kadar huzurlu ve sakin hissetmişti; onunla bir şeyler paylaşabilmek her şeyi daha katlanılır kılmış, ikisini yakınlaştırmıştı. Gözlerini kapatınca gözünün önüne Gwen'in onu götürdüğü göl geldi. Beyaz ve mavi suları, dünyadan izole halde olan o ada; gördüğü en büyülü yer orasıydı. Bütün gece boyunca Gwen kollarında yatarken yıldızlara baktığını hatırladı. Gwen bütün gece Thor'un kollarında uyumuştu. İkisi de kıyafetlerini çıkarmamışlar ama bütün gece öpüşmüşlerdi. Sonra Gwen ona iyice sokulup başını göğsüne koymuştu. İlk defa bir kız Thor'un kollarında uyumuştu. Gwen gece bir ara ağladığında, Thor babasını düşündüğünü anlamıştı.

Şafağın ilk ışığıyla uyanmıştı. İlk güneş yükselirken ufku hoş bir kızıl ışık kaplamıştı ve dünyada her şey yolundaymış gibi hissetmişti. Uyandığında Gwen kollarında uyuyordu. Kız göğsünde yatıyordu ve sıcaklığı baş döndürücüydü. Bu yaz sabahının sükunetinde hafif bir esinti vardı. Ağaçların dalları hışırdıyordu ve dünyadaki her şey mükemmelmiş gibi hissetmişti. Hayatında ilk defa rahatlık, aidiyet ve aşk hisleriyle uyanmıştı. Hayatında ilk defa birisi tarafından istenildiğini hissediyordu ve bunun onun için ne gibi bir anlama geldiğini kelimelerle ifade edemiyordu.

Thor, Lejyon üyeleri ayrılmadan onların yanında olması gerektiği için sabah aceleyle ve üzgünce ayrıldılar. Gwen usulca ağlıyor, göz yaşları yanaklarını ıslatıyordu. Thor'a sarıldı ve uzun bir süre böyle kaldılar.

"Bana tekrar söz ver," diye fısıldadı, "döneceğine dair."

"Söz veriyorum," dedi Thor.

Umut ve özlem dolu sabahın ilk ışıklarında Gwen'in ona yaşlı gözlerle baktığını hala hatırlıyordu. O bakış Thor'a güç veriyordu. Şimdi Lejyon'daki kardeşleriyle beraber bu yolda yürürken bile gözünün önüne onun gözleri geliyordu.

"Kanyon'u tekrar geçmeye can atmıyorum," dedi birisi.

Thor hülyalarından çıktı ve bir kaç adım ötesinde, endişeli bir şekilde etrafına bakan Elden'i gördü. İlerde köprüyü görebiliyorlardı. Kanyon'un Doğu Geçişi. Üzerinde yüzlerce asker sıralanmıştı.

"Ben de," dedi O'Connor.

"Bu sefer farklı olacak," dedi Reese. "Kalabalığız. Vahşi Topraklar'da kısa bir zaman geçirip gemilere bineceğiz. Okya-

nusa varmak için topraklarının derinliklerine girmek zorunda da değiliz."

"Yine de Kanyon'un ötesinde olacağız. Her şey olabilir," dedi Conval.

Herkes sustu. Thor, taşları ezen yüzlerce bot sesine, Krohn'un mırlamalarına, askerlerin zırh seslerine kulak verdi; atların kokusunu da buradan alabiliyordu, korkmuş askerlerin ter kokusunu da. Thor korkmuyordu, heyecanlıydı. Belki biraz da gergin. Ve kesinlikle Gwen'i özlüyordu.

"Düşünsenize, bir dahaki mevsim döndüğümüzde farklı insanlar olacağız," dedi O'Connor. "Hepimiz değişeceğiz."

"Dönersek," diye düzeltti onu Reese.

Thor etrafındaki çocuk ve adamlara baktı tekrar düşünmeye başladı. Hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktı. Etrafındaki dünyanın, her günün her anının sürekli değiştiğini hissetti; bir şeylere tutunmak çok zordu. Her şeyi olduğu gibi muhafaza etmek, dondurmak istiyordu ama bunu yapamayacağını da biliyordu.

Sonunda Kanyon'un Batı Geçişi üssüne ulaştılar. Onların grubu köprüye çıkmadan bir süre bekledi. Thor, yanındaki Lejyon üyelerinin merak ve korku dolu bakışlarını görebiliyordu. Kendisinin burayı ilk gördüğü zamanı düşünüp, nasıl hissettiğini hatırladı. Yanındakilerin nasıl hissediyor olabileceklerini biliyordu. Şimdi, ikinci kez bakarken bile içinde yine hayranlık ve korku uyandı: Köprü sonsuza dek uzanıyor gibiydi, ucu görünmüyordu ve altı dipsizdi. Köprüde Kral'ın yüzlerce askeri olmasına rağmen köprüye adım attıktan donra geri dönüş yok gibi hissediyordu.

Sessizce köprüye çıktılar. Thor her şeyin değişiyor olduğunu hissediyordu. Bu antrenman değildi; şu anda Halka'nın korumasından çıkıyorlardı. Artık Vahşi Topraklar'da gerçek savaşçılar olmak zorundalardı. Her an öldürülme riskleri vardı. Artık yaşam veya ölüm mücadelesi vereceklerdi.

Köprüden geçerlerken herkes birbirine daha da yaklaşmıştı ve Thor herkesin gergin bir şekilde ellerini kılıçlarına doğru götürdüğünü gördü. Herkes tedirgindi. Her yönden rüzgar esiyordu ve köprünün altına bakanlar hemen çekiliyorlardı. Thor da kendini tutamayıp baktı, ve bakmamış olmayı dilemesi bir an aldı: Sonu pusla biten bir gayp. Yutkundu ve burasının nasıl bir güce sahip olduğunu düşündü. Krohn da Thor'a sokuldu ve bileklerine yakın ilerlemeye başladı.

İlerliyorlardı, ama köprü bitmek bilmiyor gibiydi.

Thor gökte bir çığlık duyunca kafasını kaldırdı ve üstlerinde Ephistopheles'in daireler çizdiğini gördü. Giderek alçaldı, alçaldı ve Thor'a doğru dalış yaptı. Thor giysisinin kolunu indirip kolunu kaldırdı. Ama bunun yerine ona doğru gelmeye devam ediyordu ve pençesinde bir şey var gibiydi. Bir parşömen. Iyice yaklaşınca pençesini açıp parşömeni bıraktı; parşömen havada salınıp Thor'un ayağının dibine düştü. Ephistopheles tekrar bir çığlık attı, kanatlarını çırptı ve uzaklaştı.

Krohn parşömeni aldı ve ağzıyla Thor'a getirdi. Thor meraklanmıştı. Parşömeni aldı.

"O ne?" diye sordu Reese.

"Bir mesajdır belki?" dedi O'Connor.

Thor parşömeni yavaşça açtı. Kimse görmesin diye kendine oldukça yakın tutuyordu. Belli ki sadece ona gönderilmiş bir mesajdı. Daha parşömen tamamen açılmadan el yazısını tanıdı ve kimden olduğunu anladı. Parşömeni kendine daha da yaklaştırdı. Gwen'den geliyordu.

Bir yandan yürürken, bir yandan da titrek ellerle okudu:

Uzun süre görüşemeyeceğiz, belki de hiç. Bunun bana nasıl hissettirdiğini anlatamam. Nereye gidersen git, yolculuklarında ben de seninleyim. Kalbimin senin olduğunu unutma, ve dikkat et. Beni düşün. Ve bana dön.

Sevgilerimle,

Gwendolyn

"Neymiş?" diye sordu Elden.

"Ne mesajıymış?" diye dürttü Thor'u Conval.

Thor parşömeni katladı ve cebine koydu. Diğerlerinin bilmesini istemiyordu.

"Kız kardeşimden mi?" diye sordu Reese usulca.

Thor diğerlerinin ona bakmadığını görünce başıyla onayladı.

Reese de başını salladı ve sonra başını yola çevirdi.

"Sana aşık, dostum. Umarım ona iyi davranırsın, çünkü kırılgandır, ve ona çok değer veriyorum."

Mesajı aklında tekrar okurken Thor'un kalp atışları daha da hızlandı. Bu garipti çünkü zaten onu düşünüyordu ve ondan bir mesaj almak, düşüncelerinin gerçeğe dönüşmesini gösteriyor gibiydi. Onu anlatamayacağı kadar çok seviyor, artık tutunabileceği güçlü bir şey olduğunu hissediyordu.

Köprüden inip Kanyon'un ucundaki toprağa adım attıklarında Thor ne kadar zaman geçmiş olduğunu kestiremedi. Ama Halka'nın ve enerji kalkanının dışında olduklarını hissetmişti. Birden korumasız olduklarını düşündü.

Diğerleri de bunu hissetmiş olmalılardı zira hepsinin gerginçe ellerini kılıçlarına yakın tutup etraflarını temkinlice taradıklarını gördü. Derin, kara ormana tek sıra halinde girerlerken ormandan garip hayvan sesleri geliyordu.

Kolk öne çıkıp gruba döndü.

"Kılıçlarınız çekili olsun ve bir grup halinde beraber kalın. Bu ormandan tek sıra halinde geçeceğiz. Adamlarımızın koruduğu gemiler bizi bekliyor ve kalkmaya hazırlar. İmparatorluk'un ordusunun kampı bize ilişemeyecek kadar uzakta. Ama serbestçe dolanan saldırganlar olabilir. Tetikte olun."

Saatler geçiyor, yol daralıp gök kararıyordu. Kara ormanın

dolambaçlı yollarından geçiyor, gittikçe ormanın derinliklerine giriyorlardı. Etraflarında yabancı hayvanlar ses çıkartmaya devam ediyordu ve Thor sürekli tetikteydi. Arada sırada dallardan hışırtılar geliyordu ve bir kaç kez o ve kardeşleri korkuyla zıplamışlardı ama hiç saldırı olmadı.

Zaman daha da ilerledi ve orman sonunda bitti: Thor, büyük bir rahatlama hissetti. Önlerinde Tartuvian Denizi'nin kükreyen dalgaları vardı. Daha yolları olmasına rağmen dalga seslerini olduğu yerden duyabiliyor, havadaki değişimi hissedebiliyordu. Denizle aralarında büyük bir açık arazi vardı ve etrafta düşman görünmüyordu.

Yelkenleri rüzgarda sallanan koca bir ahşap gemi onları bekliyordu. Etrafında Kral'ın Muhafızları duruyordu.

"Başardık!" dedi O'Connor.

"Hayır," dedi Elden. "Sadece gemilere geldik. Daha okyanusu geçeceğiz, ki o çok daha fena."

"Duyduğuma göre adaya gitmek bayağı sürüyormuş," dedi Conval. "Tartuvian'ın dalgaları çok güçlü, havası berbatmış ve denizde canavarlar ve düşman gemiler varmış. Yolculuğumuz daha başlamadı bile."

Thor, ufukta mağrur bir şekilde duran gemilere baktı. İkinci güneş bulutların arkasından çıkınca beyaz yelkenleri güneşi yansıtmaya başladı ve Thor heyecanlandığını hissetti. Halka çoktan arkalarında kalmıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Erec, Dük'ün yüzlerce misafirinin olduğu büyük şölen salonunda şeref masasında oturuyordu. Gelişinin böyle büyük bir tantanaya sebebiyet vermesini beklemiyordu, ve ilgiden biraz rahatsız olmuştu. Krallıkta, özellikle Kral'la yakın olduğu için önemli bir kişilik olduğunu biliyordu ama buna rağmen Dük'ün önüne kırmızı halılar sermesini beklemiyordu. Erec'in gelişinin ikinci günüydü ve ziyafet devam ediyordu. Turnuva zamanı da yaklaşıyordu. Erec iyi şarap ve yemeğe doymuştu. Yakın zamanda savaşa girmezse becerilerinin köreleceğini düşünüyordu.

Erec arkasındaki mindere yaslanıp etrafa baktı. Halka'nın türlü köşelerinden gelmiş şövalyeler farklı renkte elbiseler giymişler, farklı aksanlarla konuşuyorlar ve farklı adaplara göre davranıyorlardı. Hepsi oldukça çetin savaşçılara benziyorlardı. Dük, Erec'in hepsini yeneceğini düşünse de Erec

kimseyi küçümsemiyordu. Bu da eğitiminin bir parçasıydı. Hizmetçiler kupasına şarap doldurdular ve küçük bir yudum aldı. Turnuva ertesi gündü ve zinde olmak istiyordu. Sonuçta hareketleri ve performansı, Kral'ı temsil ediyor gibiydi. Ve bunu çok ciddiye alıyordu.

Burada bir gelin bulup bulamayacağı konusu ise tamamen başka bir meseleydi. Bunu düşününce gülümsedi. Son iki gündür neredeyse krallıktaki bütün güzel kadınlarla tanıştırılmıştı. Etrafına bakınca her yerde güzel kadınlar olduğunu gördü ve çoğunun ona baktığını fark etti. Ayrıca kadınların ilgisini çekmek isteyen diğer erkekler de onu kıskanıyor gibiydi. Ama Erec ne kıskançlıkla ne rekabetle ilgileniyordu. Hepsiyle tanışmış ve hepsinden etkilenmişti. Her biri diğerinden daha güzel, daha iyi huylu ve daha güzel giyimliydi. Hepsiyle tanışmış olmaktan şeref duyuyordu ama uzun zaman önce gelinini içgüdüsüne güvenerek seçmeye karar vermişti. Ve bir sebepten, hiç biriyle tanıştığında doğru kadın olduğunu hissetmemişti. Seçici gibi görünmek istemiyordu. Bütün kadınların biri için doğru kadın olduğundan emindi ama kendisi için değil.

"Halka'nın Güney Adaları Bölgesi'nden Erec, seni Aşağı Diyarlar'ın İkinci Bölgesi'nden Dessbar'la tanıştırabilir miyim?" dedi Dük Erec'e. Dönüp baktı ve güzel kadının selamladı. Bu merasim hiç bitmiyor gibiydi. Bu kadın da çok güzeldi. Baştan aşağı beyaz ipek bir giysi giyen kadın zarif bir şekilde gülümseyip hafifçe eğilerek selam verdi.

"Memnun oldum Lordum."

"Ben de memnun oldum," dedi Erec ve ayağa kalkarak elini öptü.

"Dessbar Zümrüt Ovası'ndan geliyor. Kendisi Doğulu soylu bir aileye mensup. Annesi Kraliçe'nin üçüncü dereceden kuzeni. Bence iyi bir eş olur," dedi Dük.

"İyi bir aileye mensup olduğunu görebiliyorum," dedi Erec. "Sizinle tanışmaktan çok memnun oldum."

Elini tekrar öptü ve oturdu. Kadın biraz bozulmuşa benziyordu; sanki biraz daha konuşmak istiyor gibiydi. Dük de bozulmuştu.

Ama Erec hissetmesi gereken şey her neyse onu yine hissetmemişti. Ve eş bulmaya, savaşa baktığı gibi bakıyordu; tam odaklanma ve yoğunluk.

Ziyafet devam ediyordu ve gece olmuştu. Erec, eski arkadaşı Brandt'in yanında oturmaktan memnundu. Neredeyse bütün gece savaş anılarını yad etmişlerdi ve insanlar dağılmaya başladıktan sonra bile devam ediyorlardı.

"Şu tepeyi hatırlıyor musun?" diye sordu Brandt. "Hani dördümüz devriyedeydik? McCloudlar'ın bölüğüne karşı?"

Erec başıyla onayladı. "Hem de çok iyi."

"Harbi diyorum, sen olmasaydın kesin ölürdüm."

Erec başını iki yana salladı. "Şansım yaver gitti."

"Şansla alakası yok," dedi Brandt. "Sen bütün krallıktaki en iyi şövalyesin."

"Doğru," dedi Dük de. O da diğer yanında oturuyordu. "Yarın karşına çıkacak şövalyelere yazık."

"Ben o kadar da emin değilim," dedi Erec tevazuyla. "Burada oldukça fazla savaşçı var."

"Doğru, var," dedi Dük. "Halka'nın her köşesinden geldiler. Görünüşe göre dünyadaki her erkek aynı şeyi istiyor: İyi bir kadın. Neden kim bilir? Evlendikten sonra bu sefer de kurtulmak için sabırsızlanmaya başlıyoruz."

Bütün adamlar güldüler.

"Yarın güzel karşılaşmalar olacak," dedi Dük. "Ama senin kazanacağından eminim."

"Tek sorun," dedi Brandt, "kazanan bir eş seçmek durumunda. Ben seni azıcık tanıyorsam söyleyebilirim ki kimseyi seçmeyebilirsin ve buradaki bütün kadınları gücendirirsin!"

Erec başını iki yana salladı.

"Kimseyi gücendirmek istemiyorum," dedi. "Sadece... sadece daha aradığım kişiyi bulamadım."

"Buradaki tek bir kadının bile sana uygun olmadığını mı söylüyorsun?"Diye sordu Dük, şaşırmıştı. "Diyarın en güzel kadınlarıyla tanıştın. Onlar uğruna çoğu adam ölür ki yarın büyük ihtimalle ölecekler de."

"Kimseyi gücendirmek istemiyorum Lordum," dedi Erec.

"Kendimi kimseden üstün görmüyorum, hatta eminim diğer adamlar bu kadınlara benden daha çok layıktırlar. Ama... onu görünce, eşimi görünce tanıyacağımı hissediyorum. Aceleci davranmak istemiyorum."

"Aceleci mi?" diye bağırdı Brandt. "25 yıl bekledin, daha ne kadar zaman istiyorsun?"

Kahkahalarla güldüler.

"Seçimini yap işte," dedi Brandt. "Gelinini seç ve bizim gibi sefil hayatına buyur. Sonuçta sefiller arkadaş canlısıdır! Ve krallığımıza da çocuk lazım!"

Grup tekrar güldü ve Erec konuşmadan utanıp başını çevirdiğinde kalakaldı. Odanın diğer ucunda gördüğü, uzun sarı saçlı, büyük çağla yeşili gözlere sahip yaklaşık 18 yaşlarında bir hizmetçi kız gördü. Basit bir hizmetçi kıyafeti giyiyordu, neredeyse paçavra denebilirdi. Masadan masaya gidip insanlara içki dökiyordu. Başı öne eğik geziyor, asla kimseyle göz göze gelmiyordu ve Erec'in şimdiye kadar gördüğü en mütevazi insanlardan biriydi. Diğer hizmetçi kızlarla bir arada duruyordu ve hepsi de çok çalışıyordu ama hizmetçi oldukları için kimse onlara bakmıyordu bile. Alt sınıftanlardı ve burada sınıf farklılıkları ciddiye alınırdı: Hizmetçilere yokmuş gibi davranılırdı. Kıyafetleri pisti ve saçları da günlerdir yıkanmamış gibi duruyordu. Kızın keyifsiz bir hali vardı.

Ama yine de Erec onu görür görmez yıldırım çarpmış gibi olmuştu. Erec, kızla ilgili özel bir şey olduğunu hissediyordu.

Gururlu, hatta kraliyet ailesine yarışır bir duruşu vardı. İçinden bir ses onun diğerlerinden farklı olduğunu söylüyordu.

Kupaları doldurup yaklaştıkça Erec kızın suratını daha iyi görebiliyordu. Kızın suratını tamamen görünce Erec'in nefesi kesildi. Daha önce kendini hiç böyle hissetmemişti, kraliyet aileleriyle tanıştığında bile. Bütün hayatı boyunca hissetmeyi umduğu şey buydu. Hissedebilip hissedemediğinden bile emin olamadığı o duygu...

Kız mükemmeldi. Erec'in dili tutulmuştu. Kim olduğunu öğrenmeliydi.

"Şu kadın kim?" diye sordu Erec Dük'e. Kafasıyla işaret ediyordu.

Dük ve diğerleri heyecanla Erec'in baktığı yere baktılar.

"Hangisini diyorsun, Esmeralda mı? Mavi kıyafetli olan?"

"Hayır," dedi Erec. Parmağıyla işaret ederek "Onu," dedi.

Erec'in kimi kastettiğini anladıklarında kafaları karıştı ve sus pus oldular.

"Hizmetçi kızı mı diyorsun?"

Erec başıyla onayladı.

"Kim bilir?" dedi Dük. "Basit bir hizmetçi kız. Niye soruyorsun? Onu tanıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi Erec. Zar zor konuşuyordu. "Ama tanışmak istiyorum."

Kız onların grubuna yaklaştı ve Erec'in kupasını doldurmak için eğildi. Erec o kadar hipnotize olmuş gibiydi ki kupasını kaldırmayı bile unuttu.

Sonunda kız da ona baktı. Göz göze geldiler ve Erec eridi.

"Lordum?" dedi kız ona bakarak. Kızın gözleri de genişlemiş, Erec'ten hoşlanmış gibiydi. Sanki tekrar buluşuyorlardı.

"Lordum?" dedi tekrar. "Kupanızı doldurayım mı?"

Erec ona bakıyordu. Nezaket kurallarını unutmuş, konuşamayacak kadar sersemlemişti. Kız bir kaç saniye daha ona baktıktan sonra gitti. Giderken bir kaç kez dönüp arkasına baktı ve Erec'in hala ona bakıp bakmadığını kontrol etti.

Sonra işi bitince testiyi elinden bıraktı, döndü ve salondan koşar adımlarla çıktı.

Erec durmuş onu izliyordu.

"Onunla tanışmak zorundayım," dedi Erec Dük'e.

"Onunla mı?" diye sordu Dük.

"Ama o bir hizmetçi. Neden onunla tanışmak isteyesin ki?" diye sordu Brandt.

Erec çok heyecanlıydı, ilk defa tam olarak ne istediğini biliyordu.

" istiyorum gelinim olarak. Onun için döveceğim."

"Onun için mi?" diye sordu Brandt. Brandt de Dük de şok içindeydi.

"Krallıkta, Halka'nın iki tarafından da istediğin kadını seçebilirsin; bir prenses, bir lord kızı, krallık kadar geniş bir çeyizi olan bir kadın... Ve sen onu mu seçiyorsun, bir hizmetçi kızı?"

Sözleri Erec'i hiç ilgilendirmiyordu. Erec salondan çıkan kızı hipnotize olmuş gibi izlemekle meşguldü.

"Nereye gidiyor," diye sordu. "Bilmem gerek."

"Erec, emin misin?" diye sordu Brandt.

"Çok büyük bir hata yapıyorsun," dedi Dük. "Ve buradaki bütün kadınları, üst tabakayı gücendireceksin."

Erec ciddi bir şekilde Dük'e döndü.

"Öyle bir amacım yok," dedi. "Ama onunla evleneceğim. Onu bulmama yardım eder misiniz?"

Dük yaverini çağırdı ve bu görevi ona verdi. Daha donra Elini Erec'in omzuna koyup içten bir şekilde gülmeye başladı.

"Senin hakkında söylenenler hakikaten de doğruymuş dostum. Başkalarının dediğini dinlemiyorsun. Ve ben bu huyunu çok sevdim."

Dük içini çekti.

"Senin hizmetçi kızı bulacağız. Ve sizi evlendireceğiz!"

Ortamda bir alkış koptu ama Erec sesleri duymuyordu bile. Aklında sadece o kız vardı. Hayatının aşkını bulduğundan emindi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gareth babasının hüküm odasında durmuş, açık pencereden Kral'ın Sarayı'na bakıyordu. Babası da bunu yapmayı severdi ama babası çıkıp aynı zamanda gezinirdi. Gareth bunu yapmaya ihtiyaç duymuyordu. Burada, içeride, pencerenin kenarında durup gölgeden halkını izlemekten gayet memnundu.

Halkı. Artık onun halkıydı. Buna zar zor inanabiliyordu.

Törenden beri çıkarmadığı tacı başındaydı. Çıkarmayacaktı. Ayrıca yaz olmasına rağmen babasının siyah beyaz mantosunu giyiyordu ve elinde babasının uzun, altın kraliyet asası vardı. Kendini bir kral -gerçek bir kral- gibi hissetmeye başlıyordu ve bu hissi seviyordu. Onun olan kişiler yürürken onu görünce başlarını eğip selam veriyorlardı. Ona, babasına değil. Bu, daha önce hiç hissetmediği türden bir adrenalindi. Günün bütün saatlerinde, bütün gözler ona çevriliydi.

Gerçekten başarmıştı. Babasını öldürüp suçu örtbas etmeyi, ve kendisiyle kral olma arasındaki bütün engelleri kaldırmayı başarmıştı. Ve şimdi ona taç takmışlardı, geri dönüş yoktu. Artık bunu değiştirmek için yapabilecekleri hiç bir şey yoktu.

Ama Gareth Kral olmasına rağmen ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bütün hayatı boyunca bu anın hayalini kurmuştu; bunu elde etmişti ve şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Odasında saatlerce durmuş, penceresinden dışarı bakmıştı. Aşağıdaki odalarda konsey toplantı için onu bekliyordu. Onları bekletmeye karar vermişti. Onları bekletmekten zevk alıyordu. O Kral'dı ve istediği herkesi istediği kadar bekletirdi.

Orada durmuş halkını izlerken gücünü nasıl sağlamlaştırıp güvenceye alabileceği üzerine düşünmüştü. Önce Kendrick'i hapse tıkacak, sonra idam ettirtecekti. İlk doğan ve ailede en çok sevilen çocuk Kendrick'in yaşaması çok büyük bir riskti. Gardiyanların şu anda onu tutuklamaya gittiğini düşünüp gülümsedi.

Sonra Thor'u öldürtecekti. Babasıyla olan yakınlığı göz önüne alındığında o da bir tehditti; babasının ölüm döşeğinde ona ne söylediğini kim bilirdi ki? Belki de Firth'i tanımıştı. Gareth, Thor'un suikasti için yaptığı plandan memnundu; bunu yapması için Lejyon üyesine para ödemek akıllıcaydı. Pus Adası'na ulaştıkları anda Thor'a pusu kurup öldürecekti. Thor'un geri dönmeyeceğine dair teminat almıştı.

Thor ve Kendrick'ten sonra sırada Gwendolyn vardı. O da bir tehditti. Sonuçta babasının son dileği Gwendolyn'in hüküm sürmesiydi. Gwendolyn hayatta olduğu sürece isyan tehlikesi vardı.

Son ve en önemli konu da aklını meşgul ediyordu: Hanedanlık Kılıcı. Onu kaldırmayı deneyecek miydi? Eğer kaldırabilirse bu onu diğer bütün MacGil krallarından ayrı bir yere koyardı. Bütün insanlar onu sonsuza kadar severdi. Kılıcı kaldırması seçilmiş, hükmedeceği söylenmiş olanın o olduğu anlamına gelirdi. Gücünü sağlamlaştırır ve tahtını sonsuza kadar güvence altına almış olurdu. Gareth çocukluktan beri kılıcı kaldıracağı anın hayalini kurmuştu. İçinden bir ses bunu başarabileceğini söylüyordu.

Ama içindeki başka bir ses de biraz şüpheciydi.

Odanın kapısı birden açıldı ve Gareth kimin kralın odasına böyle çat kapı girecek kadar küstah olabileceğini görmek için döndü. Firth'i görünce yüzü asıldı. Firth muhafızların yanından kasıla kasıla geçti ve muhafızlar Gareth'e şaşkın bir bakış attı. Gareth taç takalı beri Firth çok arsızlaşmıştı, sanki krallığı beraber yönetiyorlarmış gibi davranıyordu. Gareth böyle çat kapı girmesine içerledi ve onu danışmanı yaparak bir hata mı yapmış olduğunu düşünmeye başladı. Yine de onu gördüğüne memnun olduğunu da kabul etmeliydi. Bazen yalnız kalmaktan sıkılıyordu. Ve artık Kral olduğu için kiminle arkadaşlık yapabileceğini bilmiyordu. Havatından herkesi çıkarmış gibiydi.

Gareth muhafızlara başıyla işaret verdi ve onlar da kapıyı kapadı. Firth yürüdü ve Gareth'i kucakladı. Sonra durup Gareth'i öpmeye çalıştı ama Gareth yüzünü çevirdi.

Gareth havasında değildi. Firth düşüncelerini bölmüştü.

Firth incinmiş gibi dursa da bir an sonra gülümsedi.

"Efendim," dedi kelimeyi uzatarak. "Sana böyle denmesi çok hoşuna gitmiyor mu? Sana çok yakışıyor!" Firth neşeyle el çırpmaya başladı. "İnanabiliyor musun? Kralsın. Emrinde binlerce kişi var. Yapamayacağımız hiç bir şey yok!"

"Bizim mi?" diye sordu Gareth ciddi bir şekilde.

Firth bocaladı.

"Yani... sizin, lordum. Düşünebiliyor musun? İstediğin her şey. Herkes kararını bekliyor."

"Karar?"

"Kılıç hakkındaki," dedi Firth. "Bütün krallıkta dedikodular dönüyor. Hepsi bunun hakkında. Kaldırmayı deneyecek misin?"

Gareth Firth'i süzdü. Firth göründüğünden daha feraset-liydi. Belki de danışmanı olması iyi bir şeydi.

"Ne yapmamı önerirsin?"

"Denemek zorundasın! Yoksa denemeye bile korkacak kadar zayıf olduğun düşünülür. Bunun anlamının senin kral olmaman gerektiği olduğunu düşünürler. Çünkü onlara göre

eğer kral olmayı gerçekten hak ediyorsan, kılıcı kesinlikle kaldırmaya çalışmalısın."

Gareth bunun üzerine düşündü. Söyledikleri kısmen doğruydu. Belki de haklıydı.

"Ayrıca," dedi Firth gülerek ve geldi koluna girdi. "Kral olmak senin kaderin. Seçilmiş olan sensin."

Gareth dönüp ona baktı. Kendini yaşlanmış gibi hissediyordu.

"Hayır, değilim," dedi dürüstçe. "Ben tahtı aldım. Bana verilmedi."

"Bu kral olmanın senin kaderin olmadığı anlamına gelmez," dedi Firth. "Bu hayatta ne almamız gerekiyorsa o verilir bize. Bazılarına kaderleri verilir; diğerlerinin kendilerinin alması lazımdır. Bu seni daha büyük biri yapar lordum, küçültmez. Düşün," dedi, "tahtı alan, kendisine verilmeyen tek MacGil sensin. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu? Benim için ediyor. Ben, bütün MacGiller içinde yalnız senin kılıcı kaldırıp sonsuza kadar hüküm sürecek olan kişi olduğunu düşünüyorum. Ve bir de kaldırdığını düşünsene: Halka'nın bütün köşesinden insanlar, hatta ötesindekiler bile gelip sana boyun eğecekler, sonsuza dek hem de. Halka'yı birleştireceksin. Kimse meşruluk mevzusunu açamaz bile."

Firth dönüp ona baktı. Gözleri heyecan ve beklentiyle parıl parıldı.

"Denemek zorundasın!"

Gareth Firth'ten uzaklaştı ve odanın diğer ucuna gitti. Hepsini düşünüp sindirmeye çalıştı. Firth'in haklı olduğu konular vardı. Belki gerçekten de kral olmak kaderiydi. Belki de kendini hafife almıştı; belki de kendi üzerine çok gitmişti. Sonuçta ölmek babasının kaderinde vardı, yoksa ölmezdi. Belki de her şeyin bu şekilde olmasının sebebi Gareth'in kaderinde daha iyi bir kral olmak var diyeydi. Evet, belki de babasını öldürmek krallığın iyiliği içindi.

Gareth bir bağırış duyup pencereden dışarı baktığında aşağıda sancakların çekildiğini, yeni Kral şerefine bir geçit töreni düzenlendiğini gördü. Askerleri düzenli bir şekilde yürüyorlardı. Güzel, mükemmel bir yaz günüydü. Aşağı bakarken bunların da kaderinin bir parçası olup olmadığını düşünmeden edemedi. Firth'in de dediği gibi: Kral olmak kaderinde olmasaydı, kral olamazdı. Şu anda burada duruyor olmazdı.

Bunun, bir kralın vermesi gereken en önemli karar olduğunu biliyordu ve bunu şimdi yapması gerekiyordu. Argon'un orada olmasını dilerdi, onun fikrini almak ama Argon'un ondan nefret ettiğini düşünüyordu ve verdiği nasihatin gerçekten iyiliği için mi olduğundan emin olamazdı.

Gareth içini çekti ve pencereye sırtını döndü. Kral olduğu süre zarfında vermesi gereken ilk büyük kararın zamanı gelmişti.

"Muhafızları çağır," dedi Firth'e. Dönüp kapıya doğru ilerledi. "Hanedan odasını hazırlayın."

Durup Firth'e döndü. Firth heyecanla Gareth'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Kılıcı kaldıracağım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kral McCloud Yüksek Topraklar'ın doruk noktasında yanında oğlu, en iyi generalleri ve yüzlerce adamıyla beraber at üstünde durmuş, Halka'nın MacGiller'e ait olan tarafına açgözlülükle bakıyordu. Bu yaz gününde uzun saçını sıcak bir rüzgar okşarken MacGiller'in yemyeşil topraklarına imrenerek baktı. Onun, ondan önce babasının ve ondan önce de onun babasının istediği arazi MacGiller'indi. Halka'nın daha iyi tarafı orasıydı: Daha zengin topraklar, daha derin nehirler ve daha saf sular. Yüksek Topraklar'ın McCloudlar'a ait olan tarafı ortalamaydı ama bir MacGiller'in arazisi gibi değildi. En iyi bağlar, en zengin süt, güneşin en parlak ışınları onun tarafında değildi. MacGiller uzun zamandır Halka'nın daha iyi tarafının tadını çıkarmışlardı; şimdi McCloudlar'ın orayı alma zamanıydı.

McCloud Yüksek Topraklar'ın zirvesinde durup MacGil-

ler'in tarafına bakarken iyimser bir şekilde düşünmeye başladı. Bu kadar yüksekte olması bile bilmesi gereken her şeyi ona söylüyordu. Geçmişte MacGiller Yüksek Topraklar'ı o kadar sıkı bir şekilde koruyorlardı ki McCloudlar buraya çıkmanın tek bir yolunu bile bulamamışlardı ve kesinlikle burada durmayı tahayyül bile edemezlerdi. Ama şimdi adamları küçük bir çatışmayla tepeyi ele geçirmişlerdi. MacGiller gerçekten de eski düşmanlarından bir saldırı beklemiyor olmalıydılar. Durum ya böyleydi, ya da yeni MacGil kralı zayıf ve hazırlıksızdı, ki McCloud bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Bir kaç kere onu görmüştü. Babasına hiç benzemiyordu. Krallığın onun ellerinde olduğunu düşünmek gülünçtü.

McCloud fırsatlardan yararlanmasını bilen bir adamdı ve bu fırsat kırk yılda bir insanın ayağına gelirdi. Kralın ölümünden sonra toparlanmalarına fırsat vermeden alanlarını işgal etmek için bu an mükemmel bir fırsattı. McCloud, hala yeni kralın nasıl bir hüküm süreceğinden emin olamayan krallığın kısmen afallamış durumda olduğunu düşünüyordu.

McCloud ayrıca MacGil'in öldürülmesinin MacGil hanedanlığı içerisinde bir ayrılık olduğunu gösterdiğini düşünüyordu. Birisi onu öldürmüştü ve hiç bir sıkıntı olmamıştı. Zırhta çatlaklar vardı ve bu zayıflık göstergesiydi. Ayrılık. Mükemmel. Bunların hepsi parçalanmış bir krallığın belirtileriydi. Yüzyıllar sonra McCloudlar'ın onları ezme şansı ve bütün Halka'yı kontrol etme fırsatları olduğunun göstergesiydi.

McCloud bunu düşününce gülümsedi, en azından çalış-

tı. Dudağının köşesi hafifçe yukarı kalktı. Etrafında adamları onun ufku izlediğini görüyorlar ve bir işaret bekliyorlardı. McCloud aşağı tarafa bakınca gördükleri hoşuna gitti. Küçük köylerde bacalardan duman tütüyor, kadınlar çamaşır asıyor, çocuklar oyun oynuyorlardı. Arazilere kuzular dağılmıştı ve çiftçiler meyve topluyorlardı ve en önemlisi de görünürde hiç asker yoktu. MacGiller eskisi kadar titiz değillerdi.

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı. Birazdan o kadınlar onun kadınları olacaklardı. Birazdan o kuzular onun kuzuları olacaklardı.

"SALDIRIN!" diye bağırdı McCloud.

Adamları savaş çığlıkları atarak atlarını tepeden aşağı sürmeye başladılar.

Yüzlercesi aşağı doğru at sürüyordu. McCloud her zamanki gibi en öndeydi ve rüzgar saçını okşuyordu. Atını dörtnala koşturuyordu. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kendrick yanında Gümüşler'den silah arkadaşlarıyla birlikte Harp Salonu'nda uzun bir bankta oturuyordu. Bir yandan kılıçlarını bilerken, bir yandan da inceliyordu. Morali bozuktu. Babasının vefatı onu kelimelerle ifade edemeyeceği kadar üzmüştü. Yaşadığı sürece insanların babasıyla olan ilişkisini algılama şekli onu rahatsız etmişti. MacGil onun gerçek babasıydı. Bunu kalbinin derinliklerinde biliyordu. Ona gerçek babası gibi davranmıştı ve MacGil'in onu öz oğlu gibi gördüğünü de biliyordu. İlk öz oğlu. Yine de insanlar onun gayrı meşru olduğunu düşünüyorlardı. Neden? Sırf babası kraliçe olarak başka bir kadın seçti diye.

Bu haksızlıktı. Piç rolünü kabul etmiş ve babasına olan saygısından dolayı iyi evlat olmuştu. Hayatı boyunca görev bilinciyle duygularını bastırmıştı. Ama artık babası yoktu ve Gareth Kral seçilmişti. Kendrick artık bu statükoyu kabul-

lenemiyor, içinde bir şey alevleniyordu. Kral olmak değildi isteği; sadece herkesin onun MacGil'in ilk evladı ve meşru çocuğu olduğunu kabul etmesini istiyordu -diğer yarı-kardeşleri gibi olduğunu.

MacGil orada oturup biley taşını kılıcına sürerken odaya tiz bir ses yayılıyordu ve babasına diyemediği şeyler aklına geldi. Daha fazla zamanı olmuş olmasını, babasına onu öz çocuğuymuş gibi yetiştirdiği için minnettar olduğunu söyleyebilmiş olmayı dilerdi. Dünya ne düşünürse düşünsün o gerçek babasıydı ve Kendrick de onun öz oğlu. Hiç diyemediği başka bir şey daha vardı: Babasını seviyordu.

Babası ondan çok erken, Kendrick hazırlıksızken alınmıştı.

Kendrick öfkelendikçe biley taşını kılıca daha sert sürtmeye başladı. Babasının katilini bulacaktı ve onu kendi elleriyle öldürecekti. Kararlıydı. Şüphelendiği birileri vardı ve kafasında hepsini tartıyordu. En çok şüphelendiği maalesef katil olmasından en çok korktuğu, ona en yakın olan kişiydi: Küçük kardeşi Gareth.

İçten içe her şeyin arkasında Gareth'in olduğunu düşünüyordu. Babası Gwendolyn'i seçtiğinde Gareth'in öfkelendiği o buluşmayı aklına getirdi. Bir kaç yılı ayrı geçirmiş, onun dışında beraber büyümüşlerdi ve Gareth'in sinsi karakterini iyi biliyordu; onu ilk gördüğü zamandan beri ilk doğan evladı olduğu için kendisini kıskandığını biliyordu. Kendrick'i bir engel olarak görüyordu. Gareth'in kral olmak için her şeyi yapabileceğinden şüpheleniyordu.

Aklında başka şüpheliler de vardı; babasının pek çok düşmanı vardı, savaşlarda mağlup ettiği ve ülkelerinin düşmanı olan rakip lordlar. Bunlar evden daha uzaktı ve ilgilenmesi daha kolaydı. Onlardan biri olmasını umdu ve her birini araştıracaktı. Ama başkası olduğunu ne kadar düşünmeye çalışırsa çalışsın, dönüp dolaşıp küçük kardeşi geliyordu aklına.

Kendrick arkasına yaslanıp etrafındaki Gümüşler'e baktı. Bu kasvetli günde hepsi kılıçlarına bakım yapıyordu. Yaz güneşinin yerini aniden gelen sis ve yağmur almıştı. Yaz gündönümünden sonraki gün hep büyük değişime işaretti ve yeni mevsim için bakım yapma günü ilan edilmişti. Ayrıca Lejyon'un Yüzlük'e gittiği gündü. Kendrick yeni yaveri Thor'u düşündü ve gülümsedi; çocuğu sevmişti ve büyük işler başarmasını bekliyordu.

Kendrick masanın etrafında oturan, birbirleriyle şakalaşan, çok iyi silahlara sahip olan ve kendisinden daha yaşlı, çetin savaşçılar olan diğer Gümüşler'i incelerken onların arasında olmaktan her zamanki gibi gurur duydu. Onu gerçek bir üye gibi kabul etmişlerdi, bunu hakkıyla kazanmıştı. Küçükken kendisine temkinli bir şekilde yaklaşılırdı; çoğu insan sadece babası sayesinde burada olduğunu düşünürdü veya kraliyet ailesinden olduğu için onları küçümseyeceğini. Ama zamanla saygılarını kazandı; en çetin savaşlarda omuz omuza dövüştüler ve onun da onlar gibi olduğunu gördüler. Sonra da onu kendilerinden biri kabul ettiler. Bundan gurur duyuyordu. Birisi ona Kral'ın oğlu olduğu için iltimas geçmeye kalktığında Kendrick diğer herkes gibi davranılması konusunda ısrar

ederdi. Zamanla diğerleri Kendrick'in samimi olduğunu gördüler ve onu sevmeye başladılar. Yıllar süresince Kendrick kraliyet ailesindeki en sevilen kişi olduğunu fark etti; babasından bile çok seviliyordu.

Bu, Kendrick için dünyada yaptığı her şeyden daha anlamlıydı. İstediği tek şey Gümüşler'in saygı duyulan ve gerçek bir savaşçısı olmaktı. Etrafına bakınca silah kardeşlerinin gözlerinde ona duydukları saygıyı görebiliyordu ve çoğu, özellikle de nispeten daha genç olanlar onu liderleri olarak görüyorlardı. Babasının ölümünden beri içlerinden pek çoğu gelip o kral seçilmediği için üzüldüklerini söylemişlerdi. Onun lider olmasını istediklerini hissedebiliyordu ama babası açıkça Gwen'in hüküm sürmesini istemişti ve Kendrick babasının isteklerini yerine getirmeyi bir görev bilirdi. Bu, onun için çok önemliydi.

Diğer taraftan Gareth'in tahtı zorla almasına içerlemişti ve krallığın geleceğinden endişe duyuyordu. Gwen insanları isyana sürükleyecek kadar güçlü değildi. Eğer mevzu o noktaya gelirse, Halka'nın iyiliği için Gareth'in yerine kendisi bile hüküm sürmeyi kabul ederdi. Gwen daha büyüyüp karar verebilir duruma geldiğinde de tahtı seve seve ona verirdi.

"Töreni nasıl buldun?" diye sordu yanında oturan Atme. Baltasıyla ilgileniyordu. Atme, parlak kızıl saç ve sakallı, çetin bir şövalyeydi ve krallığın uzak Doğu kısmından gelmişti; Kendrick onunla pek çok savaşta omuz omuza çarpışmıştı.

Yakın ve sadık bir arkadaşıydı.

"Küçük kardeşinin kral olması konusunda ne düşünüyorsun?" diye ekledi.

Kendrick ona baktı ve Atme'nin ciddi bir şekilde ona baktığını gördü. Arkasındaki bir kaç adam da cevabını bekliyorlardı. Onun kral olmasını istediklerini gözlerinden okuyabiliyordu ve kardeşi tahtta olduğu için ne kadar endişeli olduklarını. Kardeşine kimse güvenmiyordu ve bu ortadaydı.

Kendrick nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin olamadı. Atme'nin "küçük" kardeş demesinden onu kışkırtmaya çalıştığı belliydi. Şöyle demesini istiyordu: Haksızlık. Gareth hüküm sürmeye uygun biri değil. Tam bir felaket. Krallığımızı mahvedecek. Babam bunu istemezdi. Mezarında ters döndü. Bir şeyler yapılmalı.

Ama bunları diyemezdi. Bu kişilere değil, henüz değil. Bu onların moralini bozardı ve büyük ihtimalle bir isyan başlardı. Bir sonraki hamlesini iyi planlamalıydı ve durumu iyi değerlendirmeliydi. Ayrıca kelimelerine de dikkat etmeliydi.

"Zaman gösterecek nasıl olduğunu," diye cevap verdi çekimser bir şekilde.

Adamlar kafalarını çevirip tatmin olmuş gibi başlarını salladılar ama Kendrick tatmin olmadıklarını biliyordu.

Birden kapılar sertçe açıldı ve gözler içeri giren Kral Muhafızları'na döndü. Kendrick, Gümüşler'in salonuna böyle,

hem de silahlı bir şekilde girmeye cüret edebilmelerine şaşırmıştı. Böyle bir şeyi ilk defa görüyordu. Çetin savaşçı olan Gümüşler'in hepsi döndü ve izlemeye başladı.

Bir düzine Kral Muhafızı odaya girdi ve Kendrick'e doğru ilerlemeye başladılar. Suratlarında ciddi bir ifade vardı ve Kendrick neler olduğunu merak etti. Yardım istemeye gelmiş olabileceklerini düşündü.

Kendrick'in önünde durdular ve içlerinden biri öne çıktı. Öne çıkan, babasına senelerce sadık bir şekilde vekil olarak hizmet eden Darloc'tu. Suratı asıktı.

"MacGil Klanı'ndan ve Halka'nın Batı Krallığı'ndan Kendrick," diye anons etti resmi ve derin bir sesle. Parşömenden şunları okudu: "İlan edilir ki Kral'ın kanunu uyarınca Kral MacGil suikastinden dolayı diyara ihanetten dolayı tutuklanacaksın."

Kendrick'in tüyleri diken diken oldu ve bütün vücudu buz kesti.

Salonda yaygara koptu ve silah kardeşleri gergin bir şekilde tek tek ayağa kalktılar. Herkes Kendrick'in tepkisini bekliyordu ve bir süre sonra odaya sessizlik çöktü.

Kendrick yavaşça ayağa kalktı. Nefes almaya, ve anlamaya çalışıyordu. Bir an için hayatı gözlerinin önünden geçti.

Darloc'un kırışık dolu ve asık suratına baktı ve adamın ciddi olduğunu gördü.

"Darloc," dedi Kendrick. Sakin olmaya çalışıyordu. Konuşunca sesi sessiz odada yankılandı. "Beni küçüklüğümden beri tanırsın. Okuduğun şeyin doğru olmadığını biliyorsun."

Darloc'un gözü seğirdi.

"Efendim," dedi üzgünce. "Korkarım kişisel düşüncelerim bir önem arz etmiyor. Ben Kral'ın hizmetkarıyım ve sadece bana emredileni yapıyorum. Lütfen beni affedin, haklısınız. Bu iftiralara ben de inanmıyorum. Ama benim neye inandığım değil, Kral'ın neye inandığı önemli. Korkarım emrime itaat etmek zorundayım."

Kendrick adama baktığında gayet ciddi, kendisiyle çelişir ve üzgün bir halde olduğunu gördü ve onun yerinde olmanın ne kadar zor bir şey olması gerektiğini düşündü. Ona acıdı.

Kendrick bu küstahlığa inanamıyordu: Kendi kardeşi onu babalarını öldürmekle itham ediyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Gareth kendini tehdit altında hissetmişti ve saklayacak bir şeyi vardı. Uydurma olduğu çok belli olsa da bir an önce bir günah keçisi bulmaya ihtiyacı vardı. Kendrick'e göre taşlar yerine oturuyordu: Babasını Gareth öldürmüştü. Kendrick'in içinde yeni bir alev palazlandı, mahkum edileceği için değil, katilin Gareth olduğunu anladığı için. Kendini, onu adalete teslim etmeye zorunlu hissetti.

"Üzgünüm, Kendrick ama seni götürmeliyim," dedi Darloc ve adamlarından birine işaret verdi.

Asker bir adım atar atmaz Arme birden ayağa fırladı ve çok hızlı bir şekilde kılıcını çekip Kendrick'le adamın arasına girdi.

"Kendrick'e dokunmak istiyorsan beni geçmen gerekecek," dedi gür sesiyle.

Birden odayı çekilen kılıçların sesi doldurdu. Düzinelerce Gümüş ayağa kalkıp kraliyet muhafızlarını çevrelediler.

Darloc korkmuş bir halde etrafına bakarken buraya gelerek yanlış bir iş yaptığını düşündü. Krallığın tam teşekküllü bir iç savaşa girmesi işten bile değildi.

ruki

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gwen kumsalda duruyor, dalgalar ayaklarının yakınına kadar geliyordu. Bazen dalgalar gelince bacaklarına vuruyor ve bütün vücudunu sarsıyordu. Orada durdu ve koca geminin gidişini seyretti. Thor ona el sallıyordu. Thor'un omzunda duran Ephistopheles'in bakışları Gwen'i ürpertti.

Thor gülümsüyordu ama Gwen kılıcının belinden suya düştüğünü gördü. Garip bir şekilde Thor bunu fark etmemiş gibiydi. Hala gülüyor ve el sallıyordu. Gwen onun için korktu.

Sakin olan deniz birden hırçınlaşmıştı ve kristal mavi rengi siyaha dönmüş, köpükle dolmuştu; dalgalar çarptıkça geminin sallandığını gördü. Yine de Thor orada durmuş, hiç bir şey olmamış gibi gülümsüyor ve el sallıyordu. Neler olduğunu anlayamıyordu. Daha demin berrak olan gök kızıla döndü ve bulutlar öfkeden köpürüyor gibilerdi. Yıldırımlar göğu

DEVRİM 19

kapladı ve sonra bir tanesi gemiye düştü. Kısa bir süre içinde Thor'un gemisi alevler içinde kaldı. Yanan gemi hızlandı ve koca dalgalara gömüldü.

"THOR!" diye çığlık attı Gwen.

Gemi alev topuna dönmüş bir halde tekrar gözüküp sonra ufukta kaybolunca tekrar çığlık attı.

Aşağı bakınca göğsüne bir dalganın vurduğunu gördü ve dalga onu geri itti. Bir şeye tutunmak için uzandı ama tutunacak bir şey yoktu. Okyanusa gömüldüğünü hissetti. Akıntıya kapıldı ve bu sırada tam suratına doğru bir dalganın geldiğini gördü.

Gwen çığlık attı.

Gözünü açtığında babasının odasındaydı. İçerisi boş ve çok soğuktu. Gece vaktiydi ve duvarlarda meşaleler asılıydı; bir sürü meşale yanıyordu ve alevleri titreşiyordu. Odada yalnızca tek bir kişi vardı. Pencerenin kenarında durmuş dışarı bakıyordu. Hemen babası olduğunu hissetti. Başında taç vardı. Normalde olduğundan daha büyük gibi duruyordu.

"Baba?" diye sordu yaklaşarak.

Figür yavaşça dönüp ona baktı. Gwen dehşete düştü. Yüzünün yarısı iskelet halindeydi, gözleri yuvalarından sarkıyordu ve eti çürümüştü. Gwen'e dehşetle, umutsuzlukla baktı ve elini uzattı.

"Neden intikamımı almıyorsun?" diye inledi.

Gwen'in nefesi kesildi ve ona doğru koşmaya başladı.

Figür gittikçe arkasına doğru yaslandı ve Gwen elini tutmak için uzandı ama çok geçti. Yavaşça pencereden aşağı düştü.

Gwen koşarken çığlık attı ve pencereden başını çıkarıp baktı. Babası karanlığa doğru düşüyor, düşüyordu. Yer açıldı ve toprağın içine girdi. Yere çarpma sesi gelmedi.

Gwen'in arkasından tıkırtı gelince dönüp boş odayı incelemeye başladı. Tacı buradaydı. Başından düşmüş olmalıydı, ve şimdi yerde yuvarlanıyor, boş, metalik bir ses çıkarıyordu. Bir süre sonra halkalar çizerek durdu. Çıplak taş zeminin tam ortasında duruyordu.

Bir ses duydu:

"İntikamımı al!"

Gwen sıçrayarak uyandı. Nefes nefeseydi. Gözlerini ovuşturdu ve yataktan çıkıp cama koştu. Kabusun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Pencerenin yanındaki kazandan avucuna biraz su aldı ve bir kaç kez yüzüne vurdu. Sonra dışarı baktı.

Gün doğuyordu. Kral'ın Sarayı sessizdi ve ilk doğan güneşin ışığı yeni yeni gelmeye başlıyordu. Görünüşe göre ilk kalkan oydu. Kabus bir görü gibiydi ve korkutucuydu. Aklına tekrar gelince kalbi güm güm atmaya başladı. Gemide ölen Thor. Bu bir mesaj gibiydi, bir rüyadan ziyade geleceği görmek gibi. Thor'un kısa bir süre sonra öleceğini düşününce kalbi paramparça oldu.

Bir de babası vardı, çürümüş etli iskelet. Ona kızması.

Gördükleri o kadar gerçekçiydi ki tekrar uyuyamazdı. Odasında volta atıp ne yapacağını düşünmeye başladı.

Birden giyinmeye başladı. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Herhangi bir şey. Babasının katilini bulması için her ne gerekiyorsa.

* * *

Kalenin boş koridorlarında sabah yürürken Godfrey ayık ve yalnızdı -yıllardır ilk defa, her ikisi de- ve bu garip bir hisli. En son ne zaman bir günü içmeden ya da sarhoş arkadaşları olmadan yalnız başına geçirdiğini düşündü. Bu vehamet ve yalnızlık hissi onun için yeni şeylerdi ve normal hayatlarını yaşayan normal insanların her gün kendilerini böyle hissediyor olmaları gerektiğini düşündü. Berbat. Sıkıcı. Bundan nefret ediyordu. Birahaneye, arkadaşlarının yanına gidip sarhoş olmak istiyordu. Gerçek hayat ona göre değildi.

Ama hayatında ilk kez Godfrey hislerine kulak vermedi. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama babasının toprağa verildiğini görmek onu etkilemişti; ölümünden beri kendini garip hissediyordu. Godfrey, kısık ateşte pişen bir kazan gibiydi; daha önce hiç hissetmediği memnuniyetsizlik, rahatsızlık duygusu vardı içinde. Kendisi olmaktan rahatsız oluyordu. Hayatında ilk kez kendini ağır biçimde eleştirmiş, kendini, nasıl yaşadığını ve geri kalanını nasıl yaşayacağını tekrar değerlendirmişti. Ve aynaya bakınca gördüğü şey hoşuna gitmemişti.

Godfrey arkadaşlarını da yeni bir gözle görüyordu ve artık onların yüzünü görmeye bile tahammül edemiyordu. Özellikle de kendisininkini. Bu sabah ilk kez bira tadı ona berbat gelmişti; uzun zamandır ilk defa berrak bir şekilde düşünebiliyordu. Bugün berrak bir şekilde düşünebilmeli, aklını çalıştırmalıydı. Çünkü içinde yanan, tam anlayamadığı bir şey vardı ve bu onu babasının katilini bulmaya sevk ediyordu.

Belki de onu bir şeyler yapmaya iten kendi suçluluk duygusu, babasıyla olan çözümlenmemiş ilişkisiydi; bazı açılardan bunu sonunda babasının onayını alma fırsatı olarak görüyordu. Yaşarken yapamadıysa belki de öldükten sonra yapabilirdi. Ve babasının katilini bulursa kendisini de aklayabilirdi, hayatını şimdiye kadar geçiriş şeklini telafi edebilirdi.

Adaletsizlik Godfrey'in de çok canını sıkıyordu. Kardeşi Gareth'in tahtta oturuyor olmasından nefret ediyordu. Gareth hep sinsi, insanları kendi amacı için kullanan biri olmuştu; sadece kendisini seven soğuk bir piç. Godfrey ömrünü hep namussuz insanlarla geçirmişti ve dolayısıyla hepsini bir kilometre öteden tanırdı. Gareth'in gözlerindeki kötülüğü görebiliyordu. O, güç isteyen biriydi; diğerlerine boyun eğdirmek isteyen. Godfrey Gareth'in pis olduğunu biliyordu, ve babasının cinayetiyle bir alakası olduğunu da.

Godfrey merdivenlerden çıktı, bir koridordan döndü ve babasının odasına giden son koridora girdiğinde vücudunun

buz kestiğini hissetti. Buradan yürüyünce anıları canlanmıştı; pek çok kez onun tarafından çağrılıp cezalandırıldığını hatırladı. Bu son adımları atmaktan nefret ederdi.

Yine de garip bir şekilde şimdi kendini farklı hissediyordu; sanki bir hayaletin salonu gibiydi burası. Attığı her adımda babasının hayaletinin etrafta olduğunu hissediyordu.

Godfrey son kapıya ulaştı ve önünde durdu. Bu büyük, kemerli ve kalın bir kapıydı ve bin yıllıkmış gibi duruyordu. Bu kapıyı kaç MacGil'in kullanmış olduğunu merak etti. Kapıyı bu şekilde, korumasız görmek garipti. Burayı daha önce hiç korumasız görmemişti. Sanki babasının bir zamanlar yaşamış olduğunu artık kimse umursamıyordu.

Kapı kapalıydı. Godfrey uzanıp demir kulbu tuttu ve iterek açtı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Godfrey içeri girdi.

Babasının eşyalarıyla dolu olan bu boş oda daha da korkutucuydu. Yatağı hala topluydu, kıyafetleri yatağın üstündeydi, mantosu köşede asılıydı ve botları şöminenin yanındaydı. Açık pencereden bir yaz esintisi girdi ve Godfrey ürperdi; babasının kendisiyle birlikte orada olduğunu hissetti. Esinti çarşafları hafifçe havalandırdı ve Godfrey bunu babasının kendisiyle konuşması olarak yorumladı. Birden üstüne üzüntü çöktü.

Odayı gezerken babasının burada öldürüldüğünü hatırlayıp ürperdi. Tam olarak ne aradığını bilmiyordu ama başlamak için burasının uygun olacağını düşünmüştü. Belki de gözden kaçırılmış ve bir anlam ifade edecek bir ipucu vardı. Konseyin bu

odayı çoktan taramış olması gerektiğini düşündü. Ama denemek istiyordu. Denemesi gerekiyordu, kendisi için.

Ama biraz aranmasına rağmen hiç bir ipucu bulamadı.

"Godfrey?" diye bir kadın sesi geldi.

Godfrey hazırlıksız yakalanmıştı. Başka kimsenin buraya gelmesini beklemiyordu. Hemen arkasını döndü. Gelen kızkardeşi Gwendolyn'di.

"Beni korkuttun," dedi tuttuğu nefesi bırakarak. "Burada başka birisinin olmasını beklemiyordum."

"Üzgünüm," dedi ve içeri girdi Gwen. Arkasından kapıyı kapadı. "Kapı açıktı. Ben de seni burada bulmayı beklemiyordum."

Godfrey gözlerini kısıp Gwen'i inceledi. Kız dertli gibi duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Gwendolyn'e.

"Ben de sana aynısını sorabilirim," dedi Gwen. "Saat çok erken. Sen de bir şekilde benim gibi buraya çekilmiş olmalısın."

Godfrey etrafına bakıp onları dinleyen ya da gören kimse var mı diye baktı. Paranoyaklaştığını fark etti. Yavaşça ve temkinli bir şekilde başıyla onayladı.

Godfrey Gwendolyn'i severdi. Bütün kardeşleri içinde kendisini yargılamadığını düşündüğü tek kişi Gwen'di. Hassas ve şefkatli tavrını hep takdir etmişti. Aile üyeleri içerisinde

bir tek onun kendisine inanmaya ve ikinci bir şans vermeye hazır olduğunu hissetmişti. Ve korkmadan çekinmeden ona her şeyi anlatabileceğini hissetti.

"Haklısın," dedi Godfrey. "Buraya çekilmişim gibi hissediyorum. Hatta başka hiç bir sebebim yok."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Gwen. "Ölümü çok aniydi. Rahatlamak ve hayatın tadını çıkarmayı kendime yediremiyorum, en azından katili bulunana kadar. Dün gece bir kabus gördüm. Ve buraya geldim."

Godfrey başıyla onayladı. Anlıyordu.

Gwendolyn odayı dolaşmaya başladı. Godfrey, Gwen'in yüzündeki acıyı görebiliyordu. Bunun onun için de oldukça acı verici olduğunu düşündü. Sonuçta kardeşler arasında babalarına en yakın olan Gwen'di.

"Buraya gelirsem belki bir şey bulurum demiştim," dedi Godfrey. O da odayı gezmeye başlamıştı. Her köşeye, yatağın altına bakıyor, en küçük şeyleri bile inceliyordu. "Ama görünürde bir şey yok."

Gwen odada yavaşça yürüyordu.

"Bu lekeler ne?" dedi Gwen.

Godfrey dönüp Gwen'in yanına gittiğinde yerde belli belirsiz bir leke gördü. İzi takip edip pencereye doğru gittiler ve ışığa çıktıklarında daha net gördüler: kan izi. Godfrey ürperdi. Duvarda ve yerde kan izleri vardı ve büyük ihtimalle babalarına aitti.

"Epey bir boğuşma olmuş olmalı," dedi Gwen odadaki izlere bakarken.

"Korkunç," dedi Godfrey.

"Burada ne bulmayı umduğumu bilmiyorum ama sanırım boşa zaman kaybıymış. Ben hiç bir şey görmüyorum."

"Ben de."

"Belki de bakacak daha iyi yerler vardır."

"Neresi?"

Gwen omzunu silkti. "Orası her neresiyse, burası değil."

Godfrey bir kez daha ürperdi. Bu odadan çıkmak istiyordu ve Gwen'in suratından onun da aynı şeyi istediği belliydi.

Beraberce dönüp kapıya yöneldiler.

Ama Godfrey kapıya doğru ilerlerken gözüne bir şey çarptı ve durdu.

"Dur," dedi. "Şuraya bak."

Gwen dönüp Godfrey'i takip etti. Şömineye doğru gittiler. Godfrey uzanıp duvardaki kan izine dokundu.

"Bu iz diğerlerine benzemiyor," dedi. "Odanın farklı bir yerinde, ve daha açık renkli."

Duvara daha yakından bakarken bir ara dönüp şaşırmış bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Cinayet silahından olabilir," dedi Godfrey. "Belki de duvara saklamaya çalışmıştır."

Godfrey duvardaki taşlara dokunup gevşek bir tane var mı diye kontrol etti ama hiç bir şey bulamadı.

Sonra Gwen durup şömineyi işaret etti.

"Bak," dedi.

Godfrey baktı ama bir şey göremedi.

"Şömine çukurunun yanında, görüyor musun? Duvardaki şu delik. Oluk. Atık borusu."

"Ee, ne olmuş?"

"Hançer izleri var etrafında. Çukurun tavanına bak."

Dizleri üstüne çöküp yakından bakınca Godfrey Gwen'in haklı olduğunu fark etti. İzler oluğa gidiyorlardı.

"Hançer bu taraftan gelmiş," diye çıkarım yaptı Gwen. "Borudan aşağı atmış olmalı."

Dönüp birbirlerine baktılar. Nereye gitmeleri gerektiğini biliyorlardı.

"Atık odası," dedi Godfrey.

* * *

Godfrey ve Gwen kalenin dar ve taş merdivenlerinden

döne döne inip kalenin dibine ulaştılar. Godfrey daha önce hiç bu kadar derine inmemişti. Başı dönmeye başlamak üzereyken demir bir kapıya rastladılar. Godfrey Gwen'e döndü.

"Burası hizmetçilerin odası," dedi. "Sanırım atık odası bu kapının ardında."

"Hadi," dedi Gwen.

Godfrey uzandı ve kapıya sertçe çaldı. Bir süre sonra ayak sesleri duydular. Kapı açıldığında, uzun ve mağrur yüzlü bir adam, boş bir ifadeyle suratlarına baktı.

"Evet?" diye sordu hayatı boyunca hizmetçi olduğu belli olan yaşlı adam.

Godrey Gwen'e dönüp baktı ve Gwen başını salladı.

"Burası atık odası mı?"

"Evet," diye cevap verdi adam. "Ve mutfak hazırlıkları da burda yapılıyor. Burda napıyorsunuz?"

Godfrey daha cevap veremeden adam gözlerini kıstı ve onları tanıdı.

"Bi dakka," dedi. "Siz kralın çocukları dül misiniz?" Gözleri aydınlandı. "Öyle öyle," dedi kendi kendine. "Napıyosunuz burda?"

"Lütfen," dedi Gwen usulca. İleri çıktı ve elini adamın bileğine koydu. "Bizi içeri alır mısın?"

DEVRİM 13

Adam geri çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı. Godfrey'le Gwen aceleyle içeri girdiler.

Godfrey, bütün hayatı boyunca kalede yaşamış olmasına rağmen, kalenin içinde bulunan ama daha önce hiç gelmediği bu odayı görünce şaşırdı. Büyük odanın duvarlarında aralıklı bir şekilde meşaleler asılıydı ve içeride bütün masalar, yanan ateşler ve üstünde kazanlar vardı. Belli ki bu odada düzinelerce hizmetçi çalışıyordu ama şu anda bu adam dışında içeride başka kimse yoktu.

"Günün çok erken saatinde geldiniz," dedi adam. "Daha kahvaltı hazırlıklarına başlamadık. Diğerleri de birazdan gelir."

"Sıkıntı değil," dedi Godfrey. "Biz başka bir sebepten geldik."

"Atık kazanı nerede," diye sordu Gwen zaman kaybetmeden.

Adam şaşırmış bir halde Gwen'in suratına baktı.

"Atık kazanı mı? Napıcaksınız ki onu?"

"Lütfen sadece göster," dedi Godfrey.

Hizmetçi dönüp ona baktıktan sonra onları odanın arka tarafına götürdü.

Koca bir kazanın önünde durdular. Kazan o kadar büyüktü ki en az iki kişi tarafından kaldırılabilirdi ve bütün kalenin atıklarına yetebilir gibiydi. Üzerinde oluğu gördüler. Godfrey kokuyu aldı ve biraz rahatsız oldu.

Gwen'le beraber ileri çıkıp etraftaki duvarı incelediler. Ama

çabalarına rağmen izleri göremiyorlardı. Her şey normaldi.

Kazana baktıklarında boş olduğunu gördüler.

"Orada bişi yok," dedi hizmetçi. "Her saat boşaltılıyor. Saat başında."

Godfrey zamanlarını boşa harcadıklarını düşünmeye başladı. İçini çekti ve Gwen'e hayal kırıklığına uğramış bir şekilde baktı.

"Efendimle mi ilgili?" diye sordu hizmetçi bir süre sonra.

"Efendin mi?" diye sordu Gwen.

"Kayıp olan hani?"

"Kayıp mı?" diye sordu Godfrey.

Hizmetçi başıyla onayladı.

"Bir gece kayboldu ve sonra işe gelmedi. Öldürüldüğü yönünde söylentiler var."

Godfrey ve Gwen bakıştılar.

"Haydi anlat," dedi Gwen.

Adam cevap veremeden arka kapılardan birisi açıldı ve odaya tipi Godfrey'i şaşırtan bir adam girdi. Kısa ve topluydu ama onu en çok şaşırtan şey adamın kamburuydu. Topallayarak yürüyordu ve başını kaldırmak için gerçek bir mücadele vermesi gerekiyordu. Onlara doğru ilerlemeye başladı.

Sonunda gelip önlerinde durdu. Bir Godfrey'e bir de hizmetçiye baktı.

"Varlığınızdan müşerref olduk efendim," dedi kambur adam eğilerek.

"Steffen benden daha çok şey biliyor," dedi hizmetçi suçlayıcı bir tonla. Belli ki bu hizmetçi Steffen'ı sevmiyordu.

Bunu dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Bir arka kapıya girdi ve gözden kayboldu. Steffen adamın arkasından baktı.

Godfrey ve Gwen bakıştılar.

"Steffen, seninle konuşabilir miyiz?" diye sordu Gwen usulca.

Steffen'ın endişeli bir hali vardı.

"Size ne söyledi bilmiyorum ama o tam bir yalancı. Dedikodu yapıyor," dedi Steffen. Savunmaya geçmişti. "Ben hiç bir şey yapmadım."

"Bir şey yaptığını söylemedik," dedi Godfrey onu temin etmeye çalışarak. Steffen'ın saklanacak bir şey yapmış olduğu belliydi ve bunun ne olduğunu bilmek istiyordu. Bunun, babasının ölümüyle ilgisi olduğunu düşünüyordu.

"Sana babamız, kral hakkında bir şey sormak istiyoruz," dedi Gwen. "Öldüğü gece. O gece sıra dışı bir şey oldu mu? Bu oluktan aşağı bir silah düştü mü?"

Steffen yere bakıyor, gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

"Hançer filan görmedim," dedi.

"Hançerden bahseden oldu mu?" dedi Godfrey.

Steffen suçlu bir şekilde ona baktı ve Godfrey onu yalan söylerken yakalamış olduklarını biliyordu. Bu adamın saklayacak bir şeyi vardı. Godfrey cesaretlendi.

Steffen cevap vermedi. Yere bakmaya devam etti.

"Ben bişi bilmiyorum," dedi tekrar. "Yanlış bişi yapmadım ben."

Godfrey ve Gwen birbirlerine baktılar. Önemli birini bulmuşlardı. Yine de onlara daha fazlasını söylemeyeceği belliydi. Godfrey adamı konuşturmak için bir şeyler yapması gerektiğini hissetti.

Godfrey adama doğru bir adım yaklaştı ve Steffen'ın omzuna elini koydu. Steffen suçlu bir okul çocuğu gibi ona baktı ve Godfrey kaşlarını çatıp omzunu biraz sıktı.

"Efendine ne olduğunu biliyoruz," dedi. "Bize ya babamızın cinayeti hakkında bilmek istediğimizi söylersin, ya da seni zindana attırırız ve bir daha dışarı çıkamazsın. Seçim senin."

Orada durmuş konuşurken Godfrey ilk defa babasının gücünü kendinde hissetti. Kanında olan, uzun kral soyundan gelme kandaki güç... Hayatında ilk defa kendini güçlü biri gibi hissetti. Kendine güveniyordu. Bir değeri vardı. Kendisini bir MacGil gibi hissetti. Ve ilk defa babasının onayını hissetti.

Steffen bunu hissetmiş olmalıydı çünkü bir süre sonra Godfrey'in gözlerine bakıp başını salladı.

"Söylersem hapse girmiycem mi?"

"Girmeyeceksin," dedi Godfrey. "Tabi babamızın cinayetinde payın yoksa. Söz veriyorum."

Steffen dudaklarını yaladı, düşündü ve sonra başını salladı.

"Tamam," dedi sonunda. "Anlatıcam."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Thor diğerleriyle birlikte ahşap banklara oturmuş, iki eliyle birden kürek çekiyordu ve Krohn ayağının dibinde oturuyordu. Günlerdir güneş altında terliyordu ve bunun biteceği zamanı sabırsızlıkla bekliyordu. Yolculuk bitmek bilmiyordu. İlk başta yelkenler sayesinde ilerlemişlerdi ama sonra rüzgar birden kesilince gemideki bütün çocuklar kürreklere asılmışlardı.

Thor uzun ve dar gemide oturmuş buna daha ne kadar dayanabileceğini düşünüyordu. Yanında Reese, önünde O'Connor vardı. Uzun zamandır böyle ağır bir iş yapmamıştı ve vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu. Omuzları, bilekleri, önkolları, kol kasları, sırtı, boynu; sanki kasları iflas edecekmiş gibiydi. Elleri titriyordu ve avuç içleri nasırlaşmıştı. Bir kaç Lejyon üyesi yorgunluktan bayılmışlardı bile. Gittikleri ada dünyanın diğer ucundaymış gibiydi. Rüzgar çıksın diye dua ediyordu.

DEVRİM 19

Yalnızca gece olunca kısa bir ara vermelerine izin veriyorlardı. Nöbetleşe 15er dakika uyuyorlardı. Geceleyin Krohn yanına sokulmuş bir şekilde gemide yatarken hayatında gördüğü en berrak göğü görmüştü. Etraf parlak kırmızı ve sarı yıldızlarla doluydu; neyse ki yaz havası bozmamıştı ve çok soğuk değildi. Okyanusun nemli rüzgarları onu ferahlatmış ve anlar içinde uykuya dalmıştı ama dakikalar sonra uyandırılmıştı. Bu da mı Yüzlük'ün bir parçası diye düşünmeden edemedi, bu onların üzerine gitmeye başladıkları farklı bir sınav mıydı?

Ciddi ciddi başka ne gibi sıkıntıların onları beklediğini ve bunlara dayanıp dayanamayacağını düşünmeye başlamıştı. Karnı gurulduyordu; önceki akşam yemek niyetine küçük bir parça et vermişlerdi, yanına da eti yutabilsinler diye küçük bir şişe rom. Yansını Krohn'a vermişti ve Krohn da onu tek lokmada yutup daha fazlasını istemişti. Thor ona verecek yemeği olmadığı için kendini çok kötü hissetmişti. Ama kendisi de günlerdir doğru dürüst yemek yememişti ve şehrin konforlu yaşantısını özlüyordu.

"Bu daha ne kadar devam edecek?" dediğini duydu bir çocuğun. Kendinden bir kaç yaş daha büyük olan bir çocuk, başka bir çocukla konuşuyordu.

"Hepimiz ölene kadar," dedi bir çocuk nefes nefese.

"Daha önce adaya gittin," dedi bir çocuk diğerine. Yaşça daha büyük olan çocuk asık bir suratla kürek çekiyordu. "Varmamıza ne kadar kaldı?"

Yaşça büyük olan kaslı, uzun çocuk omzunu silkti.

"Söylemesi zor," dedi. "Daha yağmur duvarına bile gelmedik."

"Yağmur duvarı mı?" diye sordu bir çocuk.

Ama büyük çocuk nefes nefeseydi ve cevap vermedi. Gemi sessizliğe gömüldü. Thor'un tek duyabildiği suya dalan küreklerin sesiydi.

Thor gözlerini kısıp güneşe baktı, sonra başını aşağı, sarı renkli suya çevirdi. Suyun yüzeye yakın bölgeleri berraktı ve bir kaç egzotik deniz yaratığının geminin yanında yüzdüğünü, onları takip ettiğini gördü. Sanki gemiye yetişmeye çalışıyorlardı. Neredeyse geminin boyunda, uzun, mor bir yılan gördü. 10 tane kafası vardı ve bütün vücuduna yayılmıştı. İlerledikçe başlarını uzatıyor, jilet keskinliğindeki dişlerini açıp kapıyordu. Thor ne yaptığını anlamıyordu. Nefes mi alıyordu? Havadaki böcekleri mi yakalamaya çalışıyordu? Yoksa onları tehdit mi ediyordu?

Thor daha ne gibi garip yaratıklarla karşılaşacaklarını merak etti. Bunu düşünmemeye çalıştı. Burası dünyanın farklı bir bölgesiydi ve her şey mümkündü. Bu da mı eğitimin bir parçasıydı? Öyle olduğunu hissetti ve morali çöktü.

Thor'un daha önce oyun oynarken gördüğü uzun ve sıska bir çocuk birden küreğine doğru eğildi ve yere yığıldı. Olay 10 metre kadar ötesinde olmuştu. Önce yana doğru sallandı, sonra yere düştü. Kalkan egzersizi sırasında korkup alanı

koşması söylenen çocuktu bu. Thor o zaman onun için üzülmüştü; şimdi de.

Eni konu düşünmeden küreği bıraktı ve kalkıp yanına doğru koştu. Yerinden kalkmasının kurallara karşı olduğunu biliyordu ama Lejyon'dan bir arkadaşının zor durumda olduğunu görünce birden harekete geçmişti. Onu sırtüstü çevirdi ve suratına baktı. Yüzü kırmızıydı, teni güneşten yanmıştı ve dudakları çok kuru ve çatlaktı. Yaşıyordu, ama zar zor nefes alıyordu.

"Ayağa kalk!" diyerek sarstı onu Thor.

Çocuğun gözleri hızlıca açıp kapanmaya başladı.

"Artık dayanamıyorum," dedi sessizce.

"Ayağa kalk!" diye fısıldadı Thor. "Çabuk! Seni görecekler!"

"THORGRIN!" diye bağırdı Kolk.

Thor, sırtına sert bir şekilde vurulduğunu hissetti ve yüzüstü yere düştü. Ahşap yüzünü ve avuçlarını yaktı.

"NE YAPTIĞINI ZANNEDİYORSUN!?"

Thor'un suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu ama kendini tuttu. Dönüp Kolk'a baktı.

"Yere yığıldı!" dedi. "Sadece yardım ediyordum-"

"HİÇ BİR SEBEPTEN dolayı yerinden kalkamazsın! HİÇ BİR SEBEP! Birbirimize bebek bakıcılığı yapmıyoruz. Eğer düşerse, bırak düşsün!" diye bağırdı Kolk. Elleri kalçalarında Thor'a bakıyordu. Thor adama duyduğu nefretin tazelendiğini hissetti. Diğer çocukların önünde bağırılmak, canını tekme yemekten daha çok sıkmıştı. Bu gururuna dokunmuştu ve intikam alacağına dair kendi kendine söz verdi. Kolk bir kumandana göre bile bazen çok sertti.

Krohn koşarak yanına geldi ve Kolk'a hırladı.

Onu görünce Kolk meseleyi uzatmaktan çekindi. Bunun yerine ona yerini gösterdi.

"Git otur!" diye bağırdı. "Yoksa seni denize atarım!"

Thor bir dizini yere koydu ve tam ayağa kalkacakken Kolk'un omzunun arkasında gördüğü şey yüzünden donakaldı.

"DIKKAT ET!" diye bağırdı ve eliyle işaret etti.

Kolk arkasını döndü ama çok geçti. Thor'un başka seçeneği yoktu: Öne doğru atlayıp Kolk'u yere çekti tam zamanında.

Bir saniye sonra güm diye bir ses geldi. Üstlerine doğru top atılmıştı ve top geminin güvertesini sıyırıp, demin Kolk'un duruyor olduğu yerden geçti; neredeyse kafasını uçuracaktı. Trabzanlara çarptığında havayı parçalanan ahşap sesi doldurdu; mucizevi bir şekilde gemi ciddi bir zarar görmemişti ve gülle arkalarında suya düştü.

Thor'un uyarısı sayesinde diğer bütün Lejyon üyeleri de zamanında eğilmişlerdi. Hep birlikte kafalarını kaldırıp baktılar.

Ufukta onlara doğru gelen koca, siyah bir gemi gördüler. Bayrağı, sarı zemin üzerine iki boynuzlu kara bir kalkandı.

"İmparatorluk gemisi!" diye bağırdı Kolk.

Gemi hızla onlara yaklaşıyordu ve topları onlara çevriliydi. Üzerinde en az yüz kişi olduğu görülüyordu. Gemiler birbirine denk değildi: Onlarınki daha büyüktü, topları vardı ve daha çok askere sahiplerdi. Daha da kötüsü, onların gemilerinde İmparatorluk'un vahşi adamları vardı; kocaman birer kas yığını olan bu adamların kırmızı derileri, kel başlarından çıkan boynuzları, büyük sarı gözleri, küçük, üçgen burunları, çok büyük çeneleri ve iki tanesi çıkık ve özellikle keskin olan bir dizi dişleri vardı. Hatırı sayılır düşmanlardı ve güvertede ellerinde kılıçlarla durmuş, onların gemisini salyaları akarak izliyorlardı.

"KÜREKLERE!" diye bağırdı Kolk. Tekrar ayağa kalkmıştı.

Çocuklar işe giriştiler. Thor neler olduğunu ya da ne yapması gerektiğini anlamıyordu ama daha büyük çocuklar buna hazırlıklı gibiydi.

"OKÇULAR ÖN TARAFA!" diye bağırdı Kolk. "Oklarınızı hazırlayın! Geri kalanlar, okların uçlarını yakın!"

Yaşça daha büyük ve daha disiplinli olan çocuklar yaylarını ve sadaklarını alıp geminin ön tarafına gittiler. Genç Lejyon üyeleri de peşlerinden koşuyor, paçavralar alıyor, petrole batırıp onları okların ucuna takıyor ve ateşe veriyorlardı.

Thor da yardım etmek istiyordu. Eğilen bir okçu gördü. Ona kimse yardım etmiyordu. Thor harekete geçti. Yanına gitti, bir paçavrayı petrole batırdı, oka bağladı ve okçu oku

Gwen'in nefesi kesildi ve ona doğru koşmaya başladı.

Figür gittikçe arkasına doğru yaslandı ve Gwen elini tutmak için uzandı ama çok geçti. Yavaşça pencereden aşağı düştü.

Gwen koşarken çığlık attı ve pencereden başını çıkarıp baktı. Babası karanlığa doğru düşüyor, düşüyordu. Yer açıldı ve toprağın içine girdi. Yere çarpma sesi gelmedi.

Gwen'in arkasından tıkırtı gelince dönüp boş odayı incelemeye başladı. Tacı buradaydı. Başından düşmüş olmalıydı, ve şimdi yerde yuvarlanıyor, boş, metalik bir ses çıkarıyordu. Bir süre sonra halkalar çizerek durdu. Çıplak taş zeminin tam ortasında duruyordu.

Bir ses duydu:

"İntikamımı al!"

Gwen sıçrayarak uyandı. Nefes nefeseydi. Gözlerini ovuşturdu ve yataktan çıkıp cama koştu. Kabusun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Pencerenin yanındaki kazandan avucuna biraz su aldı ve bir kaç kez yüzüne vurdu. Sonra dışarı baktı.

Gün doğuyordu. Kral'm Sarayı sessizdi ve ilk doğan güneşin ışığı yeni yeni gelmeye başlıyordu. Görünüşe göre ilk kalkan oydu. Kabus bir görü gibiydi ve korkutucuydu. Aklına tekrar gelince kalbi güm güm atmaya başladı. Gemide ölen Thor. Bu bir mesaj gibiydi, bir rüyadan ziyade geleceği görmek gibi. Thor'un kısa bir süre sonra öleceğini düşününce kalbi parampara oldu.

Bir de babası vardı, çürümüş etli iskelet. Ona kızması.

Gördükleri o kadar gerçekçiydi ki tekrar uyuyamazdı. Odasında volta atıp ne yapacağını düşünmeye başladı.

Birden giyinmeye başladı. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Herhangi bir şey. Babasının katilini bulması için her ne gerekiyorsa.

* * *

Kalenin boş koridorlarında sabah yürürken Godfrey ayık ve yalnızdı -yıllardır ilk defa, her ikisi de- ve bu garip bir histi. En son ne zaman bir günü içmeden ya da sarhoş arkadaşları olmadan yalnız başına geçirdiğini düşündü. Bu vehamet ve yalnızlık hissi onun için yeni şeylerdi ve normal hayatlarını yaşayan normal insanların her gün kendilerini böyle hissediyor olmaları gerektiğini düşündü. Berbat. Sıkıcı. Bundan nefret ediyordu. Birahaneye, arkadaşlarının yanına gidip sarhoş olmak istiyordu. Gerçek hayat ona göre değildi.

Ama hayatında ilk kez Godfrey hislerine kulak vermedi. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama babasının toprağa verildiğini görmek onu etkilemişti; ölümünden beri kendini garip hissediyordu. Godfrey, kısık ateşte pişen bir kazan gibiydi; daha önce hiç hissetmediği memnuniyetsizlik, rahatsızlık duygusu vardı içinde. Kendisi olmaktan rahatsız oluyordu. Hayatında ilk kez kendini ağır biçimde eleştirmiş, kendini, nasıl yaşadığını ve geri kalanını nasıl yaşa-

Herkes hummalı bir şekilde hareket etmeye başladı. Ahşaba saplı mızrakları çıkarıyorlardı. Thor da koşup bir tane aldı ve güverteden çıkarmaya çalıştı. Kalın ve uzun bir mızraktı ama şaşırtıcı derecede derine girmişti; çıkarmak için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Ama çıkarmayı başardı. Geminin yan tarafına gitti ve gözüne bir hedef kestirdi. Yanı başında Elden ve Reese de mızrak fırlatıyorlardı ve Thor onların attığı mızrakların suya düştüğünü gördü. Diğer bütün çocukların attığı mızraklar suya düşüyordu. Yalnızca bir kaçı gemiye isabet ediyordu, ve onlar da gemiye saplanıyor, kimseyi vuramıyordu.

Thor, geminin ana direğini tutan tek kalın halatı gözüne kestirdi. Gözlerini kapatıp odaklandı ve içinde bir enerjinin alevlendiğini hissetti, vücudu ısındı. Enerji gücünün işleri devralmasına, ona yol göstermesine, onu yönetmesine izin verdi.

Thor bir kaç adım ileri gitti, geriye doğru eğildi ve mızrağı fırlattı.

Doğru yönde ilerlediğini görünce kendisiyle gurur duydu.

Tam isabet.

Mızrak, ana halatı ikiye böldü. Yanan yelken düşmeye başladı ve düşünce bütün güverteyi alevler sardı.

Vahşi adamlar çığlıklar atıyordu ve çoğu alevler içindeydi. Bir süre sonra gemileri sallanmaya başladı ve daha sonra da yan dönüp alabora oldu. Vahşi adamlar suya atlıyorlardı.

Lejyon üyeleri muzafferane bir çığlık attılar ve Thor onun yaptığı atışı görüp görmediklerini düşündü.

Tanımadığı bir çocuk "Güzel atıştı," dedi ve sırtına vurdu.

Thor dönüp baktığında herkesin hayranlıkla ona baktığını gördü ve gururu okşandı. İmparatorluk gemisini ilk gördüğünde dehşete kapılmıştı çünkü düşman bölgesinde olduklarının ilk defa ayırdına varmıştı. Ama şimdi onları yenmişlerdi ve bu ona her şeyin mümkün olduğunu hissettirdi.

O anda bir bağırış duydu: "İMPARATORLUK DONANMASI!"

Thor, çocuğun ana direğin tepesinden bağırdığını gördü. Ufku işaret ediyordu.

Thor diğerleriyle beraber trabzanlara koştu ve baktı. Resmen yıkıldı: Ufukta İmparatorluk gemilerinden oluşma bir donanma vardı.

Kalbi çok hızlı bir şekilde atmaya başladı. O kadar fazla gemiye karşı zafer elde etmeleri mümkün değildi. Ve Halka'ya kaçabilecek kadar zamanları da yoktu. İşleri bitmişti.

"YAĞMUR DUVARI!" diye bağırdı başka bir çocuk.

Thor diğer tarafa baktığında ufukta sudan oluşmuş gibi duran bir duvar gördü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Hava açıktı ama yine de ufukta bir yağmur duvarı vardı. Hareket etmiyordu, bir şelale gibi öylece duruyordu.

"O ne?" diye sordu Thor yanında duran Reese'e.

"Diğer tarafa geçişin sınırı. Ejderha Denizi'ne."

"KÜREKLERE! YAĞMUR DUVARINA!" diye bağırdı Kolk. Thor ilk defa adamın sesinde korku olduğunu duymuştu.

Thor da diğer herkes gibi yerine koştu ve deli gibi kürek çekmeye başladılar. Gemileri hızlı bir şekilde duvara doğru ilerliyordu ve yaklaştıkça güçlü bir akıntı, onları duvara doğru çekmeye başladı. Thor arkaya baktığında İmparatorluk gemilerinin hala peşlerinde olduğunu ve onlara yetiştiklerini gördü.

"İmparatorluk gemileri ne olacak?" diye bağırdı Thor Reese'e doğru.

Reese başını salladı.

"Takip etmezler. Duvardan geçmezler."

"Ama neden?"

"Çok tehlikeli de ondan. Riske girmezler. Duvarın ötesinde envai çeşit canavar var."

Thor suya doğru temkinli bir bakış attı.

"Ama onlar için bile tehlikeliyse, bizim ne gibi bir şansımız var?"

Reese başını salladı.

"Tek yol bu. Başka seçeneğimiz yok."

Yağmur duvarına yaklaştıkça dalga seslerinin arttığını duydu ve dönüp tekrar baktığında İmparatorluk gemilerinin kovalamayı bıraktıklarını gördü.

Thor, İmparatorluk gemilerinden kurtulduklarına sevinirken, karşılarına çıkabilecek diğer şeylerden korkuyordu. Üstlerine buz gibi su akmaya başlayınca Thor'un vücudu buz kesti ve etrafı bulanık görürken diğer bütün çocuklar gibi o da ana direğe tutunmaya çalıştı. Bir süre sonra o kadar çok su altında kalmıştı ki baskıya dayanamayıp daha ana yelkene tutunamadan kayıp gitti. Başka bir şeylere tutunmaya çalıştı ama elleri kaydı ve güverte boyunca kaydı. Gözlerine, burnuna ve kulaklarına su dolmuştu ve bir yandan nefes almaya çalışıyordu, ki bu da ciğerlerinin de suyla dolmasına yol açıyordu, bir yandan da şunu düşünüyordu: Bu suların çok tehlikeli olduğunu düşünüp İmparatorluk bile buraya girmiyorsa, onları kim bilir ne gibi yaratıklar bekliyordu.

SON

Morgan Rice kimdir?

Dünyanın birçok ülkesinde listeleri altüst eden bir yazar. olan Morgan Rice, Shakespeare gibi klasiklerden etkilenmiştir.

Bunun yanı sıra üslubuyla Suzanne Collins, Anne Rice gibi birçok çok satan yazarla benzerlik göstermektedir.

Morgan Rice, Felsefe Yüzüğü serisinin 2. kitabı,
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ'nde macerayı sürdürüyor.

Thor kralın şehrinde ve saraydadır.
Entrikalar sürerken savaş adım adım yaklaşmaktadır.

Kral zehirli şarabı içeceken ona engel olan kahramanımız şimdi zindanda hapistir. Fakat kader ağlarını örmeye devam eder.Odasına gizlice giren bir suikastçı kralı ağır yaralamıştır.Bir yolunu bulup zindandan kaçan Thor, suçsuzluğunu kanıtlamak; yeni başladığı kraliyet lejyonundaki yerini korumak ve prensesin sevgisini yeniden kazanmak zorundadır...

Erkekliğe adım atan Thor'u bir adım daha ileri götürecek, yüz gün sürecek yolculuk ise hemen kapıda beklemektedir. Kral ölmeden önce kahramanımıza bir şeyler söyler ve kapatır gözlerini.

Komşu klan ihanet içerisinde ve düşmanla kol kola.
Halka'nın geleceği tehlike altında.
Kim tahta geçecek?
Katil bulunacak mı?

Felsefe Yüzüğü'nün heyecanlı öyküsü devam ediyor. Bu macera size asla unutamayacağınız bir dünyanın kapılarını aralayacak.

Hanedan Kılıcı ise hala kendisini yerinden kaldıracak kişiyi bekliyor.

ISBN:978-605-85371-1-8

20 TL